

Hữu Thủy Vong Xuyên

Contents

Hữu Thủy Vong Xuyên	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	62
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	74
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	85
30. Chương 30	90
31. Chương 31	96

Hữu Thủy Vong Xuyên

Giới thiệu

Thể loại : Cổ phong nhã vận, nhất thụ nhất công, HE
Biên tập : Bạch Mộc. Người đời tương truyền rằng, con người sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-thuy-vong-xuyen>

1. Chương 1

Tam sinh tam thể, do ta không an phận, chấp nhận luân hồi.

Ngoảnh mặt quên đi, đã quá nhị thể.

Quay đầu nhìn lại Vong Xuyên hà bên dưới Nại Hà kiều, nước sông tịnh mặc sắc bất phù bất động[1], tĩnh lặng tựa như đã chết, vô sinh vô niệm[2]

Bước đến Vọng Hương Đài, lão phu nhân đã chờ sẵn đưa ta một chén Mạnh Bà Trà.

Không chút ngần ngại, ta tiếp nhận trà từ lão nhân gương mặt từ ái. Cúi đầu ngấm nhìn, nước sông mặc sắc đun thành trà, trong suốt đến tận đáy... vô trần vô ai[3]. Đột nhiên nhớ lại hương vị trà này, kiếp trước cũng đã từng đến, từng uống qua.

“Nhớ được hương vị trà sao?” lời nói như phát ra từ đáy lòng. Ngẩng đầu nhìn, chợt thấy ánh mắt đen không chút ánh sáng của lão phu nhân đang chăm chú nhìn ta.

“Vô sắc vô vị” ta mỉm cười

Lão phu nhân gật đầu “Vô sắc vô vị, vô tình vô dục[4], uống rồi sẽ quên hết mọi chuyện tiền sinh”

“Ta có tam sinh, hiện đã quá hai kiếp...” nước trong chén nổi lên gợn sóng, tâm đã bình lặng, tình lại long đong.

Ta vốn là một cây nến trên đài thờ Phật, được thần độ hóa mà thành tinh. Vốn nên tiếp tục tu luyện trở thành tiên phật. Vậy mà, do tương phùng người, chỉ trong trong nháy mắt động lòng, tâm đã không còn là của mình.

Nguyệt trâm nhật thăng [5] , ta suốt ngày ngóng trông, lệ trên khóe mắt cũng đã cạn khô.

Đấu chuyển tinh di [6] , ta cuối cùng lại biến thành khối thạch, người đời gọi là bàn thạch.

Bàn thạch bàn thạch, vô cùng vững bền, kiên quyết không chịu thay đổi.

Thần thổ dài, nhìn ta mắng “Nghịch!”

Ta khóc cầu, cho ta được tái kiến người, dù chỉ là một lần.

“Người là tinh, hắc là nhân, người canh gác ngàn năm hắc đã luân hồi mười lần. Giờ này khắc này hắc đã trở thành một lão nhân già yếu, người cũng gặp?”

“Gặp!” dù cho sống hay chết, ta cũng muốn gặp, chẳng sợ nhân khứ vật phi [7].

Một chữ gặp, khuynh tấn si vọng ngàn năm bất biến của ta.

“Người a người!” Thần bất đắc dĩ, cuối cùng vung tay “Thôi thôi thôi, tùy người!”

“Niệm tình người thành tâm hướng Phật. Ta ban người tam sinh, tam sinh qua rồi, cạn một chén Vong Xuyên thủy, quên đi thị phi nhân sinh, trở về cõi Phật tiếp tục làm một cây nến tinh nho nhỏ!”

Thần vừa dứt lời, thân ta nhanh chóng rơi xuống Hoàng Tuyền lộ, trở thành một hạt du hồn, đi qua Nại Hà tiến đến Vọng Hương. Uống cạn Mạnh Bà Trà, nghênh đón nhất sinh của ta.

Nhất sinh, ta đã quên đi hết thấy. Tuy cùng hắc sống trong một tòa thành, vô số lần lướt qua nhau, cũng có lúc ngoái đầu nhìn lại ngóng nhìn, nhưng cuối cùng không có kết quả.

Nhị thể, hắc đứng đầu tam quân anh dũng, Đại Tướng Quân Bạc Vân Thiên. Còn ta chỉ là sĩ binh dưới trướng hắc. Trên chiến trường, vì hắc vào sinh ra tử, không oán không hối...

Lần luân hồi tiếp theo— ta phải làm thế nào để cùng hắc tương kiến?

Thần cho ta tam sinh, tam sinh tam thể, chỉ được nhìn thấy hắc, ở cạnh hắc hắc.

Ta vốn nên tự thấy đủ, nhưng tình này đã ăn vào tận xương tủy phải làm thế nào xóa bỏ...

Ta biết mình tham lam, nhưng quả thật... tình bất do kỷ [8]

Nhất sinh nhất thế [9] cũng được, chỉ ít cũng phải để cho phần tình này có được một kết cục.

“Đã đến lúc rồi”

Lão phu nhân nhỏ nhẹ thì thầm, ta cười chỉ phía sau nàng hỏi “Đó là gì vậy?”

Nàng quay đầu, ta đem Vong Xuyên thủy đã được nấu thành Mạnh Bà Trà trút xuống lòng sông...

Ta biết mình không nên, nhưng ta chỉ còn lại một lần luân hồi, ta mong cầu một kết thúc.

Mặc kệ phạm vào luật trời, mặc kệ hồn phiêu phách tán—

—cứ để ta ôm mối tình không nên có này, tan thành mây khói.

“Lão gia! Lão gia! Phu nhân sinh rồi, là tiểu thiếu gia!”

Thanh âm vui sướng của nha hoàn từ trong phòng lọt vào tai của Trịnh Kỳ Uyên đang lo lắng chờ đợi bên ngoài khiến y mừng rỡ.

“Tốt... Thật tốt quá!” do hưng phấn mà nói năng có hơi lộn xộn, y muốn bước vào phòng để nhìn hài nhi cùng thê tử, nhưng lại nhớ tới đã được nhắc nhở không nên vào, bước chân y chùn lại.

“Lão gia, bây giờ người có thể đi vào nhìn phu nhân cùng tiểu thiếu gia rồi!” nha hoàn thấy y như thế, che miệng cười trộm.

“Nga, nga!” Trịnh Kỳ Uyên trước giờ luôn nghiêm túc bình tĩnh cũng không khỏi ngại ngùng cười cười rồi bước vào trong phòng.

“Phu nhân—”

Bước vào trong, vượt qua bức bình phong, y cất giọng yêu thương khẽ gọi ái thê vừa vất vả sau cơn hoài sinh đang nằm nghỉ trên giường, vốn đang hoan hỉ chợt nhìn lại thấy gương mặt sầu khóc của thê tử, y cảm thấy có điểm không đúng.

“Tướng công” thê tử vừa thấy y, lại càng sầu khổ hơn.

“Xảy ra chuyện gì?” y bước đến gần thê tử, nắm đôi tay lạnh lẽo đang run lên của nàng

“Hài tử...” mới nói được hai từ, thê tử đã lại khóc không thành tiếng.

“Hài tử?” y nhìn bà mẹ bên cạnh ôm hài tử lắc đầu thở dài.

“Hài tử của chúng ta... nó, nó không khóc cũng không nháo...”

“Này—” nói mới chợt nhớ, quả thật y vẫn chưa nghe tiếng khóc nháo của hài tử vừa sinh ra.

“Như vậy là sao?” y hỏi bà mẹ.

“Trịnh lão gia, lão đỗ sinh trước giờ, lần đầu tận mắt thấy chuyện như vậy— lão cũng không biết” ôm hài tử vừa mới sinh vô thanh vô tức, sản phụ cũng cảm thấy bất khoan khó hiểu.

“Tướng công... tướng công... hài tử, có phải... có phải...”

Cơ thể thê tử trong lòng y run rẩy liên hồi, giúp nàng lau lệ bi thương tràn trên mặt, y nói “Đừng nóng vội, để vi phu xem đã”

Buông thê tử ra, chuyển hướng đến sản phụ, y đưa tay đón nhận hài tử.

Hài tử này giờ vẫn đang im lặng như đang ngủ mở toang mi mắt, ánh mắt đen láy như đang nhìn y. Hồi lâu nó gào khóc thật lớn, âm thanh hài tử vang vọng trong đêm lạnh tĩnh mịch.

“Phu nhân, phu nhân nàng xem, khóc rồi, hài tử khóc rồi!” Y kinh hỉ, vội đem hài tử đến trước mặt thê tử.

Thấy đứa nhỏ khóc lên, thê tử y cuối cùng cũng rưng rưng cười “Phải, phải... khóc rồi, hài tử đã khóc rồi, thật tốt quá!”

Đương trong lúc cực độ vui mừng, phu thê hai người hoàn toàn không chú ý đến, trên gương mặt non nớt của hài tử đang khóc kia đọng nét buồn bã thống khổ thương tâm—

Y đang khóc, y khóc thật sự, khóc thương tiếc cho vận mệnh buồn bã của chính mình.

Vi phạm ý trời đổ Mạnh Bà Trà đi, rơi xuống nhân sinh, vừa mở mắt ra, nhìn thấy người mình yêu lại trở thành sinh thân chi phụ [10]!

Đáng buồn, đáng tiếc, đáng hận, đáng oán, đáng giận, trời xanh sao lại thích đùa cợt—

Hối hận lúc ấy sao lại đổ đi Mạnh Bà Trà. Đã định trước phải ôm ấp tình yêu không nên có mà đau khổ cao đời!

Đại thiếu gia của Thủ phủ Tô Châu Trịnh Kỳ Uyên, Trường Tiểu.

Trường tiểu trường tiểu, trường an vĩnh tiểu [11], nhưng Trường Tiểu lại không cười

Trường Tiểu không chỉ không cười, không khóc cũng không nháo, tĩnh lặng như đá.

Trường Tiểu nằm lên bẫy cũng chưa từng mở miệng nói một lời, Trịnh thị phu phụ dùng trọng kim thỉnh danh y chữa bệnh cho hắn.

Mỗi bậc danh y đều lắc đầu, bảo: Trường Tiểu không có bệnh.

Không bệnh tại sao không nói, không bệnh sao lại không cười, không bệnh cũng không khóc, không bệnh nhưng lúc nào cũng ngẩn ngơ...

Mẫu thân Trường Tiểu ôm y mà khóc, lấy nước mắt rửa mặt. Phụ thân Trường Tiểu ôm y suốt ngày thở dài.

Trường Tiểu, Trường Tiểu, vì sao không cười?

Trường Tiểu khóc, lần thứ hai từ sau khi sinh ra khẩn khóc, lúc đó y được bảy tuổi rưỡi.

Thân phụ tìm đến vu y giỏi nhất, vu y bảo có cách trị cho Trường Tiểu, chỉ cần dùng máu phụ thân Trường Tiểu mỗi ngày ba lượt cho y uống, Trường Tiểu tự sẽ có thể khóc cười.

Phụ thân y nhấn đau cắt tay, tích huyết rót vào chén, Trường Tiểu cũng không chịu uống, đẩy chén rơi xuống đất vỡ tan, lệ tuôn như suối trào.

Trường Tiểu khóc, Trường Tiểu cười. Nói chuyện, gọi phụ thân đa, gọi mẫu thân nương, cùng những hài tử khác chơi đùa.

Trường Tiểu thực thông minh, cười rộ lên có hai lúm đồng tiền nhỏ trên má, mi thanh mục tú, ai ai cũng khen y giống phụ thân.

Nhưng mà, Trường Tiểu ơi Trường Tiểu, thật là có thể trường tiểu sao?

Nhắc đến Tô Châu, nhất định sẽ nhớ đến một câu nói

“Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô – Hàng” [12]

Đến đất Tô Châu, người người thường kinh thán lẫn tán thưởng.

So với Hàng Châu tú khí linh lung, Tô Châu duy mỹ tinh trí, là vùng đất nơi các đại quan nhân cùng nhân gia dòng dõi hoàng tộc xây phủ đệ.

Đạo bước ngắm nhìn, khắp nơi đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, này thanh hồ như kính, linh thạch tú sơn, thanh trúc lục liễu, kia phồn hoa thốc cảnh, biểu lộ sự khéo léo tinh xảo cùng xa hoa.

Không chỉ có thế, Tô Châu còn nổi tiếng khắp nước, là nơi tụ tập thương doanh.

Tại nơi này, thương nhân tề tụ, xe thuyền như nước, náo nhiệt sầm uất tạo nên cảnh tượng phồn hoa. Thành Tô Châu song song cả thủy lẫn bộ, hà nhai [13] kề cận, ven sông nhà dân san sát nối tiếp nhau. Đạo bước sâu vào phố nhỏ, sẽ nghe thấy tiếng cười vui thanh thúy của nhà nhà, thanh âm rao hàng của thương phiên, rộn ràng khiến người say mê, bày ra trước mắt một vùng sông nước Giang Nam nhất phái phong thổ nhân tình giàu có, sung túc.

Bạch Thanh Ân đương đi thuyền trôi trên sông nhỏ, dọc hai bên bờ là nhà cửa san sát. Lần đầu tiên hắn đến Tô Châu, nhìn thấy trước mắt cảnh tượng phồn hoa động dung. Vốn là thương nhân sinh trưởng ở kinh thành, trước giờ sự nghiệp của hắn chủ yếu tập trung ở kinh thành mà bỏ qua vùng phụ cận này.

Về sau sinh ý càng ngày càng mở rộng, hắn mới bèn nghĩ đến chuyện mở thêm thương hào ở Giang Nam, tính toán bước đầu tiên nên tạo chút ít tiếng tăm ở Tô Châu rồi mới khai mở xuống Giang Nam.

Lần này đến vốn để xem quyết định này có khả năng hay không, nhưng sau khi thân lâm kỳ cảnh [14] hắn mới biết, không khai mở sinh ý ở Tô Châu quả là tổn thất lớn.

Tiểu thuyền đi nửa canh giờ, cuối cùng đỗ lại tại một dòng chảy xiết trôi vào cập trước bến dò nhỏ. Bạch Thanh Ân đứng ở đầu thuyền suốt từ nãy đến giờ, cùng gã tùy tùng đi theo vừa rời khỏi thuyền. Đột nhiên trong dòng người phía trước mặt truyền đến thanh âm xôn xao. Bạch Thanh Ân vừa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thân ảnh bạch y lao người về phía hắn.

Hắn trong lòng cả kinh, theo bản năng tránh sang. Thân ảnh bạch y thuận đà ngay lập tức liền thẳng hướng đến lòng sông mà bỏ nhào xuống.

“A, cứu mạng—”

Nói thì chậm mà xảy ra thì chỉ trong khoảnh khắc, Bạch Thanh Ân vốn muốn tránh đi lại thấy người kia cứ tiếp tục sẽ rơi xuống sông liền duỗi tay giữ lại, toàn thân vận khí định bộ, ngay lúc đã đứng vững rồi liền thuận tay kéo người kia vào lòng.

Khoảnh khắc thấy rõ gương mặt của người trước mắt, Bạch Thanh Ân nhất thời ngây dại. Vốn dĩ đứng giữa đám đông đầy thanh âm xôn xao, nhưng lại như chỉ còn hắn cùng với nữ tử trước mặt. Thanh âm hoàn toàn biến mất, tĩnh lặng đến mức ngay cả âm thanh đập trong ***g ngực cũng có thể nghe rõ ràng.

Trong đáy mắt hắn phản phát dung mạo thoát tục của nàng, điểm một chút kinh loạn, nàng nhìn hắn bằng đôi nhãn mâu trong trẻo thấu triệt.

Thời gian như dừng lại, cả hai người vẫn nhìn nhau, như thể cả thế gian chỉ còn lại bọn họ, tâm tư cùng thần hồn không dung bất kỳ ai.

Người ngã vào Bạch Thanh Ân chợt thản nhiên mỉm cười rồi đứng thẳng dậy, đưa tay vỗ vỗ ngực hắn, tươi cười nói “Vị công tử này, vừa mới này thật sự cảm ơn nhiều, bằng không ngã xuống sông thì thực mất mặt! Ta có việc đi trước, hữu duyên tái kiến [15]!”

Thấy nàng xoay người muốn đi, Bạch Thanh Ân lập tức đưa tay giữ lại “Cô nương, đợi một lát!”

“Cô nương?” nàng hoang mang nhìn hắn, rồi như chợt nhớ điều gì cúi đầu nhìn lại mình một thân ăn mặc như nữ nhân, mới giật mình ra sức gạt đầu “Phải phải, là cô nương, cô nương!”

Bạch Thanh Ân không nghĩ nhiều, nho nhã lễ độ hướng nàng hỏi “Thứ lỗi tại hạ có điểm mạo muội, có thể cho tại hạ biết phương danh cô nương?”

“Người muốn hỏi tên của ta à?” nữ tử nháy mắt mấy cái, tỉ mỉ quan sát Bạch Thanh Ân một hồi mới mỉm cười “Được a, coi như là đáp tạ ơn cứu mạng mới này của ngươi vậy! Người phải nghe cho rõ ràng nha, ta là nhi nữ của thủ phủ Tô Châu Trịnh Kỳ Uyên, gọi là Trịnh—”

“Tiểu thư, chạy mau a, bọn họ truy tới rồi!”

“Không được! Ta phải đi rồi, hữu duyên tái kiến!” lời chưa dứt, nữ tử chợt nghe nam thanh trong đám người truyền đến liên biến sắc, vội vàng bỏ lại một câu đã xoay người hướng đám đông chạy trốn. Tốc độ nhanh đến mức Bạch Thanh Ân không kịp đuổi theo, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn thân ảnh của

nàng trôi đi trong dòng người. Theo sau nàng là tên thư đồng ăn mặc như thiếu niên, là người vừa mới lên tiếng lúc này.

Bạch Thanh Ẩn vẫn ngốc lẳng đứng tại chỗ, nếu không phải người hầu ở phía sau kêu to, sợ là hắn vẫn tiếp tục đứng ngây ra nữa.

-
- [1] Bất phù bất động : không di chuyển, tuyệt đối tĩnh
 - [2] Vô sinh vô niệm : không có sức sống, không có ý niệm
 - [3] Vô trần vô ai : không dính chút bụi trần
 - [4] Vô sắc vô vị, vô tình vô dục : không sắc không vị, không tình cảm cũng không có dục vọng
 - [5] Nguyệt trâm nhật thăng: ngày lên đêm xuống
 - [6] Đẩu chuyển tinh di : vật đổi sao dời
 - [7] Nhân khứ vật phi : người dời rồi bỏ, thế sự chê cười
 - [8] Tình bất do kỷ : ái tình bản thân không thể điều khiển được
 - [9] Nhất sinh nhất thế : Một đời một kiếp
 - [10] Sinh thân chi phụ : cha ruột
 - [11] Trường an vĩnh tiểu : mãi mãi có thể tươi cười. Câu này là giải thích cho tên của Trường Tiểu, Trường trong trường an (mãi mãi, bất tận) Tiểu trong vĩnh tiểu (luôn luôn tươi cười)
 - [12] Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô – Hàng : ý là trên trời có thiên đường, dưới đất có Tô (Châu) – Hàng (Châu)
 - [13] Hà nhai : hà (sông), nhai (phố phường, chợ). Ý là một bên sông, một bên phố phường kề cận nhau, chỉ cuộc sống gắn liền với sông nước.
 - [14] Thân lâm kỳ cảnh : lạc vào cảnh sắc kỳ lạ, ám chỉ ảnh rơi vào vùng này rồi thấy nơi này sao mà náo nhiệt, sầm uất như vậy, lúc trước lại không nghĩ như thế nên khi thấy rồi liền cảm thấy bất ngờ khó tin.
 - [15] Hữu duyên tái kiến : có duyên gặp lại, câu này mấy đại hiệp hay dùng với nhau a~

2. Chương 2

Bóng người nhỏ bé một thân chật vật lén lút đi vào gian phòng của mình, cẩn thận khép cửa lại. Mãi cho đến lúc thấy không có ai phát hiện ra mình, y mới yên tâm thở ra một hơi rồi mới xoay người—

Hơ—!

Phụ thân tức giận đến mày kiếm dựng thẳng, mẫu thân nét mặt đỏ khốc đỏ cười, còn tỷ tỷ thì che miệng cười trộm, tất cả đều dường như ngồi ở giữa phòng nhìn y lén lút.

Y thoát ngẩn ra, sau đó nhanh chóng nhếch miệng ngây ngô cười, hai chân lùi từng chút từng chút ra sau, hai tay chấp ở sau lưng, ý định tháo cái chốt cửa mới cẩn thận gài lại sau lưng mình ra.

“Sao vậy, trong phòng của ta có cái gì chơi vui sao? Không thì sao tất cả đều tụ tập ở đây vậy? Nếu mọi người có việc vậy ta đây không quấy rầy, đi trước. Hắc hắc!”

Dứt lời, liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đẩy then cài, mở cửa lao ra ngoài— tiếc là không thể trốn đi như y toang tính, đầu y đụng vào một bức tường cứng rắn chắn trước mặt. Y lấy tay sờ sờ cái mũi bị đụng vào đang đau điếng, vừa ngẩng đầu đã thấy hộ vệ Thạch Khang cười nhìn y lắc đầu.

Hắn trừng mắt, cầm giận bất bình nhìn Thạch Khang, mắng to “Ai cho người đứng ở đây, báo hại ta đâm vào, có biết là đau muốn chết không? Cơ thể người so với tường còn cứng hơn nữa, giết người còn được. Thấy sai rồi còn không cúi ngay, đừng cản đườngbổn thiếu gia ta!”

Nói rồi liền đem hết sức bình sinh đẩy thân hình cao lớn chắn trước mặt mình, nhưng đẩy thế nào cũng không lay được, Thạch Khang vẫn đứng im bất động.

“Thiếu gia, là lão gia bảo ta đứng ở đây” Thạch Khang bị đẩy một hồi mới bắt đắc dĩ mở miệng nói với hắn, cũng là ẩn ý bảo y thôi đừng có giãy dựa nữa, phí công vô ích.

“Ách?” y ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt mở to trừng trừng, song miệng không kềm chế được mà run rẩy, run rẩy—

“Thạch Khang, xách hỗn tiểu tử kia vào đây cho ta!”

Cuối cùng, phụ thân đại nhân uy nghiêm cũng lên tiếng. Mà Thạch Khang, hộ vệ ngày thường luôn tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh của hắn, vừa nghe liền ngay lập tức túm lấy kẻ sắc mặt đang trắng bệch kia khiêng vào phòng.

Nhìn phụ thân ánh mắt hừng hực lửa giận bùng cháy, lòng y liền biết không ổn, lập tức dùng ánh mắt cầu cứu hướng về mẫu thân và tỷ tỷ đang ngồi cạnh phụ thân.

Mẫu thân cùng tỷ tỷ ngày thường luôn che chở, tận lực nói giúp y giờ phút này cũng chỉ có thể nhìn y bằng ánh mắt lực bất tòng tâm, ngậm bảo y tự cầu phúc cho bản thân. Khiến y tự hiểu bản thân mình lần này gây ra họa lớn không phải tầm thường.

Thấy thế, tim y như đông lại, nơm nớp lo sợ liếc mắt trộm nhìn phụ thân một cái, chỉ thấy phụ thân giận đến phát run, tròn mắt trợn ngược. Ngay lúc Thạch Khang buông xuống, y liền nhào đến chỗ phụ thân, vừa ôm chân phụ thân quỳ trên mặt đất vừa lên tiếng tự nhận lỗi

“Phụ thân, là lỗi của ta, ta tự biết mình sai rồi. Lần sau ta không như thế nữa, phụ thân tha cho ta một lần đi. Ta cam đoan sẽ sửa sai, sẽ cải tà quy chính, cư xử đúng mực, thành tâm đối người mà— phụ thân—”

Để tăng thêm độ chân thật, y cúi đầu chầm khẩu thủy¹ bôi lên khóe mắt, đến lúc cảm thấy đủ thật mới ngẩng đầu, tiếp tục thực hiện tuyệt chiêu “lệ rơi đầy mắt”, thái độ thực thành tâm hối lỗi.

Thấy y có vẻ biết lỗi, người vốn dĩ tức giận tái mặt kia mới có chút dịu lại.

“Người bảo đã biết sai, vậy nói cho vì phụ biết tại sao hôm nay lại làm như thế?”

Đang ôm chân phụ thân khóc rống, y ngẩng đầu mở to ánh mắt tỏ vẻ hoang mang, vô tình thốt lên “A, người tức giận không phải chuyện hôm qua ta làm vỡ Ba Tư Dạ Quang Bôi trân quý của người?”

Ngay trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Y ngay lập tức nhận ra bản thân đã tự chui đầu vào lưới, ngay lập tức nhìn mẫu thân cầu cứu, nhưng mẫu thân của y chỉ nhìn y thở dài lắc đầu thêm một cái. Nhìn sang tỷ tỷ thì thấy nàng ra vẻ như không nghe không thấy. Nhìn lại phụ thân đang im lặng đến đáng sợ kia— Hừ, y sợ đến mức chỉ muốn ngay lập tức bỏ trốn—

“Thạch Khang, giữ chặt tiểu tử này lại không được để y trốn thoát! Sương nhi, mang gia pháp đến!”

“Tướng công...”

“Phụ thân”

“Hai người các người ai cũng không được nói giúp hỗn tiểu tử này, nói thêm một câu ta đánh y thêm một cái!”

Ác đến thế!? Y kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt âm trầm của phụ thân, liền ngay lập tức hiểu được, hôm nay vô luận thế nào cũng không chạy thoát được kiếp nạn...

Bất quá, “Phụ thân, nếu đã trách phạt hài nhi, vậy người có thể nói cho hài nhi hiểu rõ rốt cuộc hài nhi làm sai cái gì?”

Phụ thân chỉ ngón tay vào hắn, lạnh lùng nói “Chuyện người làm võ Dạ Quang Bôi, vì phụ tằm không trách người—”

Nghe nói như thế, y bĩu môi lẩm bẩm “Nếu bảo không trách, người sẽ không tức giận như vậy...”

“Trịnh Trường Tiểu!”

Y lập tức lấy tay bịt miệng lại, liều mạng lắc đầu tỏ vẻ sẽ không tiếp tục biện hộ nữa.

1khẩu thủy : nước bọt

3. Chương 3

Trịnh Kỳ Uyên hít sâu một hơi, từ từ định thần lại rồi mới nhìn nghịch tử trước mắt mình, trầm giọng “Ta hôm nay cùng vài người ở thương hội dùng cơm ở Phúc Thọ tửu lâu, người có biết ta đã nhìn thấy cái gì không?”

“Phụ thân người nhìn thấy cái gì?” kẻ đang quỳ trên mặt đất không suy nghĩ liền vội hỏi, nói ra rồi liền như chợt nhớ ra cái gì vội xoay mặt đi “Khoan đã, Phúc Thọ tửu lâu... hôm nay...?”

Hắn trợn tròn mắt, nhìn sắc mặt khó coi của phụ thân “Không lẽ phụ thân người hôm nay đã thấy, thấy...”

“Thấy được người mặc nữ trang giả thành ca nữ hát rong, lại còn đem nhi tử của Huyện thái gia đánh cho trọng thương rồi chạy trốn” thấy y nửa ngày cứ ấp úng không xong thành câu, tỷ tỷ đứng một bên tốt bụng giúp y nói cho hết.

Nghe xong những lời này, y không khỏi nơm nớp lo sợ, hướng về phía phụ thân liếc trộm một cái. Nhìn ánh mắt của hắn, Trịnh Kỳ Uyên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Phụ thân...” thấy thế, y liền kéo dài thanh âm, dùng ngữ khí làm nũng gọi phụ thân đang bày ra thái độ phớt lờ mặc kệ y.

“Ta lúc ấy tức giận đến muốn tức thở!” Trịnh Kỳ Uyên dùng tay vỗ mạnh trên mặt bàn như để hạ cơn tức giận “Lúc đó khách nhân đều là nhân vật có tên có tuổi, mà người lại cứ nhiên dùng kiểu ăn mặc nam không ra nam, nữ không ra nữ xuất hiện, lại còn dă thương nhi tử của Huyện lệnh thái gia— thật sự, thật sự làm Trịnh gia ta mất hết mặt mũi!”

“Cái gì mà nam không ra nam, nữ không ra nữ a?” y phồng má “Ta mặc nữ trang so với mấy nữ nhân đó còn đẹp hơn, bằng không thì cái tên nhi tử của Huyện thái gia gì đó cũng đâu trêu ghẹo ta—”

“Người còn dám tranh luận!” Trịnh Kỳ Uyên trợn to mắt trừng nhi tử không có một chút ý hối cải

“Trường Tiểu, người có thể dừng cứ vài câu đem phụ thân của người chọc cho nổi giận được không?”

Thấy trượng phu mình tức giận đến mày kiếm dựng đứng, mặt mũi đỏ bừng, toàn thân run rẩy, bản thân nàng là thê tử cũng là mẫu thân, Quý Yên Nhã buộc lòng lên tiếng nhắc nhở nhi tử một câu.

“Nương—” thấy mẫu thân cũng có ý tứ trách cứ mình, Trịnh Trường Tiểu thoáng nhăn mi “Chuyện này không phải như các người nghĩ đâu!”

“Thế nào, nói vậy tức là có người lấy đao kẻ lên cổ bắt người đi mặc nữ trang sao?” Trịnh Kỳ Uyên trừng mắt liếc nhìn y một cái.

Hắn nhún nhún vai “Cái đó lại càng không phải.”

“Kỳ thực mọi chuyện đều là do tên nhi tử của Huyện lệnh không đúng! Các người không biết thôi, y thực sự rất quá phận, mỗi lần đến tửu lâu đều trêu ghẹo tiểu ca nữ hát rong để mưu sinh kia!”

“Nữ hài này vốn rất đáng thương, bởi vì trong nhà không có tiền mới phải ra ngoài mãi nghệ, vậy mà cư nhiên còn gặp chuyện như vậy!” Nói đến đây, y đột nhiên tức giận đứng dậy, nắm tay xiết chặt, như thể hận kẻ đáng giận kia không đứng trước mặt để y tung một quyền thật hảo.

“Vì muốn cho tên đáng chết kia một bài học, ta mới giả trang thành nữ tử đến tửu lâu xuống khúc, rồi cái tên đáng chết kia lại xuất hiện đúng lúc nên ta mới phải dốc sức giáo huấn y một chút— ha ha, thật sự cảm thấy rất khoái hoạt a!”

Vừa dứt lời, nhớ tới lúc đó thực sự rất buồn cười, y liền không nhịn được mà cất tiếng cười to. Nhưng cười được vài tiếng lại thấy không ai cười cùng mình, không khí trong thoáng chốc càng lạnh hơn, y xấu hổ bủn môi

“Cái kia...” y gãi gãi mặt, cười khan nói “Các người không cảm thấy rất buồn cười, rất sáng khoái sao?”

“Không cảm thấy!”

Trả lời y chính là vị phụ thân không hề nói cười mà ngược lại, sắc mặt càng lúc càng âm trầm kia, hần vươn tay hướng sang nữ nhi “Sương nhi, gia pháp đâu?”

Một câu nói kia nhất thời làm cho những người có mặt lúc đó khấn trương.

“Tướng công, Trường Tiểu cũng chỉ là muốn giúp đỡ người ta, tuy rằng có điểm quá đáng— nhưng cũng chỉ xuất phát từ bản tính thiện lương—”

“Đúng vậy a, phụ thân, đệ đệ còn nhỏ. Ta nghĩ bảo ban vài lần nó sẽ nghe lời, không cần phải phạt nặng như thế—”

Hai người một mặt thuyết phục, một mặt hướng về kẻ đang quỳ trên mặt đất nháy nháy mắt, ngụ ý bảo y thức thời mau mau hướng phụ thân nhận sai chịu lỗi, tránh một hồi da thịt phải gặp nạn.

Trịnh Trường Tiểu là kẻ thức thời, vừa thấy ánh mắt của mẫu thân cùng tỷ tỷ liền nhào lên ôm lấy chân phụ thân, thành khẩn ăn năn “Phụ thân, ta biết mình sai rồi, lần sau ta không dám nữa, cầu người tha ta một lần nữa đi, phụ thân!”

Tam quân tề hạ [1], dầu là kẻ có máu lạnh cũng sẽ có lúc mềm lòng, huống chi Trường Tiểu lại là nhi tử mà Trịnh Kỳ Uyên thương yêu nhất, làm sao hần có thể đành lòng muốn trách phạt y chứ. Tuy rằng y thực sự rất nghịch ngợm lại hay gây sự, nhưng lại là kẻ thành thật thiện lương, dầu vẫn hay gây chuyện thị phi khiến hần đau đầu phiền lòng, nhưng thấy y ngày một trưởng thành khỏe mạnh vui vẻ, trong lòng hần thực vui mừng vô cùng.

Nhưng mà—

Nghĩ tới chuyện hôm nay nhìn thấy ở tửu lâu, hần lại cảm thấy đau đầu.

Nếu như nói việc hần gặp nhi tử mặc nữ trang hát rong ở tửu lâu khiến hần quả thật thiếu chút nữa thổ huyết, thì cảnh tượng y bị bọn gia đình hung thần ác sát truy đuổi cơ hồ làm tim hần muốn ngưng đập.

Hần sợ y bị truy đuổi, sợ y bị người ta nhốt vào lao ngục, sợ y bị ngược đãi, liền không để ý tới đám khách nhân đang ngồi, ngay lập tức đuổi theo, rốt cuộc lại không thấy thân ảnh của y đâu, hần lúc đó không biết có bao nhiêu là lo lắng—

Để đề phòng những chuyện khiến bản thân tổn thọ như lần này lại xảy ra, hần cảm thấy nhất định phải giáo huấn nhi tử của mình thích đáng một chút.

“Ngươi!” Trịnh Kỳ Uyên chỉ vào mặt nhi tử, nghiêm nghị nói “Đi đến Phật đường quỳ xuống sám hối một đêm cho ta, ngày mai mới được phép đứng dậy! Còn nữa, hôm nay bất cứ ai cũng không được phép cho nó ăn, cứ để nó đói một đêm xem nó có hảo hảo mà nhớ kỹ giáo huấn hôm nay hay không, miễn cho lần sau lại những chuyện như vậy!”

Nhất gia chi chủ đã lên tiếng hạ lệnh, ai dám không tuân theo?

Huống chi y thà quỳ sám hối so với bị đánh bản tử, vẫn là quỳ tốt hơn!

Thế là, chỉ dùng một ít công phu, Trịnh Trường Tiểu đã sàu mi khổ kiếm[2] quỳ ở trước Phật đường.

Trịnh Ngưng Sương đứng bên cạnh thấy thế cảm thấy buồn cười, ngồi xổm vỗ vỗ mặt hần.

“Được rồi, Trường Tiểu, đừng hờn giận nữa. Người gây ra đại họa bị phụ thân thấy tận mắt như thế mà không bị gia pháp thì tốt rồi.”

“Sương tử, ta không phải tức giận chuyện đó” Trịnh Trường Tiểu cười khổ hé ra khuôn mặt tuần tú “Phụ thân cư nhiên không cho ta ăn cái gì a, từ trưa đến giờ ta chưa kịp ăn cái gì hết tử biết không— hiện tại cảm thấy đói chết đi!”

Ngưng Sương giật mình “Nga, nguyên lai người tức giận là không có thứ gì để ăn a”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Trường Tiểu dùng sức gật đầu rồi dùng ánh mắt thống khổ như đang cầu xin nhìn tử tử

Ngưng Sương ần ần chớp mũi hần, bất đắc dĩ nói “Người đó, người đó, thật sự là làm cho người ta vừa thương vừa ghét mà!”

“Bởi vì ta vừa khả ái lại vừa nghịch ngợm nha!”

Trường Tiểu hất mặt ra vẻ đáng yêu đáp lại

“Đã mười lăm rồi lại còn ra vẻ giống tiểu hài tử bảy tám tuổi!” Ngưng Sương trừng mắt nhìn y cười, sau đó đứng dậy.

“Nếu người đói bụng, vậy Sương tử lấy một ít thức ăn cho người, bất quá không được để phụ thân biết nha?”

Trường Tiểu hai mắt sáng ngời, quỳ trên mặt đất nháo dậy ôm chân tử tử, vui vẻ nói “Sương tử, quả nhiên là tốt nhất”

Ngưng Sương vừa bực mình vừa buồn cười nói “Tốt lắm, tốt lắm, không cần nịnh nọt nữa. Không buông ra làm sao ta đi lấy thức ăn cho người”

“Hảo!”

Trường Tiểu buông Ngưng Sương ra, chăm chú nhìn nàng ly khai. Mãi cho đến khi Ngưng Sương rời khỏi Phật đường, đóng cửa lại rồi, nhất thời chỉ còn lại một mình, Trường Tiểu thu lại nụ cười, sắc mặt đau thương nhìn về phía Phật tổ tọa trên Phật bàn—

Một lát sau, y mệt mỏi ngã trên mặt đất, cực kỳ bất đắc dĩ cùng bi ai thì thào “Phật tổ a Phật tổ, giả bộ tươi cười, quả thực rất mệt mỏi, mệt mỏi quá a...”

Nến cháy phiêu phiêu, khói lãng đăng buông tỏa.

Đức Phật sắc mặt bóng nhợt mang theo nét từ ái tươi cười tĩnh tọa trên cao kia, có nghe được thanh âm bất đắc dĩ bi thống từ đáy lòng y phát ra hay không?

Có lẽ là có, bởi vì người vốn là thần phổ độ chúng sinh...

Nhưng cũng có thể là không, bởi thần chỉ có một... mà người thì nhiều như sao trên trời...

[1] Tam quán tề hạ : cái này giải thích ra hình như không rõ cho lắm, chỉ có thể từ mặt chữ đoán nghĩa a, có sai thỉnh đừng trách *vái một lạy*

Tam (ba) ; quán (trông nom) ; tề (bằng, cũng giống như) ; hạ (sinh ra) – Ý đại khái là dù không trực tiếp sinh ra/để ra nhưng mà trông nom quán dưỡng ba lần cũng đã bằng công sinh ra rồi. Có thể hiểu như “ôn dưỡng như công sinh thành” ý

[2] Sầu mi khổ kiếm : ủ rũ ảo não, túm lại mặt nhăn như trái khổ qua

4. Chương 4

Một tháng sau đó, Trường Tiểu cùng thư đồng Tiểu Lục từ tư thực trở về nhà, lúc y đi ngang đại sảnh thì đụng phải một lão phu nhân niên cận lục tuần nhưng vẫn ăn mặc trang điểm lòe loẹt.

Trường Tiểu có chút tò mò nhìn vị lão phu nhân nét mặt vui vẻ từ phòng khách rời đi, sau đó y mới hướng quan sát những người còn lại trong phòng khách, nhìn phụ mẫu đều lộ ra vẻ mặt vui vẻ hoan hỉ, lại tò mò, y không nhin được bước vào phòng khách.

“Phụ thân, mẫu thân, hài nhi đã trở về!”

Trịnh thị phụ phụ mặt vẫn tràn đầy hỉ sắc, vừa nhìn thấy ái nhi trở về, tiểu dung cảm đậm, vội từ chỗ ngồi đứng lên đón mừng hân.

“Trường Tiểu, cả ngày học tập có mệt hay không?” Quý Yên Nhã ôn nhu dùng khăn lụa nhẹ nhàng lau mồ hôi lấm tấm trên trán hài nhi.

Trịnh Kỳ Uyên đứng ở một bên, từ ái nhìn hài nhi anh tuấn của mình đang dần trưởng thành.

“Không mệt” y trả lời mẫu thân trước, sau đó mới hướng song thân nói “Phụ thân, mẫu thân, người vừa mới này là ai a, tìm hai người có việc gì sao?”

Nghe y hỏi, lệnh phụ mẫu nhìn nhau mỉm cười, sau đó phụ thân y mới đáp “Người vừa mới này là môi bà [1] nổi danh nhất Tô Châu, bà ấy là được người khác nhờ đến nhà chúng ta cầu thân!”

“Cầu thân?” Trường Tiểu có hơi khó hiểu “Ai thành thân a?”

“Trường Tiểu cái đứa ngốc này, đương nhiên là việc thành thân của Ngưng Sương tỷ tỷ của ngươi a!” Quý Yên Nhã mỉm cười trả lời hân

“A, vậy là Ngưng Sương tỷ tỷ muốn xuất giá a?” Y ngẩn ra

“Ngưng Sương năm nay đã hai mươi, sớm quá tuổi xuất giá, vốn chúng ta muốn kéo dài là để tìm cho Ngưng Sương một mối tốt. Mà hôm nay môi bà được ủy thác đến cầu thân. Người kia, luận là nhân phẩm hay tướng mạo, mọi điều kiện so với chúng ta tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều. Cho nên a, chúng ta đã đồng ý việc hôn sự này, chỉ không biết là Ngưng Sương tỷ của ngươi đồng ý hay là không thôi.”

Nghe lời mẫu thân nói, Trường Tiểu cảm thấy hứng thú bèn hỏi “Phụ thân, mẫu thân, người mà hai người nói là ai vậy a? Cư nhiên có thể làm cho hai người vừa lòng như vậy!?”

Quý Yên Nhã nhìn sang trượng phu, để vấn đề lại cho Trịnh Kỳ Uyên trả lời.

Hân cười nhẹ bảo “Người này mặc dù ta chưa thấy qua, nhưng đã từng nghe về hân. Nghe nói hân mười bảy tuổi đã tông thương, hai mươi tuổi đã là đại thương nhân đứng nhất nhì chốn kinh thành. Chẳng những kinh thương lợi hại, cả nhân phẩm tướng mạo lẫn tài văn đều vẹn toàn, là lang quân như ý trong mơ của biết bao thiên kim tiểu thư nơi kinh thành. Hân năm nay đã gần hai mươi hai tuổi, trước giờ vẫn chưa có ý định thành thân. Không nghĩ tới hôm nay hân lại cư nhiên chủ động ủy thác môi bà đến đây cầu thân!”

“Phụ thân, hân rốt cuộc là ai? Nói mau nói mau a!”

Nghe lời miêu tả của phụ thân, càng khiến cho Trường Tiểu đối với người chưa gặp mặt này sinh ra tò mò càng lớn, thế nên y càng khẩn trương thúc giục phụ thân mau mau nói cho mình biết.

Trịnh Kỳ Uyên tiểu dung càng sâu “Hân à, chính là nhi tử của triều đình Nhất phẩm Đại quan Lại bộ Bạch thượng thư, Bạch Thanh Ân”

Trịnh Ngưng Sương vốn không phải thân sinh nữ nhi của phụ phụ Trịnh Kỳ Uyên.

Nàng là di cô [2] của người huynh trưởng duy nhất của Trịnh Kỳ Uyên. Năm nàng mười hai tuổi, cũng là đương lúc Trịnh Trường Tiểu bảy tuổi thì phụ thân nàng là Trịnh Kỳ Thuần cùng mẫu thân đi thuyền trở về thăm thân nhân, giữa đường bất ngờ gặp cuồng phong làm lật thuyền, cả hai người đều thân vong giữa biển. Lúc ấy vì Trịnh Ngưng Sương trở bệnh nên không thể đi theo phụ mẫu, nhờ vậy mà tránh được một tai kiếp.

Là thân nhân duy nhất của Trịnh Ngưng Sương, Trịnh Kỳ Uyên đương nhân bất nhượng[3] liền thu dưỡng nàng, hơn nữa hân cùng thê tử đều xem nàng như nữ nhi ruột thịt hết lòng yêu thương. Đến mức buộc

nàng gọi bọn họ là phụ mẫu, hết lòng đảm đương trách nhiệm của phụ mẫu, tận tâm tận lực dưỡng dục giáo đạo nàng.

Trịnh Ngưng Sương là một cô nương nhu thuận được lòng người. Dù được thúc thúc Trịnh Kỳ Uyên thu dưỡng hết mực sủng ái yêu thương, nhưng chưa bao giờ nàng vò vĩnh điều gì hay cư xử quá đáng. Càng lớn lên, tướng mạo nàng càng xinh đẹp, trong nét duyên dáng yêu kiều lại ẩn chứa kiêu nhu vũ mị, hơn nữa tâm địa lại như lan tâm huệ chất, ôn nhu thiện lương, đã thế nàng còn tinh thông hết thảy cầm kỳ thi họa, khiến cho kẻ khác nhìn nàng càng thêm kinh ngạc tán thán. Trịnh Kỳ Uyên chính trực lại dưỡng nên một hảo nữ nhi xuất sắc bách lý thiêu nhất [4] như thế.

Trịnh Ngưng Sương như thế, từ lúc tròn mười lăm tuổi liền không ngừng có nhà đến cửa cầu thân, mà nàng sợ dĩ đến thẳng hai mươi tuổi vẫn chưa xuất giá, nguyên nhân đầu tiên là vì phu phụ Trịnh Kỳ Uyên không muốn, thứ nữa cũng là do họ chưa tìm được người ưng ý.

Bọn họ đối với nữ nhi yêu thương của mình vì nàng chọn lựa hôn phu nên ánh mắt đánh giá cũng cực kỳ nghiêm khắc, nếu như đã không có người vừa ý, bọn họ nguyện để nàng cả đời thục tại gia lý, tránh đến khi xuất giá đả phu gia lại phải chịu ủy khuất.

Trước giờ đối với chuyện này, Trịnh Ngưng Sương đều hoàn toàn tùy ý phu phụ Trịnh Kỳ Uyên định đoạt. Không phải do nàng không có chủ kiến riêng, mà là việc chung thân đại sự của nữ nhi từ trước đến nay đều do phụ mẫu tác chủ, hơn nữa bản thân nàng cũng không có ý trung nhân, nên hết thảy đều giao cho phụ mẫu toàn quyền an bài.

Nữ nhân, chung quy cũng sẽ có lúc phải xuất giá, vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Trịnh Ngưng Sương hiểu rõ đạo lý này.

Nên ngay lúc phu phụ Trịnh Kỳ Uyên mặt mày hớn hở báo cho nàng việc bọn họ nhận lời cầu thân từ một người rất hợp ý, hỏi nàng có ưng hay là muốn xem mặt trước, nàng không do dự liền gật đầu đáp ứng.

Hai mươi tuổi, sớm đã quá tuổi xuất giá của nữ nhi gia đạo bình thường. Nàng có thể một mình đến bây giờ, cũng đều do dưỡng phụ dưỡng mẫu luyện tiết nàng, hơn nữa họ cũng cho rằng trong mắt bọn họ không có ai xứng đáng với nàng.

Có thể khiến cho dưỡng phụ dưỡng mẫu vốn đã có mắt nhìn người khó tính lại độc đáo vừa lòng như thế, xem ra nam tử kia đích thực là người xuất sắc. Bởi thế nên nàng cũng có chút ngạc nhiên. Càng đến khi sắp sửa xuất giá càng thêm thần thờ cùng ngơ ngẩn. Chỉ là vẻ do vẻ mặt bên ngoài của nàng, căn bản không thể đoán ra mà thôi.

Cận một tháng trước ngày xuất giá, nàng vẫn như lúc bình thường, rảnh rỗi liền phủ cằm, đọc thư, tú hoa—

Tú hoa cũng không phải là nàng thích hay muốn, ngày trước mẫu thân dạy nên nàng bắt đầu tú mẫu đơn, tú uyên ương, tú hồ điệp—

Gần đến ngày xuất giá, việc chuẩn bị càng lúc càng nhiều, khẩn trương đến cơ hồ không có mấy lúc nhàn hạ, nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn nghĩ đến một vấn đề, nam tử tên Bạch Thanh Ân kia, rốt cuộc là dạng người như thế nào?

Vấn đề này sau đó rất nhanh bị nàng lắc đầu cười trừ. Dù sao sớm hay muộn gì cũng sẽ biết, chẳng phải sao?

Đã đáp ứng việc xuất giá rồi, nàng cũng không nghĩ đến việc đổi ý. Cho nên cũng không để bản thân mình suy nghĩ nhiều quá, tránh việc càng nghĩ càng bất an.

Một buổi chiều tịch dương chiếu rọi, sau khi theo mẫu thân mặc thử hoàn giá y trở về phòng, nàng bắt gặp đệ đệ Trường Tiểu đang gục xuống bàn.

Vừa thấy nàng bước vào, Trường Tiểu vốn là đang chán muốn chết liền ngay lập tức tươi cười đến loan loan cả khóe mắt.

“Sương tỷ, cuối cùng cũng quay lại!”

Nàng mỉm cười bước qua “Trường Tiểu, đang đợi ta sao?”

“Ân!” Trường Tiểu ra sức gật đầu “Từ từ thực trở về ta liền ở đây ngồi chờ”

“Có chuyện gì sao?” nàng ôn nhu cười nhìn đệ đệ càng ngày càng tuấn tú của mình, nghĩ đến việc sắp sửa phải rời khỏi hắn, không khỏi nảy lên cảm giác hụt hẫng.

“Cũng không có việc gì, chỉ là muốn nói chuyện với tỷ.” Trường Tiểu nhìn nàng bằng ánh mắt trực diện, trong đáy mắt lộ vẻ lo âu “Vừa nghĩ tới việc qua ba ngày nữ Sương tỷ sẽ xuất giá, cảm thấy có chút là lạ...”

“Là lo lắng sau này khi gặp rắc rối bị phụ thân phạt, Sương tỷ không ở bên cạnh giúp người cầu tình?”

Ngưng Sương cố ý hiểu lầm lời của hắn.

“Ta không phải có ý này!” Trường Tiểu hét lại “Ta.. ta là luyện tiếc tỷ” nói xong, giống như bị người khác tước đi khí lực, tiếp tục nằm sấp úp mặt xuống bàn “Tỷ phải gả đến kinh thành, là kinh thành a! Xa lắm, ta chưa từng đi đến đó nữa. Nghe nói đến đó mất tới nửa tháng lận, đến lúc đó ta có muốn gặp tỷ không phải rất khó sao?!”

“Vậy là người muốn Sương tỷ cả ở lưu tại gia lý, làm một lão cô bà đơn độc chung thân cả đời sao?”

“Tỷ sẽ không chung thân cả đời đâu, có ta cùng phụ thân mẫu thân nữa a!”

“Không thể” Ngưng Sương lắc đầu cười “Phụ thân có mẫu thân ở bên cạnh, Trường Tiểu một ngày nào đó cũng sẽ tìm được người muốn ở cùng cả đời, tỷ cũng cần một người ở cạnh mình như thế, không ai có thể thay thế được người đó, có hiểu không Trường Tiểu?”

Trường Tiểu rũ mi, thoát nhìn giống như nghiêm túc lại thoáng như đang giận dỗi “Ta thật sự không cần người nào làm bạn cả đời, ta chỉ muốn phụ thân— cùng với các người là đủ rồi”

“Ồng gồc, nói chuyện như thế có khác gì hài tử đâu! Chờ đến khi người gặp gỡ người chung thân bầu bạn cả đời, đến lúc đó xem người có thể nói lời như vậy nữa hay không” Ngưng Sương vừa giận vừa cười nói.

“Sẽ không đâu” thanh âm của y càng ngày càng nhỏ “Trừ hắn ra, ta sẽ không yêu thương bất cứ kẻ nào...”

“Sao cơ?” Ngưng Sương nghe không rõ lắm bèn hỏi lại.

“Không, không có cái gì”

Trường Tiểu thâm trầm nhìn thoáng qua Ngưng Sương, rồi mới vươn tay hay tay bỏ nhào vào lòng nàng “Sương tỷ, ta thật sự thật sự rất luyện tiếc tỷ a!”

Ngưng Sương nhìn hắn, có chút trầm tư nói “Ta cũng luyện tiếc mọi người, có điều ai rồi cũng đến lúc phải rời đi...”

Tịch dương tà tà chiếu vào song linh khiến cả gian phòng nhuộm sắc vàng của dương quang. Hai người ngồi trong phòng vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm nhau, cảm thụ yên lặng cùng ấm áp của khoảnh khắc này.

Nửa khắc này có thể chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, nhưng lại là hồi ức trân quý tồn tại thật lâu, thật lâu trong ký ức, thậm chí vĩnh viễn không thể nào quên đi.

[1] Môi bà : bà mối

[2] Di cô : đứa cháu mồ côi

[3] Dương nhân bất nhượng : làm được sẽ không để ai khác làm

[4] Bách lý thôi nhât : Trăm dặm mới có một, ý là hàng hiếm

5. Chương 5

Bạch Thanh Ân đêm hôm đó thật sự say, nhân túy tâm túy [1]

Hắn không nghĩ mọi việc hết thấy đều thuận lợi như thế, có thể thú về ý trung nhân như ý nguyện của mình, lấy con người xinh đẹp ấy về làm thê tử...

Mỗi lần hắn nghĩ đến nụ cười tươi tắn của người ấy, bất tri bất giác lại mỉm cười.

Chưa bao giờ hắn có cảm giác này.

Muốn có nàng, muốn che chở nàng, yêu luyện nàng, cho dù dùng hết cả đời này để quan tâm nàng, hắn cũng có cảm giác hoàn toàn không đủ.

Khi đã tỏ tường phần tình cảm này, hắn biết bản thân đã không thể bỏ xuống được. Bỏ cũng chẳng xong, hắn bèn hướng phụ mẫu đề ra chuyện mình muốn thành thân.

Khi biết hắn muốn thành thân với chi nữ thủ phú Tô Châu, phụ mẫu liền vui vẻ đồng ý.

Kể đó, họ chọn môi bà nổi tiếng nhất đến nhà để cầu thân. Chẳng bao lâu sau, môi bà trở về báo lại với hắn việc đã thành khiến hắn xúc động đến mức cả đêm ấy chẳng thể nào tròn giấc.

Không chỉ phụ phụ Trịnh Kỳ Uyên, ngay cả nữ nhi của họ cũng gặt đầu đáp ứng việc chung thân đại sự này.

Tiếp đó lại chọn ngày lành tháng tốt hợp bát tự, những thứ này hắn hoàn toàn thuận theo tập tục Giang Nam, dù cho có lúc cảm thấy phiền phức rắc rối, nhưng cứ nghĩ đến nếu cứ hấp tấp vội vàng sẽ khiến người trong lòng cảm thấy ủy khuất, hắn đành nhẫn xuống.

Mọi việc còn lại chỉ là chờ đợi ngày bát sĩ đại kiệu mang tân nương đến nhà hắn. Một ngày lại một ngày chờ đợi trôi qua, thời gian không dài nhưng hắn lại cảm giác như đã trải qua năm tháng đằng đẵng.

Biết bao gian nan, biết bao chờ đợi, cuối cùng hắn cũng đợi được đến ngày tân nương từ kiệu hoa tiến vào kinh thành, hắn thân vận hỉ phục tân lang rực rỡ, đích thân đón nàng bước vào đại môn.

Bái đường xong, hắn bị trưởng bối lưu lại kính tửu, chỉ có thể giương mắt nhìn bóng dáng tân nương được dìu vào trong. Nghĩ đến việc nàng đã trở thành thê tử của mình, hắn liền kích động một trận, rượu người kính đến trước mặt hắn cũng không chút nào né tránh, vui vẻ thống khoái cạn sạch một hơi.

Sống trên đời ngần ấy năm, hoan hỉ một ngày, phần tâm tình sung sướng khó có thể kể xiết, khiến hắn như đang phiêu bồng vân vụ, hưng phấn đến mức như có điều không thực.

Vất vả chịu đựng quá nửa đêm, những người hướng hắn kính rượu cuối cùng cũng chịu buông tha. Cơ hội vừa đến, hắn lập tức rời đi. Thân bầy phần say khướt, cước bộ xiêu vẹo, trong lòng biết bao nhiêu là xúc động cùng hưng phấn khó có thể áp chế, hắn từng bước từng bước hướng đến tân phòng.

Một bước tiến đến tân phòng viện tử, đình viện cùng ốc tử đều mang phong cách Tô Châu khiến hắn mỉm cười.

Sợ nàng đến kinh thành sẽ nhớ nhà, trước lúc thành thân hắn gọi người tận lực kiến tạo biệt uyển hoàn toàn theo lối Tô Châu, dùng để làm tân phòng của bọn họ.

Không biết nàng có thích hay không? Vừa nghĩ như thế, hắn vừa tiến đến gần nơi có ánh nến phát ra, nhìn ánh lửa lay động trong phòng, hắn lại say thêm một phần.

Say bởi không khí yên ắng này, say bởi nỗi xúc động do tâm tình mà nên, say bởi người mà hắn mong nhớ ngày đêm đang chờ đợi trong phòng, say bởi nàng đã là thê tử của y.

Đưa bàn tay run rẩy nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ngăn cách căn phòng ra...

Nghe những người khác bảo lại, nàng lúc nào cũng tưởng tượng diện mạo bên ngoài của trượng phu mình.

Bọn họ bảo hắn tuấn dật phi phàm, tài hoa hơn người, là người không chấp nhất tiểu tiết—

Bọn họ bảo hắn không màng đến quyền vị, không ham mê nữ sắc, quả thật là một nam nhi tốt hiếm có—

Bọn họ nói rất nhiều điều, nhưng đến khi thấy tận mắt, nàng mới biết được quả thật hắn là người tốt đến mức khó có thể nói bằng lời—

Hồng voan được nhấc ra nhẹ nhàng, nàng có chút bất an chậm rãi ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt mình, tâm trong nháy mắt như bị cái gì đó hoàn toàn chiếm giữ, không lưu chút khoảng trống nào.

Người trước mắt nàng, trong lòng nàng... là người này, là chàng, là trượng phu của nàng...

Giờ phút này nàng đã hiểu được, những tưởng sẽ không bao giờ rung động tâm tư, mà bây giờ vì người trước mắt mình, bất chợt nhận ra nàng đã yêu—

...đã yêu Bạch Thanh Ân.

Vậy mà, cùng lúc khăn voan vừa vén lên hiện rõ ràng, gương mặt Bạch Thanh Ân trở nên khó coi, hẩn lúi ra sau.

Nàng hoang mang nhìn y. Mang trên mặt thần thái như bị kẻ khác lừa, hẩn tái mặt không nói một lời xoay người rời đi.

“Tướng công—” nàng kinh ngạc đứng lên gọi y, nhưng đáp lại chỉ là tiếng đóng cửa vang lên thô bạo.

Nàng một thân hồng bào, đứng ngây ngốc tại chỗ, một lúc sau mới hồi thần, lại không rõ rốt cuộc chuyện ra sao.

Không rõ đã qua bao lâu, bóng đêm càng lúc càng mờ mịt, bên ngoài phòng vẫn không có thanh âm nào, nàng bắt đầu dần ý thức được trượng phu của mình sẽ không trở lại tân phòng nữa. Vô lực ngã xuống giường, lòng nàng tràn đầy hoang mang nghi hoặc, xảy ra chuyện gì... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng không thốt lời nào, vẫn si dại nhìn ánh nến đỏ chập chờn, đáy mắt ngoại trừ hoang mang còn có cả bi thương.

Đêm tân hôn lại chỉ có một mình trong tân phòng, với những tân nương mà nói, thực là điều tiếc nuối suốt đời.

Tiếc nuối cả cuộc đời.

Trịnh Trường Tiểu cùng thư đồng Tiểu Lục vui vẻ chăm chăm từ từ thực chạy đi, một đường cước bộ không ngừng vội vã trở về nhà. Khiến cho Tiểu Lục bên cạnh cũng phải vất vả đuổi theo, nhin không được vượt lên trước mặt chắn hẩn lại hô to “Thiếu gia, ngài làm ơn dừng chạy nhanh như vậy, Tiểu Lục chân ngắn theo ngài không kịp đâu a!”

“Ai nha, Tiểu Lục ngươi đừng chặn đường ta!” Trịnh Trường Tiểu dừng lại xoay người nhìn về Tiểu Lục đầu đầy mồ đứng cách đó không xa “Hôm nay là ngày Sương tử trở về, ta muốn mau chóng quay về nhìn nàng!”

“Nhưng mà thiếu gia, lão gia cũng có bảo là Sương tiểu thư có thể không về kịp hôm nay sao?”

“Ta mặc kệ, tóm lại phải về nhà trước đã rồi nói sau. Đã hơn hai tháng không gặp Sương tử, thật rất muốn gặp lại nàng!”

Nói xong, Trịnh Trường Tiểu xoay người lại, tiếp tục hướng đến phía trước mà chạy.

“Thiếu...Thiếu gia— chậm lại chờ ta—”

Thấy hẩn đã đi xa, Tiểu Lục bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tăng cước bộ đuổi theo.

Trở lại thành Tô Châu quen thuộc đã xa cách mấy tháng, Trịnh Ngưng Sương không có chút gì thần sắc của người xa cách trở lại cố hương, ngược lại chỉ có u sầu.

Cùng theo nàng trở về còn có trượng phu của nàng, Bạch Thanh Ân.

Bên ngoài nhìn vào cứ tưởng hẩn là trượng phu tốt, theo thê tử trở về nhà nàng. Nhưng chỉ có Trịnh Ngưng Sương biết rõ, lần này mục đích thật sự đến Tô Châu của Bạch Thanh Ân chỉ đơn thuần là khai trương sinh ý mới.

Trịnh Ngân Sương cùng nha hoàn theo hầu ngồi trong xe ngựa, còn Bạch Thanh Ẩn luôn ở bên ngoài kỵ mã. Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm nhốn nháo ầm ỹ, nàng nhịn không được mới đứng dậy vén liêm tử lên nhìn thử, mới biết được họ đã đi vào phố xá sầm uất nhất Tô Châu.

Thu lại tầm mắt, ánh nhìn bất giác dừng lại ở thân ảnh đang giục ngựa tiến lên trước mặt. Nhìn bóng dáng không hề quay đầu lại, Trịnh Ngưng Sương lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Y là trượng phu của nàng, nàng là thê tử được mai mối thú về, nhưng bọn họ thực chất chỉ là hữu danh vô thực.

Y đối xử với nàng, nói trắng ra không hề giống trượng phu đối xử với thê tử, mà giống với người xa lạ hơn—

Nàng không rõ rốt cuộc tại sao? Nàng luôn muốn hỏi nhưng lại không có cơ hội để hỏi. Từ sau hôm đó hẳn luôn tránh né nàng.

Hôm đó cũng là ngày bọn họ thành thân. Sau một đêm biệt dạng, sáng hôm sau hẳn đột ngột xông vào tâm phòng, khiến cho nàng lúc đó vẫn còn ngẩn người ngồi trên giường gập mình hoảng hốt, đến khi thấy rõ là y, lòng lại nổi lên kích động khó kiềm chế.

“Tướng công...” nàng yên lặng một hồi lâu nhìn sắc mặt lạnh lùng của y, cuối cùng kinh nghi bất định[2] mở miệng, định hỏi hẳn rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lời chưa kịp nói ra, hẳn lạnh mặt chất vấn lại nàng “Trả lời ta, Trịnh Kỳ Uyên rốt cuộc có mấy nhi nữ?”

Lòng không rõ ràng, nàng mang theo sự khó hiểu trả lời hẳn “Phụ thân chỉ có một nữ nhi là thiếp...”

“Thật chứ?” hẳn hướng nàng xác định

“Chuyện này toàn bộ thành Tô Châu ai ai cũng biết, thiếp làm sao gạt chàng!”

Trả lời xong, nàng giật mình nhìn gương mặt trượng phu hiện lên tia quang mang, từng bước từng bước lùi ra sau—

“Tướng công?” biết hẳn muốn ly khai, nàng muốn bước đến nhưng bị ngăn lại

“Đừng gọi ta như thế!” hẳn lạnh lùng thấp giọng “Ta không phải trượng phu của ngươi, hiện tại không phải, sau này càng không phải!”

“Nếu chàng không phải trượng phu của thiếp, vậy hôm qua cùng thiếp báai đường thành thân là ai?” bị lời nói của hẳn làm tổn thương đến khóc không thành tiếng, nàng nhịn không được chất vấn y.

Y im lặng, một hồi lâu mới trầm giọng nói “Chúng ta không thể sống cùng nhau, chuyện này chỉ là sai lầm—nhân lúc hiện tại chỉ mới bắt đầu, tốt hơn là nên chấm dứt!”

“Chấm dứt” nàng rưng rưng mắt ngơ ngác nhìn y.

Hắc mâu thâm trầm của hẳn nhìn thẳng nàng, nghiêm túc kiên định nói “Ngươi quay về Tô Châu đi, sau đó tự mình đề nghị giải trừ hôn ước. Mặc kệ ngươi đưa ra lý do gì, ta cũng chấp nhận, bảo ta là kẻ trượng phu bạo ngược cũng tốt. Tóm lại, có thể thuyết phục người khác tin là được—Nếu là ngươi đưa ra đề nghị, vậy thì không cần phải chịu lời đồn làm thương tổn”

Quả thực... mới ngày đầu tiên thành thân đã bị hừ, nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị thế nhân nói lời khó nghe. Nhưng nếu là từ nàng đưa ra, việc này nhất định sẽ khác đi.

“Tại sao?” nàng nghẹn khóc hỏi y.

Nhưng hẳn lại không trả lời, chỉ xoay người ly khai.

Nhìn bóng dáng hẳn rời đi, nàng cắn chặt môi dưới

“Thiếp không quay về!”

y đã bước đến gần cửa nghe vậy liền dừng lại, thong thả xoay người nhìn nữ tử ánh mắt ngập nước, vẻ mặt kiên định nhìn y.

“Thiếp sẽ không quay về!” Chờ tầm mắt của hắn đối mặt với ánh nhìn kiên quyết của mình, nàng nặng nề nói.

y nhúu mày, trong mắt hiện lên tia sắc lạnh “Vậy đừng trách ta không khách khí”

Nàng không hừ hấn, vậy hấn hừ nàng!

“Nếu vậy chàng tự gánh hậu quả chuyện này!” nàng không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của y.

“Chàng đừng quên nếu muốn mở sinh ý ở Giang Nam, không có phụ thân ta, thủ phủ Tô Châu, một trong tứ đại thương nhân ở Giang Nam giúp đỡ, dù là thương nhân nổi danh ở kinh thành cũng không có cơ hội yên ổn ở Giang Nam!”

Ánh mắt Bạch Thanh Ẩn chợt lóe lên, cười lạnh nói “Người uy hiếp ta?”

Nàng không cam lòng yếu thế “Không phải chàng cũng vừa mới uy hiếp ta sao?”

Bạch Thanh Ẩn không hề nhắc lại, nhìn nàng một lát, sau đó xoay người rời khỏi phòng. Từ đó về sau hấn không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng cũng không hề xuất hiện trước mặt nàng, khiến nàng muốn gặp hấn khó càng thêm khó.

Lần này có thể cùng hấn trở lại Tô Châu, cũng là vì hấn biết nàng phải về nhà thăm người thân, mà hấn cũng có việc cần đến Tô Châu một chuyến, nên tiện đường cùng nàng trở về. Nhưng dọc đường đi, hấn không hề nói nửa lời cùng nàng.

[1] Nhân túy tâm túy : Người say lòng cũng say

[2] Kinh nghi bất định : kinh ngạc, hoảng hốt

6. Chương 6

Ngay lúc Trịnh Ngưng Sương đang suy nghĩ đến thất thần, đội ngũ của bọn họ bất chợt dừng lại.

Thu hồi thần thái, nàng có chút khó hiểu, hướng đến người đang dẫn đường ở phía trước những mong hấn quay lại nhìn mình. Trùng hợp thay, người kia ngay từ đầu vốn không hề quay đầu nhìn nàng bỗng có chút nghiêng người, ánh mắt hướng nàng liếc một cái. Cái liếc mắt này lại vô tình khiến cho ánh mắt của họ chạm vào nhau, nhưng rất nhanh chóng rời đi.

Trịnh Ngưng Sương lại cảm thấy trong lòng một trận chua xót... chẳng lẽ ngay cả hơn một cái liếc mắt nhìn nàng cũng không nguyện ý sao?

Nàng buồn bã tính buông mình xuống, lại nhìn thấy vị trưởng phu của mình gọi tùy tùng lại dặn dò mấy câu, sau đó đem vài phó dịch thiếp thân ly khai đội ngũ của bọn họ.

Đã xảy ra chuyện gì... chẳng lẽ hấn không muốn cùng nàng đi gặp phụ mẫu thân sao?

Nhìn thấy thế, trong lòng nàng một trận kinh hoàng, nhịn không được mà vội vàng xuống xe ngựa, tiến về kẻ đang hướng vào đám đông chạy đi. Mãi cho đến lúc đuổi kịp đến trước mặt ngăn hấn lại, nàng đã mệt đến mức thở hồng hộc.

“Có chuyện gì?”

Bạch Thanh Ẩn nhanh chóng ghì cương ngựa, nhìn kẻ ngăn hấn lại lạnh giọng hỏi

“Chàng... Chàng muốn đi đâu?” nàng vừa thở dốc vừa nói

“Ta đi đâu có quan hệ gì với người?”

“Ta...” lời nói lạnh lùng của hấn làm tâm nàng tê cứng, thiếu chút nữa lệ đã tràn xuống, nàng tận lực nhẫn xuống, nhưng thanh âm trong lời nói vẫn lộ ra một tia chua xót “Không lẽ chàng... không theo ta cùng trở về gặp phụ mẫu thân sao?”

Thấy hốc mắt nàng ướm đỏ, hắn cũng cảm thấy được cử chỉ bản thân lúc này có phần quá phận, sắc mặt có chút hòa hoãn, nhưng thanh âm vẫn lạnh nhạt “Không đi”

“Chàng không đi bọn họ sẽ hoài nghi!”

“Nếu thế thì sao?” hắn cố ý hờ cười

Trịnh Ngưng Sương cắn môi, ánh mắt ửng đỏ bình tĩnh nhìn hắn... Một hồi lâu, như hiểu ra điều gì, nàng lui sang một bên—

“Ta sẽ nói với phụ mẫu là chàng có chuyện quan trọng cần làm, không thể đến thăm bọn họ. Vậy họ sẽ không trách chàng.”

Thấy nàng tránh đi, Bạch Thanh Ân đang tính giục ngựa chạy đi. Nhưng khi nghe được những lời này, không khỏi nhướng mày nhìn nàng đang đứng sang một bên.

“Người tội gì phải như vậy?” Nhìn gương mặt nữ tử bên cạnh kiêu mị lại kiên cường, Bạch Thanh Ân trong lòng thầm than “Người hắn hiểu được, tâm của ta không thể dành cho người, dấu cho người có cố gắng như thế nào, ta cũng sẽ không thừa nhận người là thê tử của ta—”

Lại một lần nữa nghe thấy lời nói vô tình của hắn khiến nàng tổn thương, nhưng Trịnh Ngưng Sương lại cự tuyệt ý nghĩ buông tay. Nàng kiên nhẫn ngẩng đầu, mặc dù ánh mắt ảm đạm, nhưng vẫn hé ra nụ cười ẩn chứa mặt ôn nhu, khiến Bạch Thanh Ân tâm lãnh không nhận được mà cảm động.

“Ta hiểu rõ...” nàng ôn nhu cười nói “Tâm của chàng giờ phút này không đặt trên ta, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là sau này tâm của chàng cũng không đặt trên người ta. Ta tin tưởng nhất định có thể trở thành thê tử được chàng thừa nhận. Cho ta cơ hội được không, tướng công?”

Bạch Thanh Ân nhìn nàng, trong ánh mắt hắn tràn đầy cảm xúc phức tạp lẫn bất đắc dĩ.

Mặc dù thời gian chung sống cùng nàng không lâu, thậm chí đã cố lẩn tránh, nhưng mấy ngày ở kinh thành, theo lời của phó dịch lẫn thân nhân mà hắn nghe được, đều là nói tốt về nàng.

Bảo nàng ôn nhu, thiện lương, đãi nhân hòa mực. Nói nàng biết quan tâm, thiện giải nhân ý, tâm linh thủ xảo, là một thê tử tốt cầu khả ngộ bất khả cầu¹, còn kết luận hắn lấy được nàng làm thê tử, là do phúc khí của hắn rất tốt—

Ngay chính lúc này đây, nhìn nàng kiên cường đến mức khiến người khác đau lòng, hắn thừa nhận nếu tâm không phải đã vô ý trao cho kẻ khác, y nhất định sẽ hết lòng yêu nàng, hảo hảo thương tiếc nàng.

Nhưng, hết thảy mọi thứ đã muộn. Hắn và nàng gặp nhau quá muộn, quen biết nhau cũng quá muộn. Tâm của hắn, tình của hắn, ý của hắn... toàn bộ đã trao trọn cho cô nương chỉ ngẫu nhiên gặp nhau một lần kia—Thậm chí bản thân y còn không biết có thể gặp lại nàng hay không...

“Tướng công?”

Y trầm mặc, khiến cho người đứng cạnh ngựa nổi lên nét sầu lo nhìn hắn.

Lặng lặng nhìn nàng một hồi, hắn mới mở miệng “Vào xe ngựa đi, ta và người cùng nhau trở về—”

“Tướng công!?” Nàng kinh hãi vịn phần nhìn hắn, nhưng hắn lại cố tình xoay mặt đi, không muốn nhìn nét vui sướng kia của nàng.

“Lên xe đi, trước khi trời tối chúng ta mau chóng trở về nhà của người”

Nhìn sắc trời dần buông tối trước mặt, những đám đông ồn ào cũng đã tản ra dần dần, hắn nhẹ giọng bảo

“Được” Trịnh Ngưng Sương liếc nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó mới mỉm cười trở vào xe ngựa.

Không lâu sau, đội ngũ của bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước. Điều bất đồng, chính là hiện tại Trịnh Ngưng Sương không còn lộ ra vẻ mặt u sầu nữa, ngược lại nét vui sướng thậm chí còn lây sang nha hoàn ngồi cùng trong xe ngựa với nàng, khiến bọn họ đều đồng loạt mỉm cười.

Nhưng nàng lại không biết, sắc mặt của Bạch Thanh Ẩn vẫn hệt như lúc đầu, vẫn ngưng trọng thâm trầm như cũ.

Gần giờ Tuất, đoàn người của bọn họ rốt cuộc cũng đến được Trịnh gia nằm trong thành Tô Châu. Lúc này là thời gian dùng văn phạm, đúng ngay lúc Bạch Thanh Ẩn sai phó nhân tiến đến gõ cánh cửa đại môn nặng nề của Trịnh gia thì thấy người mở cổng đã ở đó sẵn, gã nhìn thấy Trịnh Ngưng Sương cùng Bạch Thanh Ẩn đứng ở bên ngoài, nhất thời kích động chạy vào trong phủ, vừa chạy vừa hô to “Sương tiểu thư đã trở về, Sương tiểu thư và trưởng phu cùng nhau trở về!”

Nghe thanh âm kích động quen thuộc này, Trịnh Ngưng Sương sớm quen thuộc không khỏi che miệng cười khê.

Nàng biết, nhất định là đệ đệ Trường Tiểu đã biết hôm nay nàng sẽ về đến, nên đã sớm căn dặn người đứng trông chừng ở ngoài cửa, chờ nàng trở về liền ngay lập tức vào thông báo.

Mấy tháng không gặp, ngoại trừ nhớ nhà, nhớ đến phụ mẫu, nàng càng nhớ đến đứa đệ đệ tinh nghịch bướng bỉnh khiến người ta chỉ muốn yêu thương của mình.

Quả nhiên không quá nửa khắc, thanh âm Trường Tiểu đã từ trong truyền ra

“Sương tỷ!”

Thanh âm cao hứng của Trường Tiểu vừa dứt, đã thấy y chạy ra ngoài phủ. Vừa nhìn thấy nàng, lập tức bổ nhào đến ôm nàng gât gao

“Sương tỷ, cuối cùng tỷ cũng trở về, Trường Tiểu chờ tỷ thật sự là lâu muốn chết luôn!”

Trịnh Ngưng Sương thấy thế, không khỏi mỉm cười ôm lại đệ đệ.

Hai người họ tỷ đệ ôm nhau, đương lúc cảm thụ tình cảm cuối cùng có thể gặp mặt thì Trường Tiểu đột nhiên bị túm lấy kéo ra khỏi lòng ngực Trịnh Ngưng Sương. Hai người vì thế mà kinh ngạc, cùng lúc quay đầu nhìn, bất gặp vẻ mặt khiếp sợ của Bạch Thanh Ẩn

“Người...”

Nhìn thấy kẻ mình ngày nhớ đêm mong giờ khắc này hiện ra trước mặt, Bạch Thanh Ẩn trong lòng cuộn cuộn biết bao nhiêu cảm xúc không thể nói nên lời. Nhưng nhìn thấy y một thân giả dạng nam nhi, hẳn cảm thấy kỳ quái nhướng nhướng mày, tự hỏi bản thân có phải đã nhận lầm người hay không.

Trong lúc hẩn quan sát Trường Tiểu, cùng lúc Trường Tiểu cũng quan sát hẩn, nhìn chăm chăm một hồi lâu, Trường Tiểu chợt nhận ra bản thân hình như đã từng gặp qua người này

“Nguyên lai là huynh a, là cái người ngày đó ở bờ sông đã cứu ta!”

Trường Tiểu lập tức nở nụ cười vui vẻ, đưa tay vỗ vai Bạch Thanh Ẩn.

Nếu như vừa lúc này trong hẩn còn có một chút hoài nghi không xác định, thì giờ phút này, mọi nghi vấn đều yên tiêu vân tán². Nhìn gương mặt khiến bản thân si luyến trước mắt, nét cau mày của Bạch Thanh Ẩn không những không giãn ra, mà ngược lại càng thêm sâu hơn.

“Trường Tiểu, ngươi và tướng công quen biết sao?”

Ngưng Sương này giờ vẫn đứng một bên cảm thấy khó hiểu liền mở miệng hỏi.

Thấy tỷ tỷ hỏi, Trường Tiểu lập tức xoay đầu trả lời nàng “Đúng a, tỷ tỷ. Huynh ấy chính là người lần trước ở bờ sông lúc ta xém té xuống sông đã cứu ta đó!”

“Lần trước?” Ngưng Sương trong nhất thời không nhớ ra.

“Lần ta giả trang thành cô nương, đã thương tên nhi tử của Huyện lệnh rồi chạy trốn nhưng lại bị phụ thân phát hiện!”

“Giả trang, như vậy ngươi là!” lời nói Trường Tiểu vừa dứt, Bạch Thanh Ẩn sắc mặt càng khó coi hơn, hắn cảm thấy có chút khó tin giữ chặt tay nhìn y chất vấn.

Trường Tiểu nhìn hắn cười cười, sau đó mới giới thiệu chính mình với hắn

“Thật không ngờ huynh cư nhiên lại trở thành tỷ phu của ta, xem ra chúng ta thật là có duyên a! Lần trước chưa kịp nói hết lời, lần này sẵn dịp ta tự giới thiệu một chút về mình vậy, ta là Trịnh Trường Tiểu, là nhi tử của Tô Châu thủ phú Trịnh Kỳ Uyên, cũng là đệ đệ của thê tử huynh Trịnh Ngưng Sương!”

Nói xong, hắn còn vô cùng thân thiết kéo tay tỷ tỷ, nhìn tỷ tỷ le lưỡi trên choker.

Bọn họ lại không để ý đến, sắc mặt Bạch Thanh Ẩn sau khi nghe Trịnh Trường Tiểu nói xong liền trở nên xanh mét, cước bộ vô thức lùi về sau từng bước từng bước.

Ngay lúc đó, trong phủ lại truyền ra âm thanh.

Nguyên lai là chủ nhân Trịnh phủ cùng phu nhân đích thân ra nghênh đón nữ nhân cùng nữ tể của mình.

Trông thấy họ, Trịnh Ngưng Sương vui buồn lẫn lộn tiến đến hướng từng người vấn an. Trong lúc bọn họ nhân dịp ôn chuyện hàn huyên, ánh mắt Bạch Thanh Ẩn vẫn đặt ở trên người Trường Tiểu, trong đáy mắt lộ ra thần sắc vừa thống khổ, lại vừa âm đạm.

1khả ngộ bất khả cầu : cầu gặp chứ không dám đòi hỏi cao xa hơn

2yên tiêu vân tán : tan thành mây khói

3nữ tể : con rể

7. Chương 7

Quá một phen hết lời giữ lại của phu phụ Trịnh Kỳ Uyên, Bạch Thanh Ẩn khó lòng thoát thác bèn ngụ lại Trịnh phủ. Trong mắt ngoại nhân, hắn cùng Trịnh Ngưng Sương dù sao cũng là một đôi phu thê, nên tự nhiên cả hai cộng xử nhất thất¹.

Buổi tối, hai người nghỉ ngơi tại khuê phòng ngày trước của Trịnh Ngưng Sương.

Bạch Thanh Ẩn cùng Trịnh Ngưng Sương, một người ngồi ở trác tử² ngoại gian nhớ lại chuyện cũ, một người ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui khấn nguyện.

Trịnh Ngưng Sương không nghĩ tới hai người bọn họ cuối cùng cũng có thể cộng xử nhất thất. Lòng tự hỏi đêm nay bọn họ có thể nào thật sự trở thành phu thê đúng nghĩa hay không... nghĩ tới đó, mặt nàng bắt đầu nóng lên.

Đêm đã khuya, mà người ở bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì. Trịnh Ngưng Sương đi đi lại lại ở trong phòng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn ra ngoài thỉnh phu tể Bạch Thanh Ẩn nghỉ ngơi.

Nhưng, đương lúc nàng định bước ra khỏi phòng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở. Nàng bước vội ra, chỉ thấy trác tử lúc này mà Bạch Thanh Ẩn ngồi đã không còn ai, cửa phòng cũng đang mở.

Trông tình cảnh này, Trịnh Ngưng Sương bỗng cảm thấy toàn thân vô lực. Nàng yếu ớt bước đến nơi mà Bạch Thanh Ẩn lúc này còn ngồi, ném từng hồi gió lạnh từ cửa thổi vào, nàng bi thương ngồi xuống.

Sau khi rời khỏi gian phòng kia, Bạch Thanh Ẩn đi dạo vài vòng trong đình viện vừa rắc rối dạng hình lại vừa phức tạp đến khó tin, bỗng phát giác bản thân mình nếu tiếp tục đi lại như thế này có thể lạc đường, hắn bèn vận khí thi triển khinh công nhảy vọt lên mái nhà.

Ngay vừa lúc nhảy lên mái nhà cao ngất, thầm tính toán nhắm bờ phương hướng nào đó mà nhảy đến, một bóng người đồng dạng ở cách đó không xa cũng đang ở trên mái nhà hấp dẫn ánh mắt của y.

Phát hiện có người đang nhắm hướng mình đi tới, Trịnh Trường Tiểu ngẩng đầu nhìn, khi thấy rõ người tới là ai, hần liền mỉm cười.

“Tỷ phu tận giờ này vẫn chưa ngủ sao?”

Vừa nói, hần vừa buông lỏng tay đang cầm Khổng Minh Đăng³, để nó chậm rãi bay lên, phiêu nhẹ giữa không trung.

Bạch Thanh Ẩn không trả lời, ánh của Trịnh Trường Tiểu dừng lại ở ngọn đăng, chăm chú nhìn nó từ từ bay lên cao. Còn tầm mắt của hần thì dừng nơi ánh mắt điểm xuyên ánh lấp lánh của đăng quang chiếu rọi trên gương mặt y.

“Người muốn cầu phúc?”

Hần nhẹ nhàng cất tiếng hỏi. Hần sợ bản thân mình nếu thờ mạnh một chút sẽ đánh mất sự yên lặng tĩnh tưởng lúc này.

“Ân” Trường Tiểu cũng nhẹ nhàng ôn nhu hồi đáp lại.

Khác với vẻ bướng bỉnh ngày thường, dưới ánh trăng, quanh thân y tản ra một loại khí tức bình hòa, khiến người khác trong nhất thời có khi sẽ nhận định nhầm niên kỷ của y. Tựa như y là người đã từng trải qua thiên niên tế nguyệt⁴, chứng kiến hết đăm định của thế tục, cho người khác cảm giác y có chút mờ ảo, không chân thực.

Tầm mắt Bạch Thanh Ẩn đang dán trên người y càng bởi vậy mà có chút vô ý không muốn ly khai, mãi cho đến khi người bị nhìn chú ý đến

“Có chuyện gì sao?”

Y cúi đầu nhìn lại chính mình, nhìn mãi cũng chẳng thấy không có gì bất ổn, mới ngẩng đầu buồn bực hỏi

“Không có” Bạch Thanh Ẩn liền lắc đầu giải thích “Vẫn có chút không tưởng được, người vậy mà lại là thân nam nhi...”

Nhắc lại chuyện kia, Trường Tiểu không nén được thoải mái cười to “Cũng là hôm đó phụ thân ta bảo ta nam không ra nam, nữ không ra nữ, còn phạt ta quỳ gối ở Phật đường một ngày một đêm đó chứ!”

“Ta không cảm thấy như thế.” nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, nữ hài linh tú khả nhân đã ngã vào lòng hần, nữ hài đã khiến tâm hần kể từ lúc đó không lúc nào yên nhịp...

“Thật sự rất đẹp” Hần từ đáy lòng thốt lên

“Cảm ơn đã khen ngợi, bất quá một nam hài tử mà ăn mặc như vậy đúng thực là không ra gì, hơn nữa phụ thân cũng không thích ta như thế, nên sau này ta sẽ không ăn mặc như vậy nữa.”

Nhìn Khổng Minh Đăng càng lúc càng bay cao, đến mức gần như chỉ còn một đốm sáng nhỏ lấp lánh trên bầu trời, gương mặt Trường Tiểu bỗng nổi lên một mặt bi thương, nhưng chỉ là thoáng vụt qua rồi nhanh chóng biến mất, nhanh đến nỗi khiến người khác không sao xác định được—

“Người...”

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của y, Bạch Thanh Ẩn muốn nói cái gì, lại bị ngắt lời.

“Người nói xem...” Trường Tiểu quay đầu nhìn người bên cạnh “Trần đăng kia có bay lên được đến thiên đình không?”

“Thiên đình?” Vô thức đem tầm mắt dời đến ngọn đăng chỉ còn lại một chút quang mang tí tắp trên cao, Bạch Thanh Ẩn trầm mặc một lúc lâu mới đáp “Nếu thành tâm thành ý gửi vào đăng, thần sẽ thu hồi trần đăng, thực hiện nguyện vọng của người.”

“Thật sao?” Trường Tiểu nhìn không trung, có thể là nhìn đăng, cũng có thể là nhìn ai đó, khê khàng, ôn nhu nở nụ cười.

Bạch Thanh Ẩn nhìn đến ngây người, thật lâu thật lâu sau mới lấy lại thần, cẩn trọng hỏi nhỏ “Nguyện vọng của người là gì?”

...Lại khiến người chờ mong như thế, khiến người lộ ra nét mặt ôn hòa như thế?

“Được cùng nhau...”

Tựa như lời thì thầm với chính mình, tựa như nói với ai đó.

“A?” Hấn nghe không rõ ràng lắm

Tầm mắt ngưng lại giữa bầu trời đen hoặch, hấn bình thần nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa

“Hy vọng có thể được ở cạnh nhau... vĩnh viễn cùng nhau...”

“Cùng ai?” y hỏi lại.

Y không trả lời, chỉ trầm mặc nhìn không trung, im lặng trầm mặc.

Hấn nhìn y, cũng trầm mặc hết như thế.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau một đêm lòng đầy tâm sự đến mức không thể nào yên ổn trọn giấc, Trịnh Ngưng Sương dậy thật sớm.

Nàng bước ra phòng, đương lúc chuẩn bị gọi nha hoàn mang những thứ sáu tẩy vào, vô tình lại bắt gặp Bạch Thanh Ẩn đang nằm ngủ trên y tử.

Hấn trở về lúc nào, đi vào lúc nào?

Nàng vừa nhìn trái phải vừa tự hỏi, khi nhìn thấy cửa sổ mở toang thì ngay lập tức hiểu rõ.

Nhẹ nhàng bước đến nhìn gương mặt hấn vẫn còn đang say ngủ, Trịnh Ngưng Sương chăm chú nhìn gương mặt tuấn dật của y một lúc, rồi mới trở lại phòng lấy một tấm áo choàng, nhẹ nhàng đắp lên người hấn.

Nhưng hấn tựa hồ như không say giấc lắm, liền bị nàng đánh thức.

Lúc hấn mở to mắt nhìn nàng, cũng là lúc nàng dừng lại động tác khoác áo choàng cho hấn. Nàng nhìn hấn, tâm tình một trận phức tạp.

Nàng nghĩ thầm, phải chăng hấn sẽ cự tuyệt nàng, hoặc là mặt lạnh đáp lại...

Nhưng người đang chăm chú nhìn nàng còn chưa mở miệng nói gì, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm gõ cửa nhẹ nhàng cẩn trọng.

“Tiểu thư, cô gia, hai người đã thức dậy?”

Nàng vẫn chưa kịp phản ứng thì người đang ngồi trên hấn tử liền kéo xuống áo choàng vừa mới được đắp lên người, đứng lên đi đến mở cửa ra.

“Cô gia sớm an.” Nha hoàn đứng ngoài cửa vừa thấy hấn liền cúi đầu chào.

“Sớm an.” Bạch Thanh Ẩn cũng hữu lễ đáp lại.

“Cô gia, tiểu thư đâu?” sau khi vấn an qua loa, nha hoàn liền hỏi

Bạch Thanh Ẩn trước nghiêng người để nha hoàn thấy người đứng bên trong, sau mới lên tiếng hỏi “Nàng cũng đã tỉnh, có gì không, xảy ra chuyện gì sao?”

“Hồi cô gia, là lão gia phu nhân sai nô tỳ đến thỉnh hai người, bảo là mọi người đã chuẩn bị thức ăn ở đại đường, giục hai người mau mau đến. Nếu để cho thức ăn nguội sẽ dùng không được ngon miệng”

“Người đi báo lại với phụ mẫu, ta cùng cô gia sẽ qua ngay lập tức. Phải rồi, tiện thể người gọi Tiểu Diễm đến giúp ta cùng cô gia chuẩn bị mọi thứ để sáu tẩy.”

Trịnh Ngưng Sương bước đến trước mặt nha hoàn, nhẹ nhàng phân phó.

“Đã biết, tiểu thư. Nô tỳ xin phép đi.”

“Ân, đi đi”

Sau khi cho nha hoàn rời đi, Trịnh Ngưng Sương mới quay lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn mà nói “Cũng may chàng quay về kịp lúc. Nếu để mấy nha hoàn phát hiện chàng không ở trong phòng, nhất định sẽ sinh nghi ngờ.”

Bạch Thanh Ân không nói gì, nhìn nàng một cái rồi trở lại phòng.

Nhìn thân ảnh hắn rời đi, Trịnh Ngưng Sương chưa xót cần môi đến đỏ hồng, cũng không nói gì thêm, lặng lẽ cùng hắn vào phòng, chờ nha hoàn đến đưa vật dụng để sáu tẩy.

1Cộng xử nhất thất : ở cùng một chỗ, thường là ám chỉ vợ chồng ấy mà

2Trắc tử : cái ghế zì cái bôn (T^T em nó ứ kiểm ra cả bộ, chỉ kiểm được mỗi cái ghế)

3Khổng Minh Đăng : một loại đèn hơi bị nổi tiếng

Đèn trời hay Thiên đăng (), còn gọi là đèn Khổng Minh, Khổng Minh đăng, là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn. Đây là loại đèn truyền thống của các nền văn hóa Đông Á. Đèn do Gia Cát Lượng tự Khổng Minh sáng ở thời Tam Quốc phát minh ra.

4Thiên niên tuế nguyệt : ngàn năm đằng đẳng

8. Chương 8

Từ ngày Bạch Thanh Ân ngụ lại Trịnh phủ, vì cùng là thương nhân nên hắn cùng Trịnh Kỳ Uyên có thể nói là nhất kiến như cố. Hai người chỉ cần rảnh một chút, liền cùng nhau ngồi lại bàn luận những việc về thương nghiệp.

Từ lâu đã nghe về việc Bạch Thanh Ân tính toán đến Tô Châu mở hiệu buôn, thế nên Trịnh Kỳ Uyên truyền lại rất nhiều bí quyết buôn bán ở Tô Châu cho Bạch Thanh Ân khiến hắn vui mừng như nhặt được vật báu.

Kinh nghiệm kinh thương gần nửa đời người của Trịnh Kỳ Uyên thực rất thâm sâu, tuy bản thân được người khác khen ngợi là kỳ tài buôn bán, nhưng Bạch Thanh Ân lần này lại chợt nhận ra, kiến giải của bản thân mình không độc đáo bằng Trịnh Kỳ Uyên.

Ngẫm cũng đúng, Trịnh Kỳ Uyên nếu như chút bản lĩnh cũng không có, làm sao trở thành thủ phú Tô Châu.

Tài phú không phải nhờ vận khí mà tích lũy thành, ngoại trừ trí tuệ cùng mưu tính sâu xa, cũng phải có mặt độc đáo riêng của bản thân.

Vì muốn khoái tể Bạch Thanh Ân mau chóng quen thuộc với mọi thứ ở Tô Châu, Trịnh Kỳ Uyên dành một ít thời gian dẫn hắn đến thương hội Tô Châu thăm thú một chút, làm quen với phần lớn người trong thương hội. Hơn nữa còn mang hắn đến những nơi có thể dễ dàng thể hiện ưu thế sản nghiệp ở Tô Châu.

Mặc dù trước lúc Bạch Thanh Ân đến Tô Châu để mở rộng việc buôn bán đã từng điều tra qua một lần, nhưng lần này được đích thân người sinh trưởng ở Tô Châu, nắm rõ tình huống nơi đây như Trịnh Kỳ Uyên giới thiệu, hắn mới biết hóa ra nhận thức lúc trước của bản thân có phần phiến diện.

Mấy ngày ở cùng này, hoàn toàn có thể thấy được Trịnh Kỳ Uyên đối với nữ tể Bạch Thanh Ân này vừa yêu thích lại muốn dụng tâm bồi dưỡng.

Đem kinh nghiệm buôn bán tích lũy của bản thân nói ra hết với Bạch Thanh Ân, những thứ cần cũng đều chỉ dạy tận tình, hoàn toàn không có chút gì cố kỵ hay giữ kẽ.

Không chỉ Bạch Thanh Ẩn sâu sắc cảm nhận được thâm ý vô vụ lợi của Trịnh Kỳ Uyên đối với mình, cả những người ngoài cũng nhận thấy rõ ràng, tài hoa kinh thương của Bạch Thanh Ẩn xuất chúng như thế nào mà Trịnh Kỳ Uyên có thể không tiếc bất cứ điều gì, hết lòng chỉ dạy hắn, một lòng hi vọng hắn có thể có được một phen sự nghiệp như thế.

Về việc làm này của phụ thân, Trịnh Ngưng Sương cảm thấy rất vui mừng. Tuy nàng cùng Bạch Thanh Ẩn ít nói chuyện với nhau, nhưng nàng biết y cũng không phải lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài.

Lòng người chung quy đều là ấm áp. Nhiều lần nàng đều cảm nhận được sự ôn nhu mà đôi khi vô ý hắn biểu lộ ra ngoài, điều này khiến nàng có một tia hy vọng. Việc phụ thân dốc lòng dạy ít nhiều cũng có một chút tác dụng. Bạch Thanh Ẩn được truyền thụ nhiều như thế, cũng từ từ sinh ra lòng kính ái sâu nặng đối với phụ thân nàng.

Coi như ái ốc cập ô4 cũng được, hi vọng Bạch Thanh Ẩn vì tôn trọng phụ thân mà thay đổi địa vị của nàng trong lòng hắn, tiếp đó từng chút từng chút chú ý nàng, rồi yêu thương nàng.

Trịnh Ngưng Sương biết bản thân như thế quả thực có chỗ ích kỷ, nhưng bản thân nàng thật sự không thể điều khiển được tâm tình của bản thân, hết thấy đều đặt lên người Bạch Thanh Ẩn.

Trước kia không yêu không biết, sau khi yêu mới phát hiện trước đây bản thân luôn khẳng khái không hề có loại tình yêu liêu lĩnh cố chấp, kỳ thực là có tồn tại. Hiện tại nàng chính là như thế, để có thể khiến Bạch Thanh Ẩn chú ý đến mình, nàng bắt đầu phát hiện ra mặt ích kỷ này của mình.

Sau lập xuân, ngày bắt đầu dần chuyển ấm. Hiện tại đương lúc phồn hoa thịnh khai, là thời kỳ vạn vật hồi sinh, đương quang ấm áp như tô điểm, cảnh trí vô cùng mê nhân.

Sắc trời chạng vạng, Trịnh Ngưng Sương cùng mẫu thân Quý Yên Nhã an vị tại đình lý trong phủ, xung quanh là cảnh sắc thập phần tươi đẹp, mỗi người trong tay một khung thêu, thoăn thoắt mũi kim nhỏ, tỉ mỉ thêu hoa văn tinh tế đẹp đẽ.

Thêu được một lúc, mẫu thân Quý Yên Nhã dừng lại, bước đến ngồi cạnh nữ nhi, nhìn thành quả của nàng, không khỏi gật đầu khen ngợi, bảo hoa văn nàng thêu nhất định sẽ khiến phu quân yêu thích.

Trịnh Ngưng Sương nghe vậy, xấu hổ lại có chút chua xót cúi đầu. Một lúc sau mới ngẩng đầu ngắm phong cảnh mê người xa xa, lúc đó mới để ý đến ánh nắng đã ứng đỏ, nguyên lai đã là hoàng hôn.

Tướng công cùng phụ thân ở bên ngoài hẳn là đã trở về?

Nàng thì thảo tự hỏi thăm.

Tầm mắt mẫu thân cũng vô thức trông về phía xa, rồi dịu dàng mỉm cười bảo, đệ đệ bướng bỉnh Trường Tiểu của ngươi, hẳn cũng đã đến lúc từ tư thực về.

Ngay thời điểm hai người hỏi nhau những lời này thì ở đại môn Trịnh phủ, Trịnh Kỳ Uyên cùng Bạch Thanh Ẩn từ bên ngoài trở về đã xuống ngựa, chuẩn bị bước vào phủ thì tình cờ trông thấy Trường Tiểu đang vừa cười vừa nhảy nhót hướng nơi họ đi đến, phía sau là thư đồng Tiểu Lục đang thở hổn hển chạy theo.

Nhìn thấy phụ thân đứng nơi cửa, nhân tình Trường Tiểu sáng lên, ba bước thu thành hai chạy đến, một phen bổ nhào lên lưng phụ thân, lớn tiếng hô hoán phụ thân.

Trịnh Kỳ Uyên có phần bất đắc dĩ, nhưng vẫn nở nụ cười ấm áp.

Miệng thì không ngừng bảo sao lại giống hài tử hử chút là nhảy vào người phụ thân như thế, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy từ ái.

Bạch Thanh Ẩn đứng ở một bên mỉm cười, nhìn Trịnh Kỳ Uyên, nhìn Trường Tiểu, nhưng tầm mắt hầu như chỉ hướng đến nét cười đến khai tâm của kẻ làm nũng với phụ thân không nề hà kia.

Bạch Thanh Ẩn chưa bao giờ nghĩ sẽ bắt gặp tình cảnh như thế.

Ngoài khiếp sợ cũng chỉ có khiếp sợ, hần đứng lặng im mãi đến một lúc mới hồi thần.

Một buổi chiều gió nhẹ thoảng qua, bầu trời thoáng đặng không chút mây. Bạch Thanh Ẩn từ hiệu buôn mới mở trở về Trịnh phủ, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất là hướng nhạc phụ Trịnh Kỳ Uyên, cũng là đạo sư của mình báo lại một chuyện.

Nghe từ chỗ hạ nhân bảo Trịnh Kỳ Uyên đang ở trong thư phòng xử lý sự vụ, hần lập tức đi đến thư phòng.

Bởi vì sợ sẽ quấy rầy Trịnh Kỳ Uyên, hần lựa lối phụ cận ít người đi lại, thế nên lúc Bạch Thanh Ẩn đi vào thì nơi này im lặng vô cùng.

Gió nhẹ lãng đặng thổi, mang theo hương hoa làm người ta nảy sinh cảm giác an tĩnh muốn đánh giấc.

Có thể là vì bị cuốn hút bởi sự an tĩnh này, cước bộ của Bạch Thanh Ẩn vô thức nhẹ đi, không phát ra một chút âm thanh nào, cứ vậy mà tiến đến trước cửa thư phòng.

Ngay lúc bước vào, đập vào mắt hần đầu tiên hết là thân ảnh của người vẫn khiến hần mãi canh cánh trong lòng, có điều kỳ quái là người kia tại sao hôm nay không đến tư thực học mà lại ở nhà. Kế tiếp lại là một màn khiến hần kinh ngạc đến ngật người.

Hần nhìn thấy, kẻ luôn ở trước mặt mọi người thoải mái cười vang, tựa hồ như không biết đến sầu khổ là gì, vậy mà ngay giờ phút này gương mặt lại ngưng đọng vẻ đau xót, nặng nề đến mức tựa hồ như đã tích lũy tang thương của thảng ngày trăm năm.

Không hề giống như một thiếu niên mười lăm tuổi, ánh mắt ấy, gương mặt ấy tràn ngập biểu tình thương thống dục tuyệt như được lắng đọng qua bao nhiêu năm tháng.

Biểu tình ấy, Bạch Thanh Ẩn đã từng nhìn thấy một lần.

Chính là buổi tối hôm đó, lúc hần bắt gặp hần trên mái nhà, khoảnh khắc thả đèn ***g bay lên, thần thái lóe rồi chợt tắt trên mặt hần.

Nếu lúc ấy quá nhanh khiến hần tưởng chỉ là ảo giác, nhưng giờ phút này lại chân thực đến mức khiến hần dù có muốn cũng không thể phủ nhận.

Biểu cảm rõ ràng ấy lặp lại, tựa như càng khắc sâu hơn vào tim của hần...

Y nhìn thấy, kẻ khiến người kia lộ ra vẻ mặt si tình lẫn ánh mắt cùng cực bị thương đang nằm trên trường kỷ một mỗi ngủ say, người đó... chính là Trịnh Kỳ Uyên, phụ thân của Trường Tiểu!

Tại sao?

Trong đầu hần bỗng trở nên trống rỗng, không thể nghĩ ra được điều gì.

Mà hình ảnh kia thôi cũng đã đủ khiến hần giật mình rồi, chuyện diễn ra kế tiếp lại hệt như mộng yểm⁵ bất thành linh ập đến vây lấy, gắt gao bóp chặt cổ họng của hần.

Khiến hần chẳng những khó chấp nhận mà còn cảm thấy thống khổ.

Ngay trước mắt hần, người vẫn đang ngắm nhìn Trịnh Kỳ Uyên ngủ say, vẻ mặt như khó kềm lòng, chậm rãi cúi xuống, nhẹ nhàng ôn nhu đem môi chạm đến môi đối phương.

Bạch Thanh Ẩn hai chân vô lực lùi về sau từng bước, lại không cẩn thận đụng phải cánh cửa.

Kẻ vốn dĩ đang tràn đầy nét si tình trên gương mặt nghe thấy tiếng động liền cả kinh, hốt hoảng ngẩng đầu xem, lúc nhìn thấy Bạch Thanh Ẩn, hần kinh ngạc mở to mắt trừng trừng.

Trong nhất thời, cả hai đều không nói gì, nhưng sắc mặt thì đều khó coi như nhau.

Qua một hồi lâu, đến khi kẻ đang ở cạnh Trịnh Kỳ Uyên thất kinh rời ra, sau đó vẻ mặt xanh mét hướng cửa chạy đi, lướt qua Bạch Thanh Ẩn đứng trước cửa chạy trời chết.

Bạch Thanh Ẩn vẫn duy trì nguyên trạng, ngơ ngác đứng tại chỗ, mãi một lúc lâu vẫn chưa thể cử động.

Chờ đến lúc tỉnh ngộ, xoay người đuổi theo thì thân ảnh người chạy trốn kia đã biến mất ở phụ cận thư phòng, rốt cuộc vẫn không tìm thấy.

Hắn quay đầu lại nhìn về người trong thư phòng vẫn đang ngủ say chẳng biết chuyện gì. Không khí quỷ dị khiến thoáng qua lúc này hết như hoàn toàn chẳng có chút gì ảnh hưởng đến giấc ngủ của người nọ.

Nhìn người đang say ngủ, lại nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, Bạch Thanh Ẩn bỗng cảm thấy đau đầu. Đang lúc hắn dùng tay chống trán không biết phải làm như thế nào thì đột nhiên ý thức được một việc.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Trịnh Kỳ Uyên đang nằm trên trường kỷ, ánh mắt Bạch Thanh Ẩn chợt trở nên sâu thẳm khiến người ta phải hoang mang... sâu đến mức khiến tim cũng đập nặng nề hơn.

1Nhất kiến như cố : Lần đầu gặp đã như quen từ rất lâu

2Khoái tề : ờ, con rể ư

3nữ tề : con rể

4Ái ốc cập ô : kiểu như yêu ai thì yêu luôn hết thủy ý

5Mộng yểm : Bóng đè, này là một triệu chứng thuộc về tâm lý thì phải

9. Chương 9

Lúc dùng văn xan, tất cả đều có mặt, ngoại trừ Trường Tiểu.

“Trường Tiểu sao vẫn chưa ra dùng cơm?”

Từ trước đến giờ, hài tử chỉ cần đến lúc dùng cơm sẽ xuất hiện đúng giờ, nhưng lần này lại không thấy đâu cả, thật sự khiến Trịnh Kỳ Uyên cảm thấy rất kỳ quái.

“Phải a, Trường Tiểu hài tử này trước giờ đâu có như vậy, có phải là có gì hay không?” Quý Yên Nhã khẽ cau nét mặt, ra vẻ lo lắng.

Trịnh Kỳ Uyên nghe vậy, bèn phân phó hạ nhân, định bảo đến xem hắn có chuyện gì không thì đột nhiên thấy Tiểu Lục, thư đồng vẫn luôn hầu hạ Trường Tiểu đi vào phạm đường.

“Lão gia, phu nhân, thiếu gia nói thân thể không khỏe, không muốn dùng cơm.”

“Thân thể không khỏe?” Nghe nói như thế, Trịnh Kỳ Uyên đầu tiên là kinh ngạc, sau lại cẩn thận hỏi Tiểu Lục mọi chuyện là như thế nào.

“Này. . .” gương mặt tròn trĩnh của Tiểu Lục lộ ra một tia khó xử “Lão gia, Tiểu Lục cũng không biết nữa. Buổi sớm sau khi trở về, thiếu gia vẫn còn rất hảo, nhưng đến chiều, Tiểu Lục nhìn thấy thiếu gia cả người uể oải, cứ nằm trên giường bảo là nghỉ ngơi. Tới lúc dùng văn phạm, thiếu gia mới bảo Tiểu Lục là thân thể không khỏe, không muốn ăn uống gì cả cho nên không ra dùng cơm...”

“Nếu thân thể không khỏe, sao không mời đại phu đến khám?” Trịnh Kỳ Uyên vẻ mặt lo lắng, vội đứng dậy.

“Lão gia, Tiểu Lục cũng định mời đại phu đến, nhưng thiếu gia lại không cho phép.”

“Tại sao lại như vậy?”

“Thiếu gia bảo không có gì, nghỉ ngơi một chút sẽ hảo.”

Trịnh Kỳ Uyên đứng yên ngẫm nghĩ một lúc, rồi mới bước đến chỗ Tiểu Lục “Không được, ta phải đến xem nó đã, hài tử này không biết là có chuyện gì nữa.”

“Lão gia, thiếp cũng đi với chàng.” Trịnh phu nhân thấy thế, vội vàng đứng dậy bước đến cạnh trượng phu.

Trịnh Ngưng Sương tuy không nói gì, nhưng nét mặt vẫn là lộ vẻ lo lắng rõ ràng, nhưng nàng vừa toan đứng dậy định đi cùng, phụ thân đã ngăn lại.

“Sương nhi...” Trịnh Kỳ Uyên đảo mắt nhìn nàng, rồi nhìn sang Bạch Thanh Ân vốn vẫn đang im lặng ngồi y nguyên tại chỗ “Người không cần theo, cứ cùng Thanh Ân dùng cơm trước đi, không cần chờ chúng ta. Thanh Ân vất vả một ngày, nên dùng cơm rồi sớm nghỉ ngơi một chút.”

“Hảo, phụ thân.” Trịnh Ngưng Sương ngồi trở lại chỗ cạnh Bạch Thanh Ân, nhìn theo phụ mẫu rời đi.

“Tiểu Hỷ, người xới cơm cho cô gia đi.”

Đến lúc thân ảnh phụ mẫu biến mất ở nơi cửa, Trịnh ngưng Sương liếc mắt nhìn Bạch Thanh Ân không rõ là đang suy nghĩ cái gì, sau gọi một nha hoàn đứng cạnh lấy cơm cho hắn.

Lúc nàng tiếp nhận chén cơm nha hoàn đưa, cẩn thận đặt trước mặt Bạch Thanh Ân thì, vốn dĩ này giờ hắn vẫn im lặng không nói lời nào, đột nhiên lại lên tiếng “Rất rõ ràng, phụ thân người thật rất thương yêu Trường Tiểu.”

Nghe vậy, Ngưng Sương bất giác loan nét cười “Không chỉ là phụ thân, trên dưới Trịnh gia ai ai cũng thương yêu hài tử bướng bỉnh Trường Tiểu kia!”

Ngụ ở Trịnh phủ vài ngày, lời nói của Bạch Thanh Ân đối với nàng cũng có cảm xúc hơn, hắn gật đầu “Ân.”

Tuy hắn ở đây không lâu, nhưng cũng hoàn toàn có thể nhìn ra được, hết thấy mọi người, đối với Trường Tiểu khá ái cỗi mở lại tâm địa thiện lương kia, quả thực là rất yêu thích.

Mặc dù đôi lúc ngẫu nhiên, y cũng sẽ bướng bỉnh đến mức làm người khác cau mày, nhưng thái độ đối xử với bất kỳ ai cũng bình đẳng như nhau của y càng làm người khác tán thưởng hơn.

“Trường Tiểu là một hài tử khiến người khác phải yêu thương, hơn nữa cũng là nam đinh duy nhất của Trịnh gia.” dừng một chút, Ngưng Sương tiếp lời “Phụ mẫu thân chỉ có một hài tử là hắn, không thương hắn thì thương ai bây giờ.”

Một lời “chỉ có một hài tử là hắn” của nàng khiến cho Bạch Thanh Ân ít nhiều có chút hoang mang, nhưng ngẫm lại, có thể là nàng lỡ lời, nên cũng không nghĩ nhiều nữa, lại hỏi vấn đề mà jắn vẫn canh cánh trong lòng.

“Vậy còn Trường Tiểu, hắn đối với phụ thân thế nào?”

“Nhắc đến chuyện này a...” Ngưng Sương ngẫm nghĩ một lát, mới mỉm cười “Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu vì sao Trường Tiểu lại thích dính phụ thân như thế. Lúc trước còn nghiêm trọng hơn, đâu là nơi nào cũng thích theo cùng, mặc kệ là lúc tẩy rửa hay nghỉ ngơi, lúc nào cũng phải phụ thân bồi cùng. Lúc hắn niên ấu thì còn miễn cưỡng chiều chuộng, nhưng đến lúc thành niên, phụ thân muốn hắn tự lập hơn đã buộc hắn không được đi theo nữa, còn từ chối mời tiên sinh đến gia môn giáo thụ, bắt hắn đến tư thực để học tập.”

“Trường Tiểu lúc ấy nháo loạn đến kỳ quặc một thời gian dài, nhưng vừa thấy phụ thân sinh khí, bất giác phải chấp thuận. Tuy là bây giờ, Trường Tiểu không còn thời gian theo phụ thân quấy phiền nữa, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, hắn vẫn hệt như trước kia, theo sát bên người không lúc nào chịu rời.”

Nghe xong lời của Ngưng Sương, Bạch Thanh Ân tần ngần hồi lâu không nói gì, mãi đến khi nàng kỳ quái hỏi hắn có chuyện gì sao, hắn mới cười cười, tùy tiện nói “Không có gì, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, Trường Tiểu tại sao lại thích phụ thân như thế —bình thường, không phải người ta luôn thích quán lấy mẫu thân hơn là phụ thân sao.”

“Đó là người bình thường, đệ đệ kia của ta cũng không phải là người bình thường.”

Ngưng Sương như ám chỉ gì đó, cười cười.

“Có thể, hắn thật sự rất không bình thường.”

Bạch Thanh Ân, bởi vì lời này mà suy nghĩ đến rất nhiều thứ.

Nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Trường Tiểu, cả cảnh hôm nay hắn chứng kiến.

Bởi vì việc này, khiến hắn khó có thể bình tĩnh lại, bất tri bất giác mãi ngẩn người trầm tư...

“Được rồi, tướng công, đừng nhắc việc đó nữa, nhanh dùng cơm một chút, nếu không thức ăn nguội sẽ dùng không ngon.” thấy y không động thủ, như không muốn dùng cơm, Trịnh Ngưng Sương liền bắt đầu giục hắn

Thoảng nhìn sang Ngưng Sương cười đến ôn nhu, Bạch Thanh Ẩn ngưng một chút, nhắc chiếc đĩa trên bàn, bắt đầu gấp gù đó để dùng.

Nhưng ăn một lúc, hắn lại bất giác hoàn toàn lâm vào trầm tư.

Ngưng Sương ở bên cạnh nhìn thấy, nhưng cũng chỉ cho là hắn đang lo lắng về chuyện sự nghiệp, cũng không đoán nhiều, chỉ giục hắn tiếp tục ăn

Giờ khắc này, trong phạm đường rộng lớn, Bạch Thanh Ẩn cùng Trịnh Ngưng Sương lặng lẽ dùng văn phạm, thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba lời, thoạt nhìn cả hai người rất giống một đôi phu phụ tình cảm hòa thuận, khiến cho những kẻ nhìn thấy không khỏi thầm cười.

Bạch Thanh Ẩn biết Trịnh Trường Tiểu là muốn tránh né chính mình, nhưng hắn cũng không tỏ ra bất cứ thái độ nào, tạm thời cứ xem như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì.

Ngày nào cũng như ngày nấy, hắn cũng lui tới Trịnh phủ, không phải là xử lý chuyện phát sinh trong sinh ý thì là tìm Trịnh Kỳ Uyên cùng nhau thảo luận vấn đề.

Lúc dùng văn xan, cả nhà đều cùng nhau dùng cơm, nhưng Trường Tiểu luôn là người rề rà đến chậm nhất, lại cũng là người dùng bữa xong nhanh nhất rồi mau chóng rời đi.

Thái độ khác thường của Trường Tiểu làm những người khác cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nghĩ mãi cũng không thể hiểu được.

Chỉ duy nhất một kẻ biết chuyện là Bạch Thanh Ẩn lại hoàn toàn trầm mặc, không lên tiếng, giống như bản thân hắn cũng chẳng biết cái gì cả.

Cứ như vậy dây dưa hơn mười ngày.

Một buổi tối nọ, Bạch Thanh Ẩn đang trên lối trở về gian phòng của hắn cùng Trịnh Ngưng Sương ngụ, lúc bước vào một hành lang hẹp dài, bất gặp Trường Tiểu đang vội vàng đi tới.

Dạ sắc hôn ám buổi chiều tối, khiến Trường Tiểu không chú ý đến Bạch Thanh Ẩn ở phía trước, nhưng Bạch Thanh Ẩn liếc mắt một cái liền thấy y, nhưng hắn lại bất vi sở động, vẫn hướng phía trước mà đi đến, thậm chí còn cố ý khiến cho Trường Tiểu đang cúi đầu vội đi va vào người mình——

“A! Là ai a, đi đứng gì mà không nghe tiếng...”

Trường Tiểu bị đụng vào đầu, vừa bất ngờ vừa choáng váng mở lời trách móc, ngẩng đầu nhìn, đến lúc thấy là người nào, hắn nhất thời sững sốt.

Nhìn nét mặt biến đổi liên tục của Trường Tiểu, Bạch Thanh Ẩn cố ý hỏi “Nội đệ, khuya như thế vẫn chưa ngủ còn đi đâu vậy a?”

“Ta, ta...” Trường Tiểu ấp úng, sau cùng nói một hơi “Ta đi đâu không cần người quản!”

Nói dứt lời, liền đẩy Bạch Thanh Ẩn ra rồi nhanh chóng chạy đi mất.

Nhìn bóng dáng hắn hoảng sợ chạy đi, Bạch Thanh Ẩn khẽ lắc đầu mỉm cười, xoay người rời đi.

Khi trở lại phòng, Ngưng Sương đã ở đó chờ sẵn nói cho hắn biết một chuyện——

“Trường Tiểu vừa nãy đến sao?” đang lúc thoát ngoại hắn, Bạch Thanh Ẩn nhú mày nhìn Ngưng Sương đứng bên cạnh.

“Phải a, hần hỏi rất nhiều chuyện.” nghĩ đến Trường Tiểu, Ngưng Sương lộ ra nét mặt sủng nịch, thấy Bạch Thanh Ân muốn thoát ngoại hần, nàng đưa tay tiếp lấy, treo lên y giá.

Nghiêng mặt nghĩ ngợi một lúc, Bạch Thanh Ân vờ như tùy ý hỏi “Hần hỏi cái gì?”

Nói xong, hần không đợi đến có câu trả lời, mà hướng về phía góc phòng, từ trong góc lòi ra một chiếc chiếu, trải lên mặt đất.

“Hần hỏi, chúng ta lúc nào thì trở lại kinh thành...”

Nhìn thấy Ngưng Sương nét mặt buồn bã, nhưng vẫn chu toàn như mọi khi, xoay người bước đến tú lấy ra một bộ chăn mền đưa cho Bạch Thanh Ân.

“Còn hỏi, chàng mấy hôm nay có hỏi ta việc gì kỳ lạ không... hôm nay Trường Tiểu hình như có gì đó rất kỳ quái...”

Ngưng Sương khẽ nhăn mi liễu, vẻ mặt hoang mang “Tại sao lại hỏi như thế nhỉ, vẻ mặt cũng có gì đó rất lạ.”

Bạch Thanh Ân đã trải mọi thứ để ngủ tạm lên mặt đất xong xuôi, nhìn nàng một cái rồi mới nói “Có khi nào Trường Tiểu không thích ta, muốn ta mau mau rời khỏi một chút không?”

“Không có đâu.” nghe y nói thế, Ngưng Sương sợ y nghĩ ngợi nhiều, liền vội nói “Trường Tiểu từng nói với ta, hần rất thích tỷ phu, còn bảo hy vọng chúng ta có thể ngụ lại lâu một chút, vậy hần sẽ không cảm thấy buồn nữa.”

Bạch Thanh Ân vừa nghe, bất giác cười hừ một tiếng, như có gì đó ám chỉ mà nói “Thật sự là nghĩ như thế sao?”

“Tướng công, Trường Tiểu chỉ là một hài tử, suy nghĩ của hần đơn thuần hơn so với chúng ta rất nhiều.” Ngưng Sương tưởng hần vẫn còn nghĩ Trường Tiểu không muốn hần ở lại nơi này, lại một phen giải thích “Nếu hần bảo thích là thích thật, nên chàng cũng đừng nghĩ nhiều, cứ an tâm mà ngụ lại.”

“Đơn thuần?” lời này khiến Bạch Thanh Ân nảy sinh nghi ngờ.

Một cảnh hần thấy ngày kia, biểu hiện của Trường Tiểu mà hần thấy lúc đó, tư thái của hần, vốn không hề có chỗ nào giống với một thiếu niên hồn nhiên, mà hết như một đại nhân đã trải qua đủ loại thống khổ cùng thăng trầm của thế gian này.

Không cần bất cứ ngôn ngữ nào diễn đạt, nhưng ánh mắt chân thành tha thiết ấy đã hoàn toàn để lộ ra hết thấy.

Y yêu người kia, người mà y luôn chăm chăm dõi mắt theo, phụ thân của y——

“Tướng công?”

Thấy hần trầm tư, khiến Ngưng Sương ở bên cạnh lo lắng, nhẹ giọng gọi.

Bạch Thanh Ân ngẩng đầu nhìn Ngưng Sương mỉm cười, tùy tiện nói “Nàng cứ nói với đệ đệ của mình, hai ngày nữa ta sẽ rời Tô Châu.”

“Cái gì?” Ngưng Sương thần tình kinh ngạc “Tướng công, chàng tại sao phải rời đi, có phải là vì Trường Tiểu đã nói gì với chàng không...”

“Không phải.” Bạch Thanh Ân lắc đầu, nhìn nàng giải thích “Chỉ là sinh ý nơi này cũng đã bắt đầu ổn định, ta muốn nhanh chóng trở về xử lý sinh ý ở kinh thành, sinh ý ở Tô Châu tất nhiên cũng quan trọng, nhưng ta cũng phải quản lý sinh ý ở kinh thành.”

“Nguyên lai là vậy.” Ngưng Sương thở dài nhẹ nhõm.

“Tướng công, vậy là sau này chàng phải chạy đến chạy đi hai nơi như vậy sao? Như vậy thật chẳng phải quá vất vả?”

Bạch Thanh Ân cười cười “Làm sinh ý, có thể nào không khổ cực?”

Ngưng Sương nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc mới cẩn thận hỏi “Tướng công, công công là nhất phẩm đại quan triều đình, hai vị ca ca chàng cũng là mệnh quan triều đình, tại sao chỉ có mình chàng là kinh thương?”

Ánh mắt Bạch Thanh Ân trở nên thâm trầm, hần bước đến đẩy cửa sổ ra, để gió lạnh buổi đêm lùa vào thổi lên mặt.

Hần vẫn lẳng lặng đứng đó, ngay lúc Ngưng Sương nghĩ có lẽ hần sẽ không trả lời thì, hần bất chợt lên tiếng “Ta không thích không khí nơi quan trường, quá gò bó, cũng quá hiểm trá, cảm thấy nếu cứ sống trong đó sẽ rất mệt mỏi, so với làm sinh ý còn mệt mỏi hơn.”

Chỉ một lần nói chuyện ngắn ngủi đó, ngưng trọng thâm khắc, đủ khiến một Ngưng Sương thanh khiết lại thông minh hiểu được, nội tâm thâm trầm cùng bản khoả vô hạn của hần.

Nàng không hỏi nhiều nữa, chỉ đưa ánh mắt chứa chất quyến luyến ngắm nhìn thân ảnh hần đứng nơi cửa sổ, nặng nề trầm tư.

10. Chương 10

Buổi tối trước ngày rời khỏi Tô Châu.

Dạ thâm nhân tĩnh.¹

Bạch Thanh Ân vốn vẫn nằm ở ngoại gian nghỉ ngơi, nhưng đêm nay, lại không thể nào chợp mắt.

Lúc trăng dần lên về phía tây, y lắng nghe động tĩnh trong phòng, xác định Ngưng Sương đã ngủ say, mới nhẹ nhàng động tác ngồi dậy, mặc y phục vào, cẩn thận mở cửa phòng, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, khép cửa lại.

Vừa ra khỏi phòng, chuyện đầu tiên y làm chính là nhảy lên mái nhà, nhìn chung quanh một vòng, đến khi bắt gặp đặng quang cách đó không xa, bất giác mỉm môi nhẹ cười rồi lập tức phi nhanh qua chỗ ánh sáng nhàn nhạt ấy.

Không mất bao lâu, y đã phóng đến trước mặt Trường Tiểu đang cầm Khổng Minh Đăng trong tay, bộ dáng như đang chờ đợi ai đó.

Nhìn thấy y, Trường Tiểu trước buông đặng quang trong tay ra, để mặc nó chậm chậm phiêu bay giữa không trung, tiếp đó mới lôi từ trong tay áo một mảnh giấy, gấp gáp mở lời hỏi Bạch Thanh Ân “Tỷ phu, vì cái gì lại đặt mảnh giấy này trên thư trác của ta, bảo ta giờ vội cầm Khổng Minh Đăng đứng ở đây chờ huynh?”

Bạch Thanh Ân nhìn hần thật lâu, tựa như muốn nhìn thấu suốt linh hồn bên trong thân thể của hần.

Trước ánh nhìn mãnh liệt chăm chú của y, Trường Tiểu có chút mất tự nhiên “Tỷ phu, tại sao lại nhìn Trường Tiểu như vậy?”

Bạch Thanh Ân lúc này mới dời đi tầm mắt, cúi đầu cười nhạt một cái, bảo “Trước mặt ta cần phải giả vờ nữa sao?”

Nét mặt Trường Tiểu biến sắc.

“Ta đã biết hết mọi chuyện rồi, trước mặt ta, cứ lộ ra nét mặt thật của người đi, ta sẽ không nói ra cho ai biết.”

Trường Tiểu sững sờ đứng ngơ ngác mà nhìn y.

Bạch Thanh Ân khẽ cười, bước từng bước về phía hần “Chuyện gì vậy, sao lại không trả lời, bình thường không phải người linh nha lý xỉ 2 lăm sao?”

Trường Tiểu bối rối lùi về sau từng bước “Tỷ. . .Tỷ phu, huynh đang nói cái gì a, ta nghe không hiểu. . .”

“Người thật sự nghe không hiểu, hay là giả vờ không hiểu?”

Giống như đang tra hỏi tội phạm, khẩu khí hùng hổ dọa người, giống như không muốn cho đối phương con đường tránh né.

“Ta. . .” Trường Tiểu cắn môi, cuối cùng quyết định xoay lưng, hướng đến chiếc thanh bắt lên mái nhà “Ta trở về phòng, ngày mai còn phải đến tư thực. . .A!!”

Thấy hần muốn chạy trốn, Bạch Thanh Ẩn nhanh như chớp lao đến phía trước, túm trụ tay đẩy hần ngã trên mặt cỏ, sau đó dùng sức áp hần xuống đất.

“Tỷ phu!?”

Nét mặt Trường Tiểu thất kinh, trừng trừng nhìn nam nhân trước mặt đang lạnh lùng nhìn mình.

Nghe thấy hần kêu to, ánh mắt Bạch Thanh Ẩn càng lạnh hơn, y nhìn hần chằm chằm, lạnh giọng nói “Ta lẽ ra không nên trở thành tỷ phu của ngươi!”

“Cái gì?” Người ngã trên đất kinh ngạc mở to mắt thốt lên một tiếng.

“Lúc đầu, người ta muốn thú không phải là tỷ tỷ của ngươi, mà là người giả trang thành nữ nhân!”

Những lời này nói ra, thử hỏi kẻ nghe phải phản ứng thế nào đây?

Trường Tiểu ghen lời trăn trối nhìn y, nhìn nét mặt lạnh lùng của y, nhất thời toàn thân vô lực, tê dại mà ngồi trên mặt đất.

Nhìn hần, Bạch Thanh Ẩn hừ lạnh một tiếng, nói tiếp “Ta vốn dĩ trong lòng tràn ngập mong chờ, nhưng ngay thời khắc lúc vén khăn kia, giống như là bị ai đó hung hăng đâm một kiếm. Đến lúc biết người cư nhiên là đệ đệ của Ngưng Sương, lại như ngũ lôi oanh đỉnh, không thể tin được.”

“Ta luôn cố gắng chấp nhận sự thực tàn khốc này, nhưng phần tình cảm đối với ngươi lại càng lúc càng phải cố gắng kềm chế mãnh liệt hơn, đến lúc nhìn thấy một màn phát sinh trong thư phòng của phụ thân ngươi, đột nhiên ta lại sinh ra ý nghĩ không an phận.”

Bạch Thanh Ẩn ngồi xuống trước mặt Trường Tiểu đang ngây dại, đưa tay vuốt ve cánh môi đang khê hé ra của hần.

“Ta đã nghĩ rằng, giá như kẻ lúc đó ngươi hôn là ta, thì tốt biết bao.”

Trường Tiểu kinh sợ mở to mắt nhìn y, sợ hãi gạt tay y ra, bật người đứng dậy toan chạy trốn, nhưng lại bị Bạch Thanh Ẩn kéo lại.

“Buông, ngươi không buông ra ta sẽ hô hoán người tới!”

Liều mạng mà giãy dụa, nhưng rốt cuộc cũng không trốn được đôi tay gắt gao túm chặt lấy mình như gông xiềng, Trường Tiểu trong tình thế quần bách lớn tiếng quát to.

“Vậy ngươi cứ kêu đi, gọi tất cả mọi người đến đây, rồi ta sẽ đem chuyện xảy ra ngày ấy nói cho tất cả bọn họ biết. Đặc biệt là phụ thân ngươi!”

Thần thể bị y túm trụ đột nhiên cứng đờ, thanh âm kêu la cũng hốt nhiên ngừng bật.

Bạch Thanh Ẩn thừa cơ hội này, dùng sức kéo mạnh, kéo hần ngã vào trong lòng mình, ôm thật chặt lấy.

Người bị ôm lấy, mãi một lúc lâu mới phản ứng trở lại, hần bối rối muốn đẩy kẻ đang ôm chặt mình ra, nhưng có cố cỡ nào cũng không chút hiệu quả.

“Tỷ. . .tỷ phu, ngươi làm gì vậy. . .Buông. . .buông ra. . .”

Mặc kệ hần chống cự cỡ nào, kẻ ôm hần chỉ dùng sức một chút, hần lại không thể nào thoát khỏi, cuối cùng chỉ có thể bất an mà ngập ngừng hô nhỏ vài tiếng.

Kẻ kia, không chỉ ôm hần thật chặt, còn vùi mặt vào hõm vai, thật sâu hấp thụ lấy mùi hương đặc trưng trên người hần, ánh mắt sâu thẳm, lộ ra vẻ si tình khó kềm chế.

“Trường Tiểu, theo ta đến kinh thành đi.”

Y thấp giọng lẩm bẩm, khiến cho người đang bối rối trong lòng mình dần dần cứng đờ cả thân thể.

Bạch Thanh Ẩn buông hấn ra, dùng tay chế trụ hai gò má hấn, buộc hấn nhìn thẳng vào y.

“Người hấn đã nghe tỷ tỷ người nói, ngày mai ta phải trở lại kinh thành. . . Ta muốn người theo ta. . .”

Trường Tiểu nét mặt khổ sở, lắc đầu liên tục “Ta. . . Ta không muốn. . .”

“Người không thể nói không muốn.”

Bạch Thanh Ẩn lạnh lùng nhìn thẳng vào hấn “Nếu người không theo ta cùng trở lại kinh thành, ta sẽ đem mọi chuyện ta chứng kiến nói ra tất cả!”

Sắc mặt người nọ chợt tái nhợt, đáy mắt đen thẫm thăm thẳm nồng đậm nét bi ai.

“Vì sao. . . người phải làm như vậy. . .”

Nhìn hấn như muốn bật khóc, tâm Bạch Thanh Ẩn như có ai đó bóp chặt, thật đau, y cố gắng không thỏa hiệp với ý muốn buông tha của chính mình, lại kéo hấn ôm chặt vào lòng, cẩn thận cảm thụ cơ thể hấn.

“Phải a, vì sao chứ?”

Sau đó, lại kề sát vào tai hấn, khẽ thì thầm “Vì sao người lại lấy đi tâm của ta. . . Vì sao chứ?”

Tại sao lại để y gặp hấn, tại sao lại khiến y đem lòng yêu hấn, rồi lại để y bắt gặp cảnh tượng khiến y khắc khoải như thế, để rồi từ lúc đó, lại càng không thể buông ra. . .

Hết thấy, là vì sao chứ?

1 Dạ thâm nhân tĩnh : đêm dài vắng người = ý là đêm thiết im lặng không có người nào ý

2 Linh nha lỵ xỉ : nhanh mồm nhanh miệng

11. Chương 11

Ngọ thì hôm sau, cả nhà Trịnh phủ đều tập trung ở ngoại ốc, tổng biệt Bạch Thanh Ẩn đang chuẩn bị hồi kinh thành.

Mà Trường Tiểu, vốn dĩ nên là cùng phụ mẫu và tỷ tỷ tổng hành Bạch Thanh Ẩn, lúc này lại trở thành người được tiễn đưa.

“Hài tử này thật là!” ngoài miệng mở lời quở trách Trường Tiểu, nhưng trong ánh mắt Trịnh Kỳ Uyên lại hàm chứa lưu luyến không rời xa cùng với yêu thương hết mực “Tỷ phu người trở lại kinh thành là để làm việc, người lại đòi theo cho bằng được. Nếu như trên đường đi mà gây phiền toái gì cho tỷ phu người, coi chừng sau khi trở về ta sẽ cho người ném gia pháp.”

“Ai nha, phụ thân a, người quá đề cao hài nhi rồi. Hài nhi làm sao có thể gây ra họa chứ!” Trường Tiểu bị phụ thân trách cứ như vậy, không đồng ý mà phụng phịu.

“Hanh, họa người từng gây ít lắm sao?” Trịnh Kỳ Uyên đưa ngón trỏ chọc mấy cái vào cái trán của hấn.

“Phụ thân, đau nha.” Trường Tiểu che trán chạy trốn đến chỗ khác.

“Thật là, nghe thấy tỷ phu người bảo phải hồi kinh, bỗng nhiên lại khăng khăng đòi đi cùng, cũng không chịu suy nghĩ bản thân có thể gây phiền toái cho nhà người khác không.” Trịnh Kỳ Uyên oán trách trừng mắt nhìn hài tử từ lúc nhỏ đã bất hảo của mình.

Trường Tiểu không nói nữa, chỉ nhẩn nhẩn cái mũi, lè lưỡi tỏ ra đáng yêu nhìn phụ thân mình.

“Phải đó, Trường Tiểu. Ngày hôm qua khi tỷ nói việc này cho đệ, đệ cũng đâu có bảo là muốn đi kinh thành, sao tự dưng qua một đêm lại đột nhiên đòi đi.” Ngưng Sương nãy giờ vốn vẫn đứng cạnh nhìn đệ đệ đùa giỡn trước mặt phụ thân bất giác lên tiếng.

“Ta. . .” Trường Tiểu nhìn lướt qua Bạch Thanh Ẩn mỉm cười đứng một bên, sau mới trả lời “Nghe bảo kinh thành có rất nhiều thú chơi rất vui, hơn nữa còn có rất nhiều thứ mà Tô Châu không có, nên đột nhiên muốn đi xem cho biết thôi!”

Trịnh Kỳ Uyên nghe xong lời này, mới gật gù “Đi cho biết cũng tốt, hài tử chung quy cũng phải nhìn ngắm nhân thế này để đại khai khãn giới. Trường Tiểu từ nhỏ đã ngụ ở Tô Châu, chưa từng có cơ hội đến nơi nào. Lần này có nữ tể 1 bồi bạn đi cùng, chúng ta có thể yên tâm.”

Lời nói của hắn vừa dứt, Trịnh phu nhân liền bước đến chỗ Trường Tiểu, từ ái nhìn y thật lâu mà dặn dò “Đường xá gian khổ, trên đường đi phải tự biết chiều cố bản thân, biết chưa? Cố gắng đừng gây phiền toái cho tỷ phu người, sau khi tới kinh thành, thay mặt phụ mẫu vấn an thân gia công, thân gia mẫu, ân?”

“Ân.” Trường Tiểu ngoan ngoãn gật đầu “Hài nhi đã biết, mẫu thân.”

Lúc này, Ngưng Sương cũng bước đến, giữ chặt tay y, ôn nhu cười nói “Nếu không phải Ngưng Sương tỷ thân thể không tốt, không thể chịu đựng được đường xá xa xôi, Sương tỷ cũng muốn đi cùng với đệ.”

Lời này của nàng, khiến cho nơi sâu nhất trong ánh mắt trong suốt của Trường Tiểu thoáng hiện một tia áy náy.

“Trường Tiểu, Sương tỷ giao phó đệ một việc, được không?”

“Việc gì a?”

“Thi thoảng thay tỷ nhắc nhở tỷ phu đệ, đừng vì làm việc mà lao lực quá mức, lúc nào nên nghỉ ngơi thì hãy nghỉ ngơi.”

Trường Tiểu gật đầu, nói một tiếng, hảo.

Đang lúc bọn họ lưu luyến nói lời từ biệt nhau, Trịnh Kỳ Uyên một mình bước đến phía Bạch Thanh Ẩn, vốn này giờ vẫn im lặng không lên tiếng, dùng sức vỗ vỗ vai y, nghiêm túc nói “Trường Tiểu hài tử này rất bướng bỉnh, nữ tể, có gì thì cũng độ lượng với nó một chút.”

“Đã biết, nhạc phụ” Bạch Thanh Ẩn cười cười gật đầu.

Nghe thấy câu trả lời này của hắn, Trịnh Kỳ Uyên hài lòng nhìn sang phía Trường Tiểu bên kia, lớn giọng nói “Được rồi, đừng dồng dài nữa. Mau để hài tử đi đi, tránh để muộn giờ giấc.”

Hắn đã lên tiếng ra lệnh, mọi người dù cho có không muốn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà nghe theo.

Trường Tiểu ngồi xe ngựa, còn Bạch Thanh Ẩn thì nhảy lên ngựa.

Đội ngũ của bọn họ bắt đầu rời đi. Trên đường, Trường Tiểu ló đầu ra khỏi mã xa phát tay từ biệt người nhà, tầm mắt vẫn cứ quẩn luyến không dứt nhìn người kia, mãi cho đến lúc thân ảnh của bọn họ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới thất thiếu mà thu người trở lại ngồi vào xe.

Sau khi rời khỏi thành Tô Châu, Trường Tiểu vốn vẫn im lặng ngồi trong xe ngựa đột nhiên bảo xa phu dừng lại.

Bỗng dưng thấy xe ngựa dừng, Bạch Thanh Ẩn khó hiểu giục ngựa tiến lên xem thử, vừa nhìn liền thấy Trường Tiểu nét mặt không tốt hấp tấp phóng xuống xe ngựa.

“Xảy ra chuyện gì?” hắn hỏi.

Trường Tiểu nhàn nhạt nhìn đưa tầm mắt nhìn hắn, diện vô biểu tình mà nói “Ta muốn cưỡi ngựa,ngồi mãi trong xe ngựa thực khó chịu.”

Trường Tiểu lãnh đạm lúc này quả thật khác xa một trời một vực so với y vui vẻ hoạt bát lúc còn ở Tô Châu, cứ như là hai người xa lạ vậy, khiến cho Bạch Thanh Ẩn có chút buồn cười, nhưng cũng nhĩ khê mím môi nói “Để ta dặn dò xa phu chú ý một chút, sẵn tiện đặt thêm một nhuyển *** trong khoang. Người là đại thiếu gia đường tôn xử ưu 2, chưa từng xuất môn lần nào, chưa từng thấy qua ngựa thì làm sao biết cưỡi ngựa chứ.”

Trường Tiểu không trả lời, chỉ dùng ánh mắt trong suốt chăm chú nhìn Bạch Thanh Ẩn một lúc, đột nhiên tự thị nhi phi 3 mà hừ cười một tiếng, xoay người bước đến một con ngựa gần đó, cương quyết bảo kẻ đang tọa trên lưng ngựa leo xuống, sau đó nhảy lên lưng ngựa một cách thành thạo.

Người bị y bảo xuống ngựa đưa mã tiên lại cho y, Trường Tiểu thoáng nhìn sang chỗ Bạch Thanh Ẩn một cái, sau đó vun mã tiên, thúc ngựa chạy đi như bay.

Bạch Thanh Ẩn từ nãy giờ vẫn lẳng lặng quan sát hết thấy mọi chuyện, nhìn thấy thân ảnh Trường Tiểu dần khuất xa, trong đáy mắt thoáng hiện lên kinh ngạc. Cũng không dám chần chừ ở lại nữa mà dặn dò đội ngũ cứ tiếp tục đi trước, sau đó giục ngựa đuổi theo về hướng Trường Tiểu.

Dọc đường đi, ngóng nhìn thân ảnh luôn luôn ở trước mặt mình, Bạch Thanh Ẩn khẽ cau mày.

Hắn không hiểu được, trước khi rời khỏi Tô Châu, Trịnh Kỳ Uyên rõ ràng đã nói với hắn, Trường Tiểu chưa bao giờ cưỡi ngựa, càng chưa bao giờ tiếp xúc với ngựa, cho nên chỉ có thể để y ngồi xe ngựa.

Nhưng mà, người trước mặt mà hắn nhìn thấy, rõ ràng là biết kỹ thật cưỡi ngựa, hơn nữa từng hành động cử chỉ khi nhảy lên lưng ngựa như ẩn ẩn lộ ra đại khí hào sảng, thật sự rất giống với những kỵ sĩ từng xuất binh chinh chiến. . .

Chỉ là một khắc không tập trung, thân ảnh kia thật vất vả mới tiếp cận được lại nhanh chóng bứt ra xa. Bạch Thanh Ẩn kinh ngạc, đồng thời cố gắng đuổi theo.

Hắn từ nhỏ đã cưỡi ngựa, hơn nữa cũng được xem như một kẻ cưỡi ngựa giỏi, ở kinh thành, người có thể cưỡi ngựa so với hắn không quá mấy người. Nhưng mà kẻ trước mắt hắn kia—— lại khiến hắn phải cố gắng dốc hết toàn lực, nhưng dù cho thế nào cũng vẫn chẳng có chút thay đổi, vẫn cứ bị bỏ lại một khoảng như thế.

Gắt gao nhìn thân ảnh mảnh mai cách đó không xa, hốt nhiên, trong ánh mắt đen thăm thẳm của Bạch Thanh Ẩn lóe lên dục vọng muốn biết tường tận một cách mãnh liệt.

Trịnh Trường Tiểu, rốt cuộc ngươi là người như thế nào?

1 Nữ tể : con rể

2 Dưỡng tôn xử ưu : cuộc sống sung sướng; sống trong nhung lụa

3 Tự thị nhi phi : thị = đúng, phi = sai, cụm này đại khái nghĩa là tuy làm ra vẻ bề ngoài là vậy nhưng mà thật sự không phải vậy.

12. Chương 12

Trường Tiểu vén y bãi1 dài thượt lên, hướng về dòng suối trong trẻo nơi sơn lâm mà đến, hạ mình ngồi xổm xuống cạnh dòng suối, đặt tay vào trong nước, cảm nhận được xúc giác mát mẻ của nước chảy qua kẽ tay, mỉm cười một cách thoải mái.

Hai tay khép lại, hứng một ít nước suối, đưa lên miệng uống một hơi, sau đó mới dùng nước suối tẩy rửa mặt một chút, rửa một lúc lâu, cảm thấy trên mặt thoải mái hơn, mới nghe thấy tiếng vó ngựa từ sau truyền đến.

Y bất giác cười khẽ một tiếng, sửa sang lại y phục một chút, rồi đứng dậy bước đến đứng bên cạnh con ngựa đang tùy ý đứng nhai cỏ.

Trường Tiểu vươn tay vuốt ve đám lông mềm mại của bờm ngựa, mới thấy thân ảnh của người luôn truy đuổi theo y xuất hiện.

Trường Tiểu không nhìn về phía hắn, Bạch Thanh Ẩn thấy y rồi, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cả người lấm tấm mồ hôi, hơi thở có chút gấp gáp, hắn vội vàng phóng ngựa đến cạnh Trường Tiểu.

Lúc này, Trường Tiểu mới chỉ đến hướng dòng suối lúc này mới vừa rửa mặt uống nước, bảo “Bên kia có dòng suối nhỏ, đến rửa mặt đi.”

Đưa mắt nhìn chăm chú Trường Tiểu một lúc lâu, Bạch Thanh Ẩn cũng không nói lời nào, chỉ hướng đến chỗ Trường Tiểu vừa chỉ bước đến, chỉ tốn thời gian khoảng một chung trà, hắn đã rửa mặt xong xuôi, quay trở lại.

“Người học kỳ mã từ lúc nào?”

Bạch Thanh Ẩn trực tiếp hỏi thẳng.

Trường Tiểu nhàn nhã trêu ghẹo con ngựa, không nói lời nào, cũng không hề nhìn Bạch Thanh Ẩn.

Bạch Thanh Ẩn nhìn một hồi, xác định y không có ý trả lời, mới tiếp tục nói “Kỹ thuật của người thập phần tinh thông, quả thực khiến kẻ giặc giật mình.”

Hắn sống gần đây thời gian, cũng chưa từng nhìn qua kẻ nào có kỹ thuật lợi hại được như vậy, ngay cả kỹ thủ chuyên nghiệp có nhìn thấy, chắc chắn cũng sẽ tự thán bản thân.

Trường Tiểu kéo dây cương, dắt ngựa nhàn nhã bước đi trong rừng rậm rạp cây cối.

“Đã lâu lắm rồi, ta không kỳ mã...”

Mắt nhìn về phía trước, lời nói như tự lẩm bẩm với bản thân.

Bạch Thanh Ẩn cũng kéo dây cương bước đi bên cạnh, hắn lẳng lặng quan sát y như đang có điều suy tư.

“Trước kia, ta vốn là sống trên lưng ngựa...” khẽ cúi đầu, Trường Tiểu cười chua xót.

“Cái gì?” Bạch Thanh Ẩn nghe không rõ.

Trường Tiểu ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, cũng không giải thích thêm, chỉ nói “Hiện tại đi đâu?”

Đối với thái độ không muốn trả lời của y, Bạch Thanh Ẩn nhịu mảy thật sâu, hiển nhiên biểu lộ bất mãn đối với việc trả lời cho có lệ của y. Nhưng hắn cũng không tiếp tục truy vấn nữa, hắn không muốn tỏ ra cường ngạnh trước mặt Trường Tiểu, không muốn quá sức trói buộc y như đã từng trước đây——

“Trở về, tập hợp với đội ngũ ủa chúng ta, sau đó mới tiếp tục lên phương Bắc, đêm nay phải đến được thôn trang phụ cận, bằng không buộc lòng phải lộ túc2.”

Bạch Thanh Ẩn nhảy lên ngựa, nói với y.

Trình Trường Tiểu cũng tùy ý nhảy lên ngựa, động tác thuần thục lại khiến Bạch Thanh Ẩn phải để mắt chú ý, bất quá hắn không vội hỏi nguyên nhân, hắn tin tưởng, sau này vẫn còn thời gian...

Ước chừng một khắc sau, bọn họ mới tập hợp với đội ngũ cách thành Tô Châu mười dặm.

Lúc này, đã là chạng vạng, cả đoàn người vì muốn nhanh chóng đến thôn trang tá túc trước giờ Tuất, bắt đầu phải thúc giục hành trình, không dám kéo dài thời gian nữa.

Cũng bởi vì vậy, dọc theo đường đi, Bạch Thanh Ẩn cùng Trường Tiểu luôn phải thúc giục ngựa đồng hành thật nhanh, nên cơ hồ cũng không nói với nhau lời nào.

Nhưng bởi vì trên đường đi có trì trệ thời gian một chút, cho nên cả đoàn người vẫn là chậm hơn thời gian dự định khoảng một canh giờ, mới đến được thôn trang bọn họ dự định ngụ lại.

Lúc này đã là dạ thâm nhân tĩnh3, cũng may Bạch Thanh Ẩn có quen biết với một hộ nhân gia trong thôn, cho nên cả đoàn người mới không bị chủ nhân vốn đã ngủ say cự tuyệt, hơn nữa còn được nhiệt tình tiếp đãi.

Tùy tiện dùng chút thức ăn, sau đó tắm rửa một chút xong, một lời nói của chủ nhân khiến Trường Tiểu nhịu mảy.

Nguyên lai, người trong đoàn khá nhiều, mà phòng thì chỉ có hai, hạ nhân chỉ có thể ở chung trong một phòng khá rộng rãi, còn Bạch Thanh Ân cùng Trường Tiểu, phải ở chung phòng còn lại.

Trường Tiểu ngồi trên ghế trầm tư một lúc, mới hướng đến cửa bước đi.

“Người uổng đi đâu?” Bạch Thanh Ân động tác nhanh hơn, kéo y lại.

“Ta đi xem bên ngoài còn khách *** nào hay không?” đẩy tay hắn ra, Trường Tiểu bình tĩnh đáp.

Nghe vậy, Bạch Thanh Ân không khỏi bật cười “Nơi này chỉ có hơn mười hộ nhân gia, căn bản không có khách ***.”

Trường Tiểu đuối lý, nhưng vẫn là không cam lòng bỏ cuộc “Vậy ta đây đến ở nhờ nhà khác cũng không được sao?”

“Người ngấm lại, bây giờ là lúc nào rồi? Bạch Thanh Ân khoanh tay, ra vẻ ung dung như đã lường trước được mà nhìn hắn đối đáp lại “Người cảm thấy lúc nửa đêm như vậy sẽ có người đồng ý cho một kẻ xa lạ vào nhà mình tá túc sao?”

Trường Tiểu muốn phản bác, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lời nói của hắn không phải là không có lý, liền xụ mặt xuống, ngồi trở lại ghế.

“Vậy ta đây đêm nay không ngủ.”

Bạch Thanh Ân nhìn y, lắc nhẹ đầu, sau đó mạnh mẽ kéo tay nhân lúc y không phòng bị, đi đến gian phòng được chuẩn bị cho họ nghỉ ngơi đêm nay.

“Người muốn làm gì?”

Trường Tiểu mở to mắt trừng hắn, tức giận mà hỏi.

“Ngủ a, còn có thể làm gì nữa.”

“Ta không cần...”

“Người rút cuộc có phải nam nhân không?” Bạch Thanh Ân liếc nhìn y “Là nam nhân thì đừng có như nữ nhân bày ra vẻ nhỏ nhen như vậy nữa.”

Bị nói như thế, Trường Tiểu không tiếp tục tranh cãi nữa, nhưng vẫn là dùng sức hất tay Bạch Thanh Ân ra, một bộ dáng nhất quyết không chấp nhận ngủ cùng phòng với Bạch Thanh Ân.

Nhìn y như vậy, Bạch Thanh Ân bất giác im lặng, một lúc sau, mới trầm thanh nói “Người có thể yên tâm, ta sẽ không làm gì với người. Đêm nay tốt nhất ngủ cho đủ giấc, hành trình ngày mai so với hôm nay vất vả nhiều hơn lắm, nếu nghỉ ngơi không đủ, sẽ rất mệt.”

Nói xong thì, Bạch Thanh Ân bước lên từng bước, nắm lấy tay y kéo đi. Lần này Trường Tiểu không chống cự nữa, trầm tĩnh nhu thuận, để mặc Bạch Thanh Ân kéo mình vào phòng.

Phòng chỉ có một gian, giường cũng chỉ có một cái. Trường Tiểu đứng trước giường ngăn người, không lâu sau, bỗng cảm giác sau lưng có động tĩnh, y có chút hốt hoảng xoay người lại nhìn, ánh mắt trừng lớn.

Chỉ nhìn thấy, Bạch Thanh Ân không biết từ chỗ nào bày ra một chiếc đệm giường kiểu tạm thời.

Trải xong xuôi, Bạch Thanh Ân mới nhìn Trường Tiểu vẫn đang đứng ngăn người, nói “Đêm cũng đã khuya, mau đi ngủ đi.”

Nói xong, hắn không để ý đến y nữa, cởi ngoại sáo ra, sau đó nằm lên đệm giường, đắp chăn, nhắm mắt lại như muốn ngủ.

Trường Tiểu đứng tại chỗ, ngây ngốc một lúc lâu nhìn người đã nhắm hai mắt lại, mới luống cuống tay chân cởi ngoại sáo của mình ra, thật cẩn thận lướt qua Bạch Thanh Ân đang nằm trên mặt đất, thổi tắt ngọn nến trên bàn, nhờ ánh trăng nhàn nhạt từ cửa sổ rọi vào, chậm rãi bước đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, lặng lẽ ngắm nhìn người đang ngủ trên sàn nhà.

Không biết là qua bao lâu, y mới nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngay ngắn lên người. Nằm yên vị trên giường rồi, nhưng Trường Tiểu vẫn không hề nhắm mắt lại.

Hai mắt nhìn chăm chú nơi đỉnh giường u ám, ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa tình cảm mà chỉ có bản thân y mới biết rõ.

Từ tay Mạnh Bà tiếp nhận chén trà nấu từ nước sông Vong Xuyên, lẳng lặng cúi đầu ngắm nhìn gương mặt đầy vẻ sầu thương phản chiếu nơi mặt nước trong veo.

Lúc đó...

Thanh âm của ai trầm thấp vang lên một cách chập rây, ngẩng đầu cười chua xót, y nâng chén trà trong tay lên, không uống, mà nghiêng chén đổ trà bên trong ra

Đừng làm chuyện mà người sẽ thấy hối hận.

Thanh âm trầm thấp bi thương vang lên, y ngẩng đầu, khiếp sợ mà nhìn bản thân cứ nhiên đứng ở trước mặt, vẻ mặt đầy bi thống.

Không uống, người sẽ nhận lấy thống khổ gấp bội.

Đau đớn của tiền thế, bi thức của kim sinh, đủ để khiến người, sống không bằng chết.

Nước Vong Xuyên, khiến người quên đi, không chỉ tình cảm, còn có thống khổ.

Bản thân trước mắt tiêu thất, y hồi thân lại, phát giác nước trà trong chén, đã đổ đi không còn sót lại chút gì——

Đã đến lúc rồi.

Thanh âm khàn khàn vọng đến một câu, trong nháy mắt y bị xô số bàn tay túm lấy kéo vào vực sâu không đáy, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân lâm vào hắc ám——

Lại mở mắt ra, trước mắt là gương mặt y ngóng nhìn đã mấy ngàn năm kể ngay trước mắt, là vui sướng, là tuyệt vọng đến tê tâm liệt phế!

Sống, không bằng chết.

Y hối hận, nhưng, đã không còn ích gì.

Kết cục của việc vi phạm ý của thần, chỉ càng khiến bản thân thêm thống khổ.

Ngàn năm, cũng chỉ một khoảnh khắc, nghĩ đến việc đổ đi nước Vong Xuyên, có thể thực hiện được nguyện vọng, nhưng đến cùng, thứ đạt được, chính là khổ sở bị ai suốt một ngàn năm.

Y tên là Trường Tiểu, cái tên như sự châm chọc dành cho y, trọn cả đời này, y vĩnh viễn cũng không thể nào nở được nụ cười thực sự.

Vốn dĩ chỉ là nền tinh, không có cái gì gọi là trần duyên, lại đi yêu một người không nên yêu, thân chính là nghiệt, có thể có được tam sinh lại còn dám đổ đi Mạnh Bà trà, sai, lại càng thêm sai.

Cho dù muốn kiệt lực bù lại sai lập, muốn đem hết thấy trí nhớ vứt bỏ đi, làm một Trường Tiểu chân chính, nhưng tình cảm này, đã trầm lắng suốt ngàn năm, há có thể nào muốn lắng là lắng...

Kềm nén, chẳng qua cũng chỉ khiến cho lắng đọng càng thêm sâu, rõ ràng kẻ mà mình lưu luyến si mê ở gần ngay trước mặt, nhưng không thể chạm vào, không thể nói ra tình cảm trong lòng, là bi thảm đến mức nào, là tuyệt vọng đến mức nào?

Chẳng qua, chỉ là một lần không nén được, không kiềm chế được mà buông thả bản thân, lại bị phát hiện, ngấm cũng đã đáng buồn, lại còn vì vậy mà bị uy hiếp.

Nếu không như thế, người này vốn dĩ cả đời này vẫn là tỷ phu của y, vậy mà ngay tại một đêm hắc ám kia, lại nói ra, vốn dĩ người mà hắn muốn kết hôn, phải là y mới đúng.

Buồn cười, đến muốn khóc.

Nhưng mà, tiếp theo, y nên làm gì đây?

Nhìn ra được, Ngưng Sương đối với trượng phu của mình thực là có tình cảm khắc sâu, mà nàng lại là thân nhân cả đời này của y, hẳn là hẳn nên vì nàng làm cái gì đó.

Có lẽ, để Bạch Thanh Ẩn quên đi y mà thừa nhận nàng, mới là lựa chọn tốt nhất.

Giờ phút này, y chỉ là một phàm phu tục tử, hoàn toàn không có năng lực làm được gì...

Nhưng, có một việc y có thể làm, đó là biến mất.

1 Y bãi : tà áo

2 Lộ túc : lộ = đường, túc = nghỉ, túc lại là ngủ ở lẽ đường

3 Dạ thâm nhân tĩnh : đêm lặng người vắng, ý chỉ đêm tối không người

13. Chương 13

Lúc Bạch Thanh Ẩn tỉnh lại, trước hết là nhìn về phía giường cách đó không xa, nhưng, lúc nhìn thấy trên giường trống không, chăn mền đều được xếp dọn gọn gàng, trong nhất thời nóng nảy vội chạy ra khỏi phòng, tìm kiếm chung quanh một hồi lâu.

Nhưng tìm khắp cả trong lẫn ngoài phòng, vẫn không hề thấy bóng dáng của người kia đâu.

Hỏi thăm chủ nhân thức dậy sớm, bảo căn bản không thấy người nào rời đi cả. Nghe xong, trong lòng Bạch Thanh Ẩn lại càng nôn nóng hơn, hẳn đến gian phòng hạ nhân ngủ đánh thức bọn họ dậy xong, sau đó phân phó bọn họ đến các vùng phụ cận tìm kiếm thử xem có tìm được người không.

Ngay lúc cả đoàn người nháo nhào tìm kiếm thì, có người tìm được Trường Tiểu ở cách đó khoảng chừng một dặm, lúc này hẳn cũng đang dự định trở về.

Vừa nhìn thấy hẳn, Bạch Thanh Ẩn lập tức bước lên, lo lắng hỏi “Người đi đâu vậy?”

Nhìn cảnh tượng một đám người bọn họ vội vàng khẩn trương, Trường Tiểu có hơi ngạc nhiên ra một lúc, sau khi nghe hẳn hỏi như vậy, liền lập tức hiểu được mọi chuyện ra sao.

“Ta chỉ đi dạo chung quanh một chút thôi.” hẳn nhìn thoáng qua Bạch Thanh Ẩn, nhẹ giọng trả lời.

“Vậy tại sao không nói với ta một tiếng, người có biết ta khẩn trương muốn chết hay không!”

“Lúc ấy người ngủ rất say, ta không không muốn quấy rầy người.”

“Nếu như người đi loạn lạc đường thì làm sao đây?”

“Ta không phải là tiểu hài tử, làm sao có thể dễ dàng gặp chuyện như vậy được.”

Ngữ khí không nhanh không chậm của Trường Tiểu càng làm cho Bạch Thanh Ẩn nhú mày càng sâu, hẳn cảm giác, tựa như tâm tình lo lắng lúc này của hẳn trong mắt Trường Tiểu vốn dĩ là dư thừa.

“Mặc kệ là thế nào.” cố gắng áp xuống tâm tình đột nhiên trở nên nóng nảy của bản thân, Bạch Thanh Ẩn tận lực dùng thanh âm vững vàng nói “Ta đã đáp ứng phụ thân của người, phải hảo hảo chiếu cố người, nếu như người có bề gì, ta khó lòng mà ăn nói với phụ thân người.”

Không biết có phải do đề cập đến Trịnh Kỳ Uyên hay không, Trường Tiểu lúc này vẫn còn cho việc này là không đúng đột nhiên im lặng. Một lát sau, hẳn mới nhẹ gật đầu, nói với Bạch Thanh Ẩn “Ta đã biết, lần sau có đi đâu ta sẽ báo cho người một tiếng.”

Thấy việc mình nhắc đến Trình Kỳ Uyên khiến hấn mau chóng thỏa hiệp như vậy, Bạch Thanh Ẩn cảm giác trong lòng có chút tư vị không phải, chỉ bảo Trường Tiểu theo mình trở về, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Trường Tiểu theo sau Bạch Thanh Ẩn, nhìn thân ảnh kiên nghị nhưng lại ẩn ẩn một tầng hơi thở mệt mỏi chán nản của y, trong ánh mắt trong suốt như chứa một tầng đau thương nhàn nhạt.

Cho đến bây giờ, hấn không hề muốn làm tổn thương bất luận người nào, nhưng chính vì nguyên nhân là hấn, lại khiến cho rất nhiều người phải lâm vào khổ não, ngay cả hấn, cũng là kẻ bị hãm sâu vào khổ hải.

Bồ đề bản vô thụ

Minh kính diệp phi thai

Bản lai vô nhất vật

Hà xứ nhạ trần ai l

Một trận gió mát thổi qua, thổi loạn, không chỉ tóc, còn có tâm.

Ném qua tảo xan² chủ nhân chuẩn bị cho bọn họ xong, đoàn người Bạch Thanh Ẩn lại bắt đầu lên đường.

Lần này Trường Tiểu vẫn là kỵ mã, thế là mã xa không còn ai ngồi. Mà tốc độ mã xa so với mã lược chậm hơn, mã xa cũng không có ai tọa, vốn là nên bán cho người khác hoặc gửi lại ở nhà người quen nào đó, chắc chắn có thể mau chóng đến nơi hơn. Nhưng Bạch Thanh Ẩn lại không làm như thế, hấn vẫn cho người đánh mã xa đồng hành theo đoàn người.

Trường Tiểu khó hiểu, nhưng không trực tiếp hỏi Bạch Thanh Ẩn, hấn đang tận lực muốn lánh xa Bạch Thanh Ẩn

Một lần nọ, trong tình huống bất đắc dĩ phải lộ túc, cuối cùng hấn cũng hiểu được khổ tâm của Bạch Thanh Ẩn.

Nguyên lai Bạch Thanh Ẩn đã sớm dự liệu đến chuyện đoàn người sẽ có lúc phải lộ túc, hơn nữa lo lắng cho đại thiếu gia dã ngoại không quen là Trường Tiểu, cho nên phải lưu lại mã xa, để những lúc buộc phải lộ túc, cũng ít nhất cho hấn có một nơi thoải mái mà nghỉ ngơi.

Nhưng nguyên nhân không chỉ có vậy, ngay hôm sau lúc bọn họ tỉnh dậy, chuẩn bị tiếp tục lên đường thì, xa phu nói với hấn một câu như vậy “Gia lưu lại mã xa, cũng là sợ thiếu gia ngài kỵ mã sẽ có lúc mệt mỏi thì có thể vào mã xa nghỉ ngơi a.”

Nghe được câu này, Trường Tiểu tọa trong mã xa thật lâu không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Bạch Thanh Ẩn ngoài mã xa đang phân phó hạ nhân vài việc, cuối cùng, khẽ thở dài một tiếng.

“Vì sao buộc ta theo kinh thành với người?”

Giục ngựa bước đi trên đường, vốn dĩ vẫn im lặng suốt dọc đường, chợt phóng ngựa chậm chậm đuổi theo Bạch Thanh Ẩn đang ở phía trước, nhìn hấn hỏi một câu.

Bạch Thanh Ẩn cũng không đáp lại ngay, đầu tiên là nhìn hấn một lúc lâu, sau đó dời tầm mắt nhìn lên phía trước, mới nói “Người nghĩ vì sao?”

“Ta đoán rất nhiều nguyên nhân, nhưng không biết cái nào mới chính xác.” Trường Tiểu nhàn nhạt đáp lại.

“Vậy người phỏng đoán được bao nhiêu nguyên nhân, không ngại nói ra nghe một chút.” Bạch Thanh Ẩn quay đầu lại nhìn hấn mỉm cười.

Vốn dĩ Trường Tiểu định trả lời, nhưng nhìn thấy hấn mỉm cười có vẻ như đang chờ mong, đột nhiên khựng lại, thản nhiên mà nói “Không nói.”

Dứt lời, liền thả chậm tốc độ lùi ra sau Bạch Thanh Ẩn.

Thấy thế, Bạch Thanh Ẩn nhú chặt hai hàng lông mày, đang định nói với hắn cái gì đó, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu, cả Trường Tiểu cũng đồng thời nghe thấy, hai người sững sốt, bất giác nhìn nhau.

Người phản ứng trước tiên là Trường Tiểu, hắn lập dây cương, ngay lập tức phóng ngựa hướng đến nơi phát ra tiếng kêu cứu, Bạch Thanh Ẩn cũng nhanh chóng đuổi theo.

Đợi đến lúc bọn họ đến nơi thì, liền thấy một phu nhân trên mặt ràn rụa nước mắt, đang nhìn mặt hồ lớn tiếng kêu cứu. Cả hai người nhìn về phía mặt hồ, hoảng sợ khi thấy một hài đồng khoảng bảy tám tuổi đang trong nước giãy dụa, tựa như tùy thời đều có thể chìm vào đáy hồ.

Trường Tiểu nhảy xuống ngựa trước, nhưng lúc hai chân vừa chạm mặt đất thì, một thân ảnh đã nhanh hơn hắn, nhoáng cái lướt qua lao nhanh đến mặt hồ.

Thời gian bất quá chỉ trong nháy mắt, Bạch Thanh Ẩn đã lao xuống mặt hồ vốn không có điểm tựa để ngừng, ôm lấy hài đồng sắp vô lực đang kêu cứu, nhanh chóng bơi về phía bờ hồ.

Lúc này, Trường Tiểu rút cuộc cũng có phản ứng lại ngay lập tức chạy đến tiếp ứng, mãi cho đến lúc Bạch Thanh Ẩn ôm hài đồng hướng về hắn, Trường Tiểu lập tức tiếp nhận hài tử, nhẹ nhàng đặt bên hồ, cẩn thận xem xét tình trạng đứa nhỏ.

Cũng lúc đó, phu nhân có vẻ như là mẫu thân của hài tử thất kinh mà chạy đến ôm chặt lấy hài tử.

“Hài tử, hài tử của ta, đừng có bị gì, ngàn vạn lần đừng có bị gì a...” phu nhân vừa khóc, vừa vội vàng xem xét toàn thân hài tử xem có gì bất ổn không.

Hài tử vẫn mở to mắt, ánh mắt vẫn còn có chút sợ hãi nghe thấy tiếng kêu của mẫu thân, rút cuộc cũng chậm rãi thanh tỉnh lại. Vừa nhìn đến mẫu thân đang ở cạnh ôm lấy mình, liền lập tức khóc to lên nhào vào lòng mẫu thân.

“Nương, nương, con sợ!”

“Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì rồi, không có việc gì nữa rồi.” Nữ nhân càng khóc dữ dội hơn, ôm chặt lấy hài tử của mình.

Bạch Thanh Ẩn cũng đã bước lên bờ, nhìn thấy hài tử kia không có việc gì, mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mẫu tử hai người khóc một trận mới dần bình tĩnh lại, lúc này bắt đầu chú ý đến hai nam tử đang đứng trước mặt.

Phu nhân vội lau đi nước mắt trên mặt, kéo hài tử đứng lên, kích động nhìn hai người họ nói lời cảm tạ liên tục.

Bạch Thanh Ẩn tiếp nhận lời cảm tạ của phu nhân, sau đó yển chuyển từ chối ý tốt của nàng mời họ đến nhà làm khách, bảo là mình có việc phải gấp rút đi, cho nên không thể trì hoãn được.

Sau khi nói lời từ biệt cùng phu nhân và hài đồng xong, Trường Tiểu cùng Bạch Thanh Ẩn cùng nhau trở lại đội ngũ vừa lúc đuổi tới chỗ bọn họ.

Bạch Thanh Ẩn vì xuống nước cứu người, y phục toàn thân đều ướt đẫm. Mà Trường Tiểu lúc này, cũng bởi vì ôm lấy hài tử nên trên người cũng ướt một mảng, cho nên cả hai không thể không thay đổi một thân y phục sạch sẽ khác.

Lấy y phục để thay rồi, Trường Tiểu mới bước vào mã xay thay y phục. Đợi đến lúc hắn trở ra ngoài, nhìn thấy Bạch Thanh Ẩn vì xung quanh vắng vẻ không có ai mà trực tiếp thay y phục ở bên ngoài đang khoác trường sam lên người.

Vốn dĩ chỉ là vô tình nhìn một cái, đang định dời đi tầm mắt, đột nhiên Trường Tiểu bị một cái bót trên vai Bạch Thanh Ẩn đoạt đi tầm mắt.

Sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, xông lên phía trước, dùng sức kéo xuống trường sam mà Bạch Thanh Ân vừa mới khoác vào.

“Trường Tiểu?” Bạch Thanh Ân nhú mày, có hơi khó chịu nhìn Trường Tiểu đánh xanh xám mặt mày.

Chậm rãi dời tầm mắt nhìn gương mặt Bạch Thanh Ân, Trường Tiểu lắc đầu như không thể tin được, toàn thân vô lực lui từng bước về phía sau.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Thanh Ân thấy sắc mặt hắn đột nhiên khó coi, lo lắng mà bước đến gần hắn thì, Trường Tiểu vẫn đang gắt gao trừng mắt nhìn mình đột nhiên mở miệng lặp đi lặp lại một câu “Là người... Là người...”

1

Bản gốc

Bản dịch

Bồ đề bản vô thụ

Mình kính diệc phi thai

Bản lai vô nhất vật

Hà xứ nhạ trần ai

Nghĩa

Bồ đề vốn không phải cây

Gương vốn nào có đài

Vốn dĩ không có vật gì

Làm sao có chốn nhuộm bụi trần

ý tứ bài thơ này a, là có nghĩa không có nguyên nhân thì không có kết quả = =

= = vốn dĩ cái này là kinh kệ, mình thì không sùng đạo Phật nên không biết giải nghĩa làm sao cho đúng, cho nên các bạn có ý sùng bái muốn tìm hiểu, mời hỏi google

2 Tảo xan : bữa sáng

14. Chương 14

Tại sao, chàng chưa từng liếc mắt nhìn thiếp dấu chỉ một lần...?

Ở sau lưng y, nữ tử dùng ánh mắt rưng rưng chấp chứa si tình, thống khổ mà nhìn y.

Thiếp là thê của chàng a, là kết tóc thê tử của chàng a!

Nước mắt tựa như chuỗi trân châu đứt dây, từng giọt từng giọt chảy dài, tiếp nối không dứt, bộ dáng như thế, khiến cho người người nhìn thấy đều đau lòng, nhưng y, chung quy vẫn không quay đầu lại.

Cứ như vậy mà cất bước, rời đi.

Phụng phụ mẫu chi mệnh, y không thể không thú nàng... nhưng, y hiểu một điều, y sẽ không yêu thương nàng được.

Thú nàng rồi, kẻ hối hận là y, y biết rất rõ y cô phụ nàng, nghĩ tẩn biện pháp để nàng rời đi, cũng mặc kệ nhiều lần nàng cứ vẫn kiên cường mà trở lại bên cạnh mình.

Dùng ánh mắt kiên định lại ôn nhu si ngốc mà nhìn y, quật cường nói “Phu quân, thiếp không rời đi, vĩnh viễn cũng không rời chàng mà đi. Bởi vì thiếp cả tâm lẫn thân đều thuộc về chàng.”

Nàng ôn nhu, nàng thiện lương, y hư không, y cô tịch, khiến cho bọn họ, từng có lần phóng túng chính mình.

Y chìm đắm bên trong ôn nhu cùng khoan dung của nàng, khiến cho kẻ một mực mãi cố chấp mà trông mong người nợ đến hoang vắng tâm hồn như y, có được một chút an ủi.

Chỉ có một lần, nhưng mà, dấu chỉ có một lần như thế, cũng đủ khiến y vô cùng hối hận.

Đêm đó, khi nhìn thấy nàng mang theo nụ cười hạnh phúc chìm vào giấc ngủ sâu gối đầu trên tay mình, y đột nhiên ý thức được, bản thân sai lầm đến như thế nào. Nếu như vĩnh viễn không thể nào yêu thương được nàng, tại sao lại phải nhúng chàm nàng, tại sao lại xoá hết mọi đường lui của cả hai người?

Đêm đó, y kiên quyết đứng dậy, thay đổi y phục rời khỏi ngoại phòng của bọn họ.

“Phu quân!”

Vốn dĩ đã ngủ say, nhưng không hiểu tự bao giờ nàng đã tỉnh lại, nàng đuổi theo, đau lòng mà gọi hẩn trở về.

Chàng đi đâu?

Rời đi.

Rời đi nơi nào?

Bình doanh.

Khi nào chàng về?

Không biết.

Không biết... Thông minh như nàng hiểu rõ được điều gì đó, thanh âm dần dần hoà lẫn theo tiếng khóc lóc nức nở... Thiếp chờ chàng, vĩnh viễn chờ chàng.

Không cần chờ. Y tàn nhẫn trả lời... ta, vĩnh viễn cũng không có khả năng trở về.

Dứt lời, y không để ý nàng cố sức giữ lại mình như thế nào, dứt khoát mà rời đi, duy nhất một lần ngoảnh đầu lại, y nhìn thấy, chính là hình ảnh nàng quỳ gối úp mặt vào mặt đất lạnh như băng, bất lực mà nức nở.

Nói không trở về, nhưng khi phụ thân y qua đời, y không thể không giục ngựa từ bình doanh đã đến gần biên cương trở về.

Tuy rằng đã cố hết sức thúc roi giục ngựa, nhưng khi về đến nhà thì, y chỉ nhìn thấy được linh đường của phụ thân, còn có thân ảnh nàng khoắc khăn tang, nhu nhược mà lại kiên cường, thay kẻ làm nhi tử là y, tẩn hiếu tẩn trung.

Bởi vì chiến loạn nổi lên, y liên tục nhận được văn kiện khẩn cấp thúc giục y trở về bình doanh.

Y không thể không rời nhà, ngay trước ngày phụ thân nhập thổ vi an.

Ngày đó, nàng tiễn y ra tận cửa, hỏi y, khi nào chàng trở về... y không trả lời, thậm chí không nói với nàng dấu chỉ là một lời. Vài ngày ở lại nhà, y cũng hết như vậy, vắng vẻ nàng.

Thời điểm hẩn rời đi, y khóc lóc, cầu xin y quay đầu lại nhìn nàng một lần thôi, nhưng y không hề quay đầu lại, cứ như vậy mà ly khai.

Người bên ngoài đều nói y vô tình, lại không biết, kẻ vô tình nhất, cũng chính là kẻ đa tình nhất... Sở dĩ y như vậy, chính là vì tình của y đều đã trao cho người khác, nên mới trở thành, yêu không được, cho đi không được.

Ngày đó y đối với nàng vô tình như thế, nhưng y chưa từng hối hận. Mãi cho đến một năm sau, y thu được một phong thư từ nhà gửi đến thì, mới cảm giác, hối hận đã không còn kịp...

Nàng đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian này, bệnh nặng mà chết, trước lúc chết, nàng bình tĩnh đến vô cùng.

Phong thư tín kia, chính là tuyệt mệnh thư của nàng. Trong thư bảo, nếu như còn có kiếp sau, nàng vẫn sẽ yêu y thương y, nhưng nàng không hi vọng kiếp sau làm nữ nhân nữa... bởi vì nữ nhân chỉ có thể chờ chỉ có thể đợi, chỉ có thể đau khổ mà ngóng trông.

Phu quân, nếu như còn có kiếp sau, thiếp nguyện trở thành một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, khuynh tảo toàn lực để bảo hộ người mà mình yêu, hiểu nàng rõ nàng, tuyệt không để cho nàng bởi vì bị thống dục tuyệt lại chỉ có thể trộm khóc thầm...

Ngày đó, y úp mặt vào thư tín của nàng, nước mắt thành tiếng.

Y không hề muốn tổn thương nàng như vậy, y chỉ là, đã không thể yêu ai được...

Nếu như còn có kiếp sau, nàng đừng yêu y nữa!

Nếu như có kiếp sau, nàng cứ làm một hảo nam nhi đi, bảo hộ người đáng giá được nàng yêu đi!

Tình bất tự cầm... Đêm hôm đó, đêm cùng nàng triền miên cộng chằm, y nhìn thấy trên vai nàng, có một vết bớt hình hồ điệp... tuy chỉ nhìn thấy một lần, nhưng vết bớt hồ điệp tựa như đang vỗ cánh bay kia lại khắc sâu vào trong trí nhớ của y.

Kia chỉ là một con hồ điệp bị mất đi nửa bên cánh, muốn bay lại vĩnh viễn không thể nào bay lên được, lưng như đeo phải gông xiềng nặng nề, chỉ có thể ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh thẳm nơi không trung tự do vô tận...

Bạch Thanh Ân chợt phát hiện, Trường Tiểu càng lúc càng im lặng, cực kỳ im lặng hơn cả trước đây.

Y không đòi kỳ mã nữa, mà ngồi vào bên trong mã xa, vẫn một mực ngồi bên trong, dọc theo lộ trình đi, thời gian gần ba canh giờ, y đều không mở miệng nói một lời.

Bạch Thanh Ân nghĩ có lẽ y bị bệnh, thế là lúc đội ngũ quá bước ngang một tiểu thị trấn thì, hấn bảo đội ngũ dừng lại, dặn dò nghỉ ngơi trước một ngày rồi mới tiếp tục lên đường.

Cẩn dặn phó nhân xử lý một ít sự tình có thể phát sinh khi ở tạm tại tiểu trấn rồi, Bạch Thanh Ân bước đến trước mã xa, đang định vén liêm xem xét Trường Tiểu bị làm sao thì, y đã tranh thủ từ trên xe nhảy xuống trước.

“Vì sao hôm nay dừng lại sớm như thế?” Lúc này bất quá là giờ Thân vài khắc, lúc trước đều là đi đến giờ Tuất mới dừng lại nghỉ tạm, cũng khó trách Trường Tiểu lại hỏi như vậy.

Bạch Thanh Ân không vội trả lời, mà cẩn thận ngắm nhìn Trường Tiểu một lúc, thấy y tựa hồ như không giống như sinh bệnh, mới nhẹ giọng nói “Không có vì sao cả, mọi người mấy hôm nay vẫn liên tục đi đường có lẽ đều mệt mỏi, hôm nay nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Nghe hấn nói như thế, Trường Tiểu cũng không hỏi nữa, đứng trước mặt Bạch Thanh Ân đưa mắt nhìn xung quanh trấn nhỏ.

“Chúng ta ra khỏi địa phận Giang Tô rồi sao?” một lúc sau, hấn hỏi, đầu cũng không quay lại.

“Đã ra khỏi.” Bạch Thanh Ân nhàn nhạt đáp trả “Tiếp quá bảy tám ngày, là có thể đến kinh thành.”

“Ân. Chúng ta đêm nay ngụ tạm ở nơi này?”

“Đúng vậy. Ta đã phân phó hạ nhân đi tìm khách *** hoặc hộ nhân gia có thể tá túc tạm, một chút nữa có thể sẽ có chỗ nghỉ ngơi. Trường Tiểu, người mệt mỏi sao? Không bằng trở lại xe ngựa nghỉ ngơi thêm một chút?”

Trường Tiểu lắc đầu khước từ hảo ý của hắn.

“Ngồi cũng đã gần cả ngày, không muốn ngồi. Ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt.”

Dứt lời, y liền cất bước đi về phía tiểu lộ gấp khúc loan lổ đầy đá sỏi hướng đến tiểu trấn. Nhìn bóng dáng y rời đi, Bạch Thanh Ân gọi hạ nhân đến phân phó dặn dò một vài chuyện xong, liền đuổi theo sau.

Đuổi kịp đến phía sau y rồi, Bạch Thanh Ân nhìn bóng dáng thấp thoáng vẻ đơn bạc trầm tịch của y, khẽ giọng nói “Người hiện tại, so với lần đầu tiên ta trông thấy người, hoàn toàn không giống nhau.”

Trường Tiểu bước đi ở phía trước dừng bước lại, không quá một lúc sau lại tiếp tục bước đi.

“Ta chính là người như vậy.”

“Ta biết.” biết là y không nhìn thấy được, nhưng Bạch Thanh Ân vẫn hiểu rõ mà gật đầu.

“Người biết sao?” Trường Tiểu khó hiểu quay đầu lại nhìn hắn “Người biết được cái gì? Người có năng lực biết cái gì? Người bắt quả chỉ tiếp xúc ở chung với ta một tháng mà thôi!”

“Tuy vậy nhưng——” đối mặt với Trường Tiểu tỏ ra hết sức lãnh mạc, Bạch Thanh Ân không hề thoái chí, ngược lại chăm chú nhìn thẳng vào ánh mắt thâm trầm đầy phức tạp của y “Mặc dù chỉ mới ở chung hơn một tháng, nhưng đã tưởng niệm người gần ba năm!”

Trường Tiểu lặng yên.

“Nhắc tới mới cảm thấy cũng thật là kỳ quái, chẳng qua chỉ là gặp mặt một lần, làm sao lại yêu ngay lập tức như vậy chứ?” Bạch Thanh Ân cúi đầu bước đến cạnh y, rồi mới nhìn thẳng vào y “Chính là, lần đầu tiên nhìn thấy người thì, cái loại tình cảm không thể điều khiển này đột ngột mà đến, tựa như ta đã từng yêu người từ lâu lắm rồi vậy.”

“Nhìn thấy người trên mái nhà thả Khổng Minh Đẳng bay lên, lúc ấy, bộ dạng trầm liễm lai cô tịch của người trong mắt ta cũng tự nhiên như vốn dĩ nên là như thế, giống như, ta sớm đã quen thuộc bộ dáng ấy của người từ rất lâu rồi...”

Bạch Thanh Ân lướt qua Trường Tiểu, bước đi trước mặt y.

“Quen thuộc như thế, cảm giác sâu sắc khắc dấu vào tâm, không giống như một sớm một chiều sinh ra, mà như đã trải qua mười năm, trăm năm tích lũy, từng chút một lắng đọng lại...”

Lần này, đối lại thành Trường Tiểu nhìn bóng dáng của Bạch Thanh Ân.

Thân ảnh cường kiện lại cao to này, cùng với bóng hình mảnh mai của người nọ trong trí nhớ hoàn toàn bất đồng. Nếu như không phải ký hiệu trên người hắn giống hệt với nàng, có lẽ làm cách nào y cũng không có khả năng nghĩ đến hắn chính là nàng...

Tiền thế, không mang theo trí nhớ của một đời trước, khi người nọ xuất hiện thì liền cảm giác được ái tình, lại bởi vì cùng là nam nhi thân mà cuối cùng chỉ có thể tiếc nuối.

Một đời, bởi vì không muốn khiến phụ mẫu thất vọng lo lắng, y không thể không thú nàng, một vị nữ tử ôn nhu xinh đẹp về làm thê.

Trước lúc thành thân, cả hai đã từng gặp qua vài lần, vẻ đẹp cùng ôn nhu của nàng khiến cho y từng có lúc ảo tưởng, có lẽ y sẽ vì nàng mà quên đi một đoạn tình vô vọng, cho nên, y mới quyết định thú nàng.

Sau khi thành thân, y mới bắt đầu hối hận. Bởi vì không thể được, tâm yêu mến người nọ đã không thể trao cho bất luận kẻ nào khác được nữa rồi. Cho dù không chiếm được, vẫn chỉ có thể đau khổ mà ngóng nhìn, cho dù chỉ có thể, một lần rồi lại một lần, ngâm lệ si ngốc mà nhìn người nọ...

Y lần lượt vô tình với nàng, sau đó, tựa như từ nàng mà nhìn thấy bóng dáng của chính bản thân đau khổ khi không chiếm được tình yêu, rồi lại sinh ra thương tiếc, cho nàng một hy vọng, tiếp đó lại hung hăng mà đẩy nàng vào địa ngục lạnh lùng...

“Người suy nghĩ cái gì vậy?” Người đi ở phía trước đột nhiên ngoảnh đầu lại, ánh mắt lo lắng liền thẳng tắp nhìn vào đôi mắt thất thần của y, khiến y bất giác ngẩn ngơ.

“Không.” y âm thầm cười “Chỉ là đang nghĩ, kinh thành là nơi như thế nào thôi.”

Nhìn y một hồi lâu, nhìn nét cười cùng lúc này hoàn toàn bất đồng của y, Bạch Thanh Ẩn lặng yên một trận, rồi mới thấp giọng nói “Người, rốt cuộc là người như thế nào chứ? Chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, lại mang theo nụ cười tang thương từng trải như thế?”

Y vẫn một mặt cười không đổi “Ta là ta, Trịnh Trường Tiếu.”

Sở dĩ y như thế, bất quá là vì y có được trí nhớ của tam thế, mà thôi...

15. Chương 15

Trải qua gần một tháng gặp ghềnh, sau hơn hai mươi ngày, đoàn người của Bạch Thanh Ẩn rốt cuộc cũng đến được kinh thành.

Vừa đi vào kinh thành, đã nghe thấy thanh âm ồn ào của chốn thành thị sầm uất. Trường Tiếu ngồi trong mã xa, vén màn liếc nhìn một cái tình huống ở bên ngoài, không cảm thấy chút hứng thú, liền buông màn xuống, ngồi trở lại trong mã xa.

Một màn này, lại bị Bạch Thanh Ẩn ngồi trên ngựa ngoảnh đầu lại vô tình bắt gặp, hắn như có suy nghĩ mà quay đầu trở lại. Nghĩ đến, có lẽ là vì mình cưỡng ép y đến nơi này, khiến cho tâm tình của y có chút phiền muộn, tự nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú với quang cảnh nơi đây... Bạch Thanh Ẩn cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Hắn, không muốn làm như thế, nhưng lại không thể không làm như thế.

Lần đầu tiên vô tình gặp mặt, sau lại cách biệt vài năm, ngay lúc đã nghĩ đến không thể gặp lại nữa thì, lại một lần nữa gặp nhau.

Tuy rằng lúc tái kiến, biết được sự thật y là thiếu niên, còn mình hiện tại đã là tỷ phu của y... nhưng phần tình cảm đè nén lắng đọng cả quãng thời gian dài như vậy, lại không vì những thứ ấy mà tan biến đi... hơn nữa, càng quen biết nhiều hơn một ngày, hiểu biết y nhiều hơn một chút, tình cảm lại càng tích lũy nhiều hơn...

Vốn dĩ không muốn hồi kinh, nhưng từng phong từng phong thư khấn ở nơi này lần lượt gửi đến, khiến hắn không thể không hồi kinh.

Cho nên, bởi vì không muốn cứ như vậy mà cùng y cách xa, hắn chỉ có thể lợi dụng chuyện tình kinh nhân mà chính mình trong lúc vô ý bắt gặp kia để đe dọa y.

Lúc làm như thế, hắn cũng từng nghĩ đến hậu quả, có thể sẽ khiến y càng chán ghét hắn, càng căm hận, thậm chí có thể hận hắn.

Nhưng, thực sự hắn không muốn cùng y tách ra... đặc biệt là sau khi biết, trong tâm y lại có loại tình cảm như vậy với thân phụ của y...

Kia hình ảnh hắn tận mắt trông thấy, kia phân tình cảm u ám lạnh lùng, hắn không rõ là cái gì, hắn chỉ biết, hắn không thể cứ như vậy mà buông tha mặc kệ y... nhược bằng không, hắn nhất định, nhất định sẽ càng rời xa y hơn...

Bạch Thanh Ẩn vốn có phủ đệ riêng của chính mình, hơn nữa cũng đã sớm dọn ra sống riêng. Vừa mới bước đến tiền phủ, tổng quản đã sớm nhận được tin tức liền ngay lập tức bước ra nghênh đón.

“Gia, ngài cuối cùng cũng trở lại!”

Lão tổng quản đã chiếu cố Bạch Thanh Ẩn từ lúc bảy tám tuổi kích động nhìn hấn xuống ngựa “Lần này tốn thời gian lâu hơn lúc trước, có phải trên đường gặp chuyện gì hay không?”

“Không phải.” Nếu như là trước kia, mỗi lần đi xa trở về, Bạch Thanh Ẩn luôn cùng lão tổng quản hàn huyên một hồi, nhưng lần này hấn chỉ cười nhạt nói vào câu xong, liền trực tiếp bước đến trước mã xa.

Cử chỉ lần này của hấn khiến lão tổng quản cũng rất buồn bực, chỉ một lát sau, vẻ mặt của lão lại trở thành giật mình, lập tức hướng về phía Bạch Thanh Ẩn bước đến. Lão nghĩ, người trong mã xa có lẽ là người đã cùng Bạch Thanh Ẩn thuận đường đi Tô Châu, sau đó trở về nhà nương gia tham thân, Trình Ngưng Sương.

Mà, khi màn hình mã xa bị Bạch Thanh Ẩn vén lên, trông thấy một thiếu niên tuấn tú với cặp mắt sáng ngời bước ra thì, lão tổng quản bất giác ngơ ngẩn.

“Gia, người này là...” Lão tổng quản hỏi thần, liền hướng Bạch Thanh Ẩn cầu giải.

Bạch Thanh Ẩn không trả lời ngay, chỉ lo chuyên chú đón Trường Tiểu xuống mã xa, nhưng lại bị y lãnh đạm từ chối, hấn chỉ cười cười, sau đó mới nhớ đến mà trả lời người bên cạnh.

“Đệ ấy là đệ đệ của Ngưng Sương, lần này theo ta trở lại kinh thành.”

“Nga, nga.” Lão tổng quản gật gù tỏ vẻ đã hiểu, tiếp theo lại nói “Vậy phu nhân không theo ngài trở về.

Bạch Thanh Ẩn vẫn dõi mắt theo Trường Tiểu đã xuống mã xa, hỏi đáp “Nữ nhân gia thân mình yếu nhược, ta sợ nàng không chịu nổi một nhọc đi đường, nên bảo nàng ở lại Tô Châu.”

“Như vậy a.” Lão tổng quản lại gật đầu, tiếp đó tầm mắt cũng dừng lại ở người đang dừng bước trước đại môn phủ đệ, ngược mắt nhìn lên biển bạch đề hai chữ được viết như rồng bay phượng múa Bạch Phủ.

Tầm mắt lão chỉ dừng lại ở người nọ một lát, thanh âm dạn dò của chủ tử bên cạnh lão lại vang lên.

“Lão Ngôn, lập tức gọi người dọn dẹp sạch sẽ Sướng Tâm Viên, kể từ hôm nay, vị khách quý từ Tô Châu này sẽ ngụ tại Sướng Tâm Viên.”

Lão quản gia không lập tức lên tiếng đáp lời, mà nhíu mày lại ra vẻ khó hiểu hỏi “Gia, Sướng Tâm Viên không phải là ngài chuyên môn kiến để tặng cho phu nhân sao...”

“Đừng nhiều lời, cứ nghe theo là được.”

Thanh âm lão quản gia không lớn cũng không nhỏ, nhưng lại lọt vào lỗ tai của Trường Tiểu đứng cách đó không xa. Ngay lúc y quay đầu lại nhìn về phía hai người bọn họ thì, Bạch Thanh Ẩn đã muốn lớn tiếng cắt ngang lời lão quản gia.

Nghe vậy, lão quản gia lập tức gật đầu vâng dạ, sau đó liền lập tức gọi hạ nhân thu thập hành lý mà chủ nhân mang về, lại gọi thêm vài tạp dịch khác mau chóng sửa sang lại phòng gian.

Làm xong hết thấy mọi chuyện, lão quản gia mới nghênh đón chủ nhân, cùng với khách quý từ xa đến, tiến vào phủ.

Lúc nửa đêm, Bạch Thanh Ẩn không ngủ được, trong lúc bất tri bất giác đã cất bước đến bên ngoài Sướng Tâm Viên. Ngoài ý muốn, hấn lại nhìn thấy người mà hấn vốn tưởng đã say giấc, đang ngồi tựa vào lan can, trong tay cầm một bầu rượu, thỉnh thoảng lại uống một hai ngụm.

Bạch Thanh Ẩn trước hết là ngẩn ngơ, sau đó mới phi thân hướng về phía y, duỗi tay ra đoạt lấy bầu rượu trong tay y.

Bầu rượu trong tay vì không kịp đề phòng mà bị người cướp đi mất, Trình Trường Tiểu chỉ là khẽ nhíu mày đảo mắt một cái nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện, sau đó không nói lời nào, lại xoay mặt sang nơi khác, tiếp tục thưởng thức bóng đêm.

“Người tại sao lại uống rượu?” Không để ý đến thái độ lạnh lùng của Trường Tiểu, Bạch Thanh Ân cố nén tức giận, thấp giọng hỏi.

Trường Tiểu nhếch môi cười lạnh “Muốn uống liền uống, cần phải có lý do sao?”

Mặc dù đã thành thói quen y đậm mặc với mình, nhưng giờ phút này, Bạch Thanh Ân vẫn là bị ngữ khí khinh thường như một của y khiến cho thương tổn thật sâu, sắc mặt của hắn bỗng chốc ảm đạm đi, tiếp tục hỏi “Rượu là ai đưa cho người?”

Thanh âm Bạch Thanh Ân trầm thấp, trong lời nói rõ ràng mang theo ý trách cứ.

Trường Tiểu quay đầu, cười ngạo mạn nói “Chẳng phải người đã phân phó hạ nhân, chỉ cần là lời căn dặn sai bảo của ta thì phải nhất nhất làm theo sao?”

Một câu nói, nếu luận về kẻ có tội, đã trực tiếp tát hắn một cái.

Bạch Thanh Ân nghẹn lời, trực tiếp ném bầu rượu trong tay vào tường.

Xoảng một tiếng, bầu rượu cùng rượu vươn vãi khắp mặt đất.

“Người không nên uống rượu, người chỉ mới mười lăm tuổi.” ánh mắt thâm trầm của Bạch Thanh Ân đảo từ bầu rượu vỡ nát chuyển sang Trịnh Trường Tiểu.

“Có đạo luật quy định, kẻ mười lăm tuổi không thể uống rượu sao?” Trường Tiểu mỉa mai mà trả lời lại.

Bạch Thanh Ân ngồi xuống trước mặt Trường Tiểu, biểu tình thoát nhìn vừa chân thành lại khổ sở vô cùng “Trường Tiểu, người có thể nào đừng đối đãi với ta như vậy được không?”

“Ta đối đãi với người như thế nào?”

“Cố ý lạnh nhạt với ta, cố ý chọc ta tức giận!”

“A ha, tỷ phụ nói quá lời, tiểu đệ tính tình vốn dĩ chính là thế này.”

“Trường Tiểu!”

Y cố sức chống lại, y lạnh lùng đậm mặc, thực sự khiến Bạch Thanh Ân tức giận, chỉ thấy hắn quát một tiếng, đột nhiên đứng thẳng dậy nhìn Trường Tiểu.

Trường Tiểu lặng yên không nói, nhưng chỉ một lúc sau, y đứng lên.

“Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, tỷ phụ, thứ lỗi không thể phụng bồi.”

Nét mặt không chút biến đổi mà lướt qua kẻ đang trầm mặt, nhưng vừa mới đi được vài bước, y liền bị mạnh mẽ kéo lại, còn đang kinh ngạc thì, đôi môi nóng ấm đột nhiên phủ lên môi y——

Cặp mắt trong suốt của y mở to ngạc nhiên, khi bắt đầu ý thức được hành vi này là gì, Trường Tiểu liền kịch liệt vùng vẫy, chỉ là, thân thể của y quá mức nhược yếu, không thể nào chống cự được một Bạch Thanh Ân thân cao sức đại.

Nhất thời không biết phải làm sao, Trường Tiểu liền linh vươn tay, dùng sức vun về phía gương mặt người đang ôm chặt lấy y——

“Bốp!” một tiếng giòn vang, khiến kẻ đang rối bởi tâm chấn động.

Bạch Thanh Ân lui bước về sau, lảng lảng chăm chú nhìn thẳng vào ánh mắt đang hung hăng trừng mình.

“Tỷ phụ, thỉnh huynh tự trọng!”

Bạch Thanh Ân chậm rãi dùng tay phủ lên một bên má sưng đỏ, ánh mắt như đại ra mà chăm chú nhìn vào nơi nào đó, không nhìn Trường Tiểu đang ly khai dần khỏi hắn.

“Ta không muốn làm tỷ phụ của người.”

Lúc Trường Tiểu chuẩn bị bước vào phòng thì, Bạch Thanh Ân tay ôm má, lảng lảng nói.

Hắn không quay đầu lại nhìn Trường Tiểu, cho nên hắn bỏ lỡ, nét mặt của Trường Tiểu trước lúc bước vào trong phòng, đầy áp đau xót bị thương.

Một đêm này, thật tĩnh mịch.

Nhưng mà, một đêm tĩnh mịch này, lại có cái gì đó đang chậm rãi thay đổi, chậm rãi tan biến.

Trường Tiểu vẫn ở mãi trong phòng, lúc y nhẹ nhàng mở cửa ra, nhìn đến chỗ mà Bạch Thanh Ẩn lúc nãy đứng thì, không biết hắn đã im lặng rời đi từ lúc nào, chỉ để lại mặt đất đầy rượu vơ vãi, bên cạnh là một bầu rượu vỡ nát.

“Ta chỉ có thể làm như vậy.”

Trường Tiểu bị thương ngồi xuống, lắc đầu đau khổ

“Ta không muốn tổn thương người, nhưng ta chỉ có thể làm như vậy... Ta thật sự, không muốn làm tổn thương người...”

16. Chương 16

Dạ phong phất lên song cửa, ánh nến lay động lập lờ, ánh lên bóng người dựa vào án đọc thư nhưng bất giác lại ngủ say chợt giật mình bừng tỉnh.

Ánh nến lập lờ, dạ phong thanh lạnh, khiến cho bóng đêm tản ra một tầng tịch liêu. Bạch Thanh Ẩn đứng dậy, muốn khép song cửa lại, trong lòng vừa nghĩ liền đứng dậy, chỉ một cái chớp mắt, người đã xoay thân, đẩy cửa mà ra.

Đến lúc bước vào trước lầu các nơi Sương Tâm Viên, trông thấy dạ cảnh bên trong viên, hắn suy nghĩ một lát, cúi đầu tự chế giễu chính mình, vừa định trở lại thư phòng thì, khước mắt thoáng qua chợt bắt gặp cửa phòng gian nơi lầu các vẫn chưa khép kín.

Khế chớp mắt một cái, hắn bước nhanh về phía trước, duỗi tay, mở toang cánh cửa khép hờ ra.

Bên trong phòng tối tăm, ánh sáng từ ngoài song cửa chiếu vào, soi rọi phòng gian, tạo cảm giác giống như chẳng ai ở. Hắn bước về phía giường, vén đệm chăn lên, liền thấy chăn đệm không hề có dấu vết bị đụng chạm quá, thoáng chốc liền hiểu được.

Hắn cảm tức hất chăn đệm xuống, xoay người rời khỏi phòng

Qua một lát sau, cả Bạch phủ mới hầy còn trầm tịch trong bóng đêm tịch liêu hốt nhiên sáng bừng đăng hỏa.

Trong màn đêm, một bóng người mảnh khảnh có vẻ đang vội vàng, nện bước trên con lộ trải dài kéo qua ngã tư đường, giữa bóng đêm tràn ngập sương mờ vẫn đục mà băng qua.

Y đã sớm kế hoạch thật hảo mọi thứ, tìm đường rời khỏi kinh thành, ra khỏi thành sau liền đi đến tiểu thị trấn nào đó mua ngựa mua lương khô, rồi sau đó lại hướng về phía ngược với Tô Châu mà đi, để cho Bạch Thanh Ẩn đoán rằng y sẽ trở về Tô Châu mà đuổi theo y, nhưng cuối cùng là vô ích.

Cứ như vậy mà rời đi, dấu cho có ngàn vạn lần không cam tâm, nhưng y hiểu được nếu như mình không tạm thời rời đi Tô Châu, không tạm thời biến mất hoàn toàn trong mắt bọn họ, sẽ chỉ khiến phụ phụ Bạch Thanh Ẩn và Trịnh Ngưng Sương càng thừa nhận thêm nhiều thống khổ mà thôi.

Cả đời này, cho dù y là thân nữ nhân, y cũng vô pháp hoàn trả lại tình nghĩa tiền nhất sinh của Bạch Thanh Ẩn, bởi vì tự ngàn năm trước, tâm y đã trao toàn bộ cho người nọ.

Đối với kẻ khác, y không có cách nào yêu được.

Đến bây giờ, dù cho là sai lệch trời đất đi nữa, Bạch Thanh Ẩn cùng tỷ tỷ Ngưng Sương cũng đã là phu thê... y nhìn ra được, Ngưng Sương tỷ đối với Bạch Thanh Ẩn cũng là một mảnh si tình. Chỉ cần y biến

mất, thời gian trôi qua, một nữ tử thiện lương như Ngưng Sương nhất định có thể khiến Bạch Thanh Ân động tâm, để hắn quên đi mà tiếp nhận Ngưng Sương.

—đúng... y biết, căn bản đây chỉ là y đang muốn lừa mình dối người mà thôi.

Nếu như tình yêu khắc cốt minh tâm có thể dễ dàng quên đi như thế, hà cớ gì hôm nay y lại đứng ở nơi này, còn Bạch Thanh Ân, tiền nhất thế lại vì sao đối với y si luyến bất vong?

Nhưng, y chỉ có thể nghĩ ra được như vậy, cũng chỉ có thể làm được như vậy, chung quy so với cứ mãi tiếp tục như vậy cũng hảo hơn rất nhiều.

Giữa đêm tối, y dựa vào lộ tuyến y trộm ghi nhớ khi đến đây, vội vàng tìm đến cửa thành.

Nhưng, khi y đang muốn thông qua sĩ binh thủ vệ nơi đại môn kinh thành để rời đi thì, lại bị một màn trước mắt khiến cho kinh sợ.

Nơi cửa thành, chẳng biết tại sao còn nhiều sĩ binh hơn so với ban ngày, mỗi một lữ nhân muốn rời thành vào đêm tối đều bị ngăn giữ lại, không cho phép xuất thành... bất kể là ai, cũng đều không được phép đi.

Trường Tiểu nhất thời lòng nặng như đá, tuy rằng không biết tường tận rõ ràng, nhưng y tổng cảm thấy được, chuyện này với việc mình một thân trốn khỏi Bạch phủ, chắc chắn là có liên quan.

Chính là, y không ngờ tới, hắn lại phát hiện ra nhanh như vậy... dựa theo y đoán, lúc hắn phát hiện ra y đã rời đi, sớm nhất cũng phải là sáng mai.

Phụ thân Bạch Thanh Ân là nhất phẩm đại quan, hai vị huynh trưởng cũng là quan viên trọng yếu nơi triều đình... Lúc hắn phát hiện Trường Tiểu bỏ đi, cảm thấy cảm phần nên đã hướng bọn họ xin giúp đỡ... yêu cầu binh sĩ nghiêm một chút trông coi cửa thành, cũng không phải là việc khó khăn.

Bởi thế nên, Trường Tiểu không dám tùy tiện xông ra bằng lối cửa thành, mà là dần dần lui trở về, tính toán quay trở lại thành, trước hết tìm một khách *** nghỉ chân, đợi đến thời cơ mới rời khỏi thành.

Nhưng mà, thân ảnh lui bước quay đầu trở lại của y, bị một sĩ binh mắt sắc phát hiện, thế là sĩ binh quát y dừng lại. Trường Tiểu khẽ cắn môi, cân nhắc nặng nhẹ một lúc, mới quyết định là giả vờ như không nghe thấy sĩ binh quát mình, xoay người nhanh bước rời đi.

Y nghe được phía sau có tiếng người đuổi theo, cước bộ lại nhanh hơn, nhưng y chưa kịp chạy được vài bước, đã bị phía trước có người cưỡi ngựa chạy đến chặn đường.

Vó ngựa dừng lại trước mặt y... đợi y ngửa đầu vừa nhìn, nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Thanh Ân thì, Trường Tiểu cảm giác lạnh cả tâm, không khỏi lui về sau một bước.

Ánh mắt Bạch Thanh Ân quá mức lạnh lùng lại đáng sợ, dán chặt vào Trường Tiểu, tựa như kéo hắn thả vào đáy hầm băng, khiến cho y, muốn trốn cũng không thể...

17. Chương 17

Bạch Thanh Ân tóm lấy cánh tay Trường Tiểu, mặc kệ y giãy dụa, một đường lôi kéo y trở lại phòng gian Sương Tâm Viên, cuối cùng hung hăng đẩy y lên giường.

“Tại sao ngươi lại trốn?”

Trường Tiểu còn chưa kịp từ trên giường gượng ngồi dậy, Bạch Thanh Ân liền lạnh giọng chất vấn.

Trường Tiểu yếu ớt ngồi trên giường, cố ý khiến vẻ mặt lạnh lùng băng giá, nhưng lại không giấu được bi thiết nơi đáy mắt.

“Ta không trốn.”

“Vậy ngươi vừa mới làm là cái gì?”

“Ta chỉ là muốn quay về Tô Châu.”

“Người nếu muốn có thể nói với ta một tiếng.”

“Nói cho người, người để ta trở về sao?” Trường Tiểu hướng hân lạnh lùng trào phúng.

Bạch Thanh Ẩn nghẹn lời.

Đương nhiên là không, không có khả năng, thật sự vất vả mới có thể khiến y rời đi khỏi phụ thân, làm sao có thể để y trở lại bên cạnh người đó được chứ?

“Mới rời đi vài ngày, người đã nhớ phụ thân của mình đến mức không thể kèm chế đến như vậy sao?” khi nói những lời này, Bạch Thanh Ẩn cười, cười lạnh. Tim của hắn tựa hồ như có ai dùng dao, từng nhát từng nhát một mà cắt xuống, mỗi một chữ thốt ra lại càng đau đớn hơn một tầng.

Trường Tiểu nhắm hai mắt lại, tàn nhẫn mà tuyệt tình.

“Phải.”

Một câu phải của y, lại khiến Bạch Thanh Ẩn không thể giữ vững cước bộ, khiến cho nội tâm hắn trở nên thể lương.

Mấy phần là thật, mấy phần là giả? Tuy là bảo cố ý nói như vậy cho Bạch Thanh Ẩn nghe, cũng là vì chính bản thân muốn đoạn tuyệt ý niệm trong đầu của mình... nhưng, đây cũng là sự thật, đây là tình yêu đã lắng đọng đến ngàn năm trong lòng y a... làm cách nào để y không thể nghĩ đến, không thể nhớ đến... Đừng nói mới vài ngày, không giờ phút nào là y không tưởng niệm.

“Trường Tiểu...” Bạch Thanh Ẩn dùng hai tay nắm chặt cánh tay y, đôi mắt trong suốt hàm chứa bi thương khiến người khác không đành lòng nhìn thẳng “Đừng suy nghĩ đến nữa, người đó là phụ thân người a.”

Trường Tiểu khóc, hoàn toàn không thể nào khống chế... chỉ một câu, người đó là cha người, khiến cho áp lực đè nén hơn mười năm trong lòng y, tất cả hoàn toàn điên đảo.

“Ta biết chứ, ta biết rõ điều đó hơn so với hết thảy ai khác.”

Một lần luân hồi cuối cùng, một giây mở toang mắt, y liền hiểu được, đây rốt cuộc vẫn chỉ là một trang bi kịch.

Muốn yêu, nhưng không thể yêu, không được phép yêu, đây là trừng phạt mà thần minh dành cho một nền tinh lại muốn si tâm vọng tưởng như hắn, chung kỳ tam sinh, chỉ có thể trông, chỉ có thể ngóng, chỉ có thể mang theo một mặt u hồn thể lương trở lại trước Phật.

“Nhưng mà, quên không được, không thể quên được a.”

Cũng vì thế, mới có thể trút đổ mạnh bà trà giúp quên đi hết thảy kia, vốn nghĩ một đời này vô luận thế nào cũng chỉ cầu một kết quả, lại không nghĩ đến phải thừa nhận thống khổ gấp bội.

“Buông ta ra, Bạch Thanh Ẩn. Đừng tự tra tấn chính người và cả ta nữa, để cho ta rời đi. Người là phu quân của tỷ tỷ, các người hẳn là nên ở bên nhau...”

“Ta không buông!” Bạch Thanh Ẩn hai mắt trừng to nhìn chăm chăm y, căn răng nói từng chữ từng chữ một “Người muốn tác hợp ta và tỷ tỷ của người, rồi lại tiếp tục lưu luyến si mê cha người sao? Người như vậy bảo ta làm sao có thể chịu nổi đây? Tak hông thể, tuyệt không thể!”

Trường Tiểu si ngốc mà nhìn hắn, lệ lại tuôn dài.

Thông qua Bạch Thanh Ẩn, y nhìn thấy thân ảnh một đời trước quật cường chấp nhất của hắn, nữ tử bởi vì trông ngóng y, chờ đợi sinh bệnh mà chết đi.

Vì cái gì, trở xanh lại an bài như thế này?

Chẳng lẽ một đời trước thiếu nàng, cho nên một đời này y nhất định phải hoàn lại sao?

Nhưng y làm sao hoàn lại đây? Tim y đã trao cho người khác, thứ còn lại, bất quá chỉ là thể xác vô dụng này mà thôi...

“Trường Tiểu...”

Không biết tự khi nào, gương mặt Bạch Thanh Ẩn đã kề sát ngay trước mắt... Tiếp theo đó, đôi môi mềm mại ấm áp của hắn đã áp lên cánh môi của y, đợi đến khi y giật mình đẩy hắn ra thì, y đã bị hắn gắt gao ôm lấy.

“Không sao cả, Trường Tiểu...”

Hắn vừa khẽ hôn gương mặt y, vừa ôn nhu trấn an.

“Ta sẽ không để dễ gặp bất cứ chuyện gì, Trường Tiểu, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ bảo vệ đệ... Giao hết thầy mọi thứ cho ta đi, đệ không cần phải làm gì cả, chỉ cần ở lại cạnh ta là được rồi.

Lệ trên mặt y bị hắn từng chút từng chút hôn tắt, thanh âm của hắn nhẹ nhàng vuốt ve vết thương thống khổ trong lòng y... bất tri bất giác, y chìm đắm vào nhu tình của hắn.

Cả hai ngã xuống giường, ôm chầm lấy nhau, y phục Trường Tiểu từng chút từng chút một được cởi ra, để lộ bờ ngực bạch tích... Bạch Thanh Ẩn thành kính mà lưu lại từng cái hôn trên da thịt y.

Trường Tiểu.

Bên tai, lời ai than nhẹ, từng câu từng câu càng thêm chân thành tha thiết, từng chút từng chút lấp đầy tâm hồn hư không ngàn năm của y, khiến cho khóe mắt y, lặng lẽ chảy dài từng giọt lệ.

Đợi đến khi Bạch Thanh Ẩn lại hôn lên hai gò má của y, hạ thân của bọn họ đã chặt chẽ quấn lấy nhau thành một khối.

Thống khổ vì bị xâm lấn khiến cho Trường Tiểu níu chặt lấy y thượng trên người Bạch Thanh Ẩn, nhận thấy y khó chịu, Bạch Thanh Ẩn động tác chậm dần, lại ôn nhu hôn lên môi y, hôn lên gương mặt y.

Bởi vì lực đạo quá lớn, Trường Tiểu đột nhiên níu y phục trên người Bạch Thanh Ẩn xuống, một khắc ấy, trên vai y, vết bớt nửa cánh hồ điệp chợt đập vào mắt y. Trường Tiểu toàn thân cứng đờ, hồi hận một đời trước nháy mắt xâm nhập vào trí óc y—

“Không—”

Y cơ hội hết một hồi dài chói tai, như cuồng như dại mà đẩy thân hình người phía trên ra.

Không thể phạm sai một lần nữa!

“Trường Tiểu?”

Bạch Thanh Ẩn kinh ngạc, dè lại thân thể không ngừng giãy dụa của y.

“Buồn ta ra, buồn ta ra— không thể phạm sai lầm nữa, không thể, không thể—”

Quá mức bi thiết, Trường Tiểu nói lảng trở nên lộn xộn, xen lẫn tiếng khóc.

Biểu tình tựa như tuyệt vọng của y khiến cho hoang mang trong mắt Bạch Thanh Ẩn dần dần trở thành lạnh lẽo, hắn nghĩ y muốn cự tuyệt chính mình, trong lòng chợt nảy lên một cỗ hắc ám.

“Không buông, ta không buông!”

Hắn gầm nhẹ, giữ chặt gương mặt y điên cuồng mà hôn, nụ hôn tràn ngập xâm lược tàn bạo, tâm tình vốn dĩ muốn đối đãi ôn nhu với Trường Tiểu cũng biến mất, cường ngạnh tiến vào thân thể của y rồi, Bạch Thanh Ẩn liều lĩnh mà chiếm lấy, chiếm lấy người khiến hắn vừa hận lại vừa yêu này...

Tay bị giữ chặt trên đầu, môi bị cắn đến chảy máu, Trường Tiểu mở to mắt, yên lặng rơi lệ... cuồng phong sậu vụ mặc sức tàn phá bờ bãi trong cơ thể y, hết thầy tựa hồ như không chút nào ảnh hưởng đến y...

Đôi mắt y tựa như nhìn vào nơi nào đó, trầm tịch, tựa như đã chết...

18. Chương 18

...Sai

Gặp nhau sai, yêu thương sai, trút chén sai, sai lại càng sai...

Sai đến tận hôm nay, tâm như tro tàn.

Sau đêm hôm đó, Bạch Thanh Ẩn vì đề phòng y chạy trốn, buộc y lại trên giường, khóa lại trong phòng, mỗi ngày đều xuất hiện, ôm lấy y mà ngủ.

Trừ lần đó ra, Bạch Thanh Ẩn đối đãi với y như trân bảo nâng niu trên tay, ân cần hỏi han, tỉ mỉ chu đáo.

Trường Tiểu không hề đắm chìm vào ôn nhu của hắn, vẫn đối với hắn lãnh đạm hết như trước, mặc kệ hắn bằng cách nào lấy lòng, đều bất ngôn bất tiếu.

Bạch Thanh Ẩn không hề bỏ cuộc, hắn tin chắc rằng, chung quy sẽ có một ngày nhất định đánh động được tâm của y, khiến cho y nhìn về phía mình.

Ngày đó, Bạch Thanh Ẩn có công sự vào thành, vô ý mua về một con chim hoàng yến, thấy nó thú vị đáng yêu nhoáng lên nhoáng xuống, bất giác nhớ đến bộ dáng lúc mới gặp Trường Tiểu... khi đó, Trường Tiểu cười giòn vang cũng tựa như chú chim trong ***g này vậy.

Nghĩ đến Trường Tiểu có lẽ sẽ thích chú chim này, Bạch Thanh Ẩn không còn lòng dạ nào lo chính sự, mặc cho hạ nhân theo sau không ngừng hô gọi, giục ngựa thẳng trở về phủ đệ.

Hắn vừa đi đã trở về, liền bị tổng quản lão Ngôn ngăn lại, không ngừng ra sức khuyên bảo hắn.

“Gia, sao ngài lại trở về?”

“Muốn trở về thì trở về.”

“Còn việc thương thảo hợp tác sinh ý với Diệp gia thương hào thì sao?”

“Trước tạm gác sang một bên đã.”

“Nhưng thời gian đã không còn nhiều lắm, bên phía Diệp gia vẫn đang đợi ngài đại giá, nếu ngài không lập tức sang, sợ là sẽ chậm trễ đại sự a.”

“Không thể hợp tác thì không cần nữa.” Bạch Thanh Ẩn trêu ghẹo chú chim trong lòng, lơ đãng trả lời.

“Gia!”

Tổng quản thực sự chấn kinh, dĩ vãng chủ tử là kẻ công tư rõ ràng, đối với sự vụ một chút cũng khắc khe lại nói ra lời như vậy, làm sao không khiến lão sợ hãi?

“Diệp gia là thương hộ đứng hàng nhất nhì nơi kinh thành, cùng bọn họ hợp tác là tâm nguyện nhiều năm của ngài, hiện giờ sao ngài lại...”

“Trước khác, nay khác...”

Bạch Thanh Ẩn đáp lại.

“Cùng lắm thì, không làm sinh ý nữa.”

“Gia!?”

“Được rồi, lão Ngôn, ta còn có việc, người đừng phiền ta nữa, chủ ý ta đã định cứ như vậy mà làm đi.”

Dứt lời, Bạch Thanh Ẩn liền mang theo ***g chim, bước nhanh đến Sướng Tâm Viên.

“Gia——”

Lão tổng quản có chút không thể tin mà nhìn thân ảnh rời đi của hắn, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn mà phát sinh đủ loại sự tình, nghĩ đến từ sau khi thiếu niên tên Trường Tiểu kia lưu lại Bạch phủ, Bạch Thanh Ân liền hoàn toàn thay đổi bộ dạng vốn có... ánh mắt lão tổng quản lại càng thêm âm trầm.

Hiện giờ, ngoại trừ nha hoàn quét tước ra, Sướng Tâm Viên không cho phép bất cứ ai tiến vào, lão ngoại trừ biết mỗi việc thiếu niên nọ ngụ bên trong ra, những cái khác lão đều không biết. Nghĩ đến tương lai không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa, thân là tổng quản nhiều năm cho Bạch Thanh Ân, lão quả thực cảm thấy bất an.

Suy nghĩ một lát, lão tổng quản gọi một gã hạ nhân lên, thấp giọng công đạo vài câu rồi, liền để cho hạ nhân chiếu lời của lão mà đi làm theo.

Bạch Thanh Ân vốn rời đi chưa lâu lại gấp gấp trở về, một bộ cực kỳ thần bí nói với y, có thứ muốn cho y xem, tiếp đó liền ôm lấy y vốn đã bị trói hai tay hai chân lại, bước đến giữa đình.

Y nhìn thấy, ở giữa đình, có đặt một chiếc ***g chim tinh xảo, trong lòng còn có một con chim hoàng yến đang không ngừng nhảy lên nhảy xuống.

“Thích không?”

Bạch Thanh Ân trước hết ngồi xuống thạch đống, kế tiếp mới kéo y xuống ngồi lên hai chân của mình. Nhìn thấy ánh mắt Trường Tiểu dừng lại ở ***g chim, hắn mỉm cười, nhẹ nhàng tháo ra dây trói tay chân của y.

Trường Tiểu hiện tại đang trong lòng hắn, hắn tin chắc chắn y không thể thoát được.

Tay bị buông ra, Trường Tiểu vốn dĩ vẫn hồ hững h然 thoáng giương mắt nhìn hắn một chút, lại dời tầm mắt sang ***g chim.

“Thích không?”

Thấy y nhìn chăm chú như thế, Bạch Thanh Ân lại nhẹ giọng hỏi... thấy y không đáp lời, Bạch Thanh Ân tiếp tục nói “Ta vừa nhìn thấy nó thì, lập tức liền mua... Đệ nhìn nó xem, có phải rất đáng yêu hay không? Khiến cho ta nhớ lại đến lúc vừa mới gặp đệ, lúc ấy đệ cũng cười hồn nhiên như thế.”

“Giống ta?”

Hơn nửa tháng, Trường Tiểu cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, tuy rằng thanh âm rất khẽ, cũng đủ khiến Bạch Thanh Ân kích động hồi lâu.

“Ân.” Hắn dùng lực gật đầu.

Trường Tiểu chăm chú nhìn chú chim nhỏ với bộ lông màu vàng rực rỡ, sau đó đưa tay chậm rãi sờ lên ***g chim. Bạch Thanh Ân vốn nghĩ y muốn kéo đến gần xem cho cẩn thận, không nghĩ đến y lại đột nhiên mở cửa ***g ra... chú chim hoàng yến vừa tìm được lối ra, rất nhanh liền thoát ra khỏi ***g sắt, bay ra bên ngoài.

“Trường Tiểu?”

Bạch Thanh Ân cảm thấy kinh ngạc cực độ, cúi đầu nhìn, chỉ thấy Trường Tiểu với gương mặt đậm bạc.

“Nó ở bên ngoài, tự to tự tại thật tốt biết bao, có sao lại nhốt nó vào ***g chứ?” Trường Tiểu nhìn nhìn vào chiếc ***g trống rỗng, khẽ lẩm bẩm nói một mình.

Nghe thấy lời y nói, tâm Bạch Thanh Ân hưng hăng nói lên.

Hắn ôm chặt thân mình gầy gò của y, vùi mặt vào hõm vai y, bi thương nói “Bởi vì yêu, yêu đến tâm đều đau đớn, bởi vì nếu như kẻ ấy rời đi nhất định sẽ không thể chịu nổi, cho nên chỉ có thể nhốt lại, chờ đợi đến một ngày nào đó, kẻ ấy vì mình mà tâm động...”

Trường Tiểu nghe được lời của hắn, lặng yên khẽ rũ mi mắt.

Cho đến tận bây giờ, y chưa từng trách ai... có nhân ắt có quả... là nghiệt cho y tạo thành, y nào có tư cách đi chỉ trích kẻ khác chứ?

Chính là hiện tại a, y đối với tương lai một mảnh mê mang... Không trúng bị mây đen bao phủ, cũng giống như tâm tể của y giờ phút này... bốn phía chỉ độc một mảnh hắc ám, bất luận tìm thể nào cũng không tìm được lối ra, sau này sẽ phát triển như thế nào, sẽ xuất hiện những gì nữa đây?

Y nghĩ không ra, cũng không dám nghĩ... y sợ, bản thân sẽ càng lâm vào đau khổ tuyệt vọng hơn...

19. Chương 19

Hai mươi ngày sau, một đêm nọ dạ thâm nhân tĩnh, một chiếc mã xa treo đăng vôi vàng chạy đến trước đại môn Bạch phủ, trong giây lát, mã xa dừng lại, mã phu từ trên nhảy xuống, tiến lên trước, đập vôi đại môn.

Qua một lúc sau, mới có người bên trong mở đại môn ra, từ giữa khe hở đại môn, lộ ra đầu người hỏi lại lịch người đến, mã phu lập tức báo cho hần biết.

Hạ nhân vừa nghe, lại liếc mắt nhìn thấy bóng dáng nha hoàn từ trong mã xa bước xuống thì, nhất thời trợn to hai mắt, sau đó lại vôi vàng mở đại môn, tiếp đó liền chạy đi thông báo cho tổng quản.

Bởi vì, lão tổng quản vẫn luôn dặn dò bọn hạ nhân, nếu như là vị này trở về, liền ngay lập tức đi thông báo cho lão.

Chỉ chốc lát sau, tiền viện Bạch phủ liền thấp sáng một dãy trần đăng, Ngôn tổng quản vừa vôi phủ thêm ngoại y vừa vôi vàng bước ra ngoài đại môn, nghênh đón người đến.

“Phu nhân, ngài cuối cùng cũng ời phủ!”

Ngôn tổng quản vừa nhìn thấy thân ảnh đã lâu không gặp, nhất thời lại kích động bước đến tiếp đón.

Tuy là Trịnh Ngưng Sương vừa mới đến Bạch phủ ở không lâu, nhưng người ôn nhu lại dịu dàng như nàng đã sớm khiến cho trên dưới hơn một trăm gia nhân của Bạch phủ tin cậy.

Trước đó không lâu, nhìn thấy Bạch Thanh Ân không lo việc chính sự, khiến cho việc sinh ý gặp không nhỏ tổn thất, Ngôn tổng quản cảm thấy lo lắng đến không biết phải làm thế nào cho phải, bèn nghĩ đến Ngưng Sương, nàng chẳng những là tỷ tỷ Trường Tiểu, lại là phu nhân của bọn họ, có lẽ nàng có thể khuyên nhủ được Bạch Thanh Ân, thế là lão bèn sai người khẩn cấp lên đường truyền tin đến Tô Châu Trịnh phủ, thỉnh Ngưng Sương hồi Bạch phủ.

Nhìn thấy Ngôn tổng quản, Trịnh Ngưng Sương mỉm cười, rồi mới nói “Lão tổng quản, lão gọi người truyền tin gấp bảo ta cấp tốc hồi kinh, có phải là trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Này...” Ngôn tổng quản lộ ra vẻ khó xử, sau đó mới nói “Phu nhân, kỳ thật chuyện thỉnh ngài trở về, gia là không biết đến.”

Trịnh Ngưng Sương khẽ nhún đôi mày liễu, trên mặt lộ ra một chút bất an “Vậy ta đây đột nhiên hồi phủ, có khi nào sẽ khiến tướng công cảm thấy không vui không?”

“Phu nhân, ngài sao lại nói những lời như vậy. Đây là nhà của ngài, lúc nào ngài muốn trở về cũng có thể. Gia làm sao lại trách cứ ngài chứ?”

“Vậy là tốt rồi.” Trịnh Ngưng Sương nghe vậy, mới nhẹ nhàng giãn mày ra “Vậy, lão tổng quản bảo ta hồi phủ là vì chuyện gì?”

Ngôn tổng quản nghĩ nghĩ, mới nói cho Ngưng Sương “Lão nô cũng không có ý tứ trách cứ tiểu cữu gia, nhưng từ khi tiểu cữu gia ở lại quý phủ, gia liền bắt đầu lơ lửng việc chính sự, ngày ngày đều đến Sướng Tâm Viên, không rõ cùng tiểu cữu gia làm gì ở đấy...”

“A, quả nhiên là để phụ thân đoán trúng...” Ngưng Sương sau khi nghe xong, có chút bất đắc dĩ lại từ ái mà cười cười “Xem ra lại là hài tử Trường Tiểu kia bướng bỉnh gây ra họa rồi.”

“Gây ra họa?” Ngôn tổng quản cảm thấy hơi khó hiểu, sau đó giống như nhớ đến cái gì, lão lại tiếp tục nói “Đúng rồi, tiểu cữu gia lúc vừa mới đến kinh thành liền gấp gấp rời đi Bạch phủ ngay trong đêm hôm đó, gia gấp đến độ suốt đêm cầu trợ lão gia giúp đỡ tìm người, may là kịp lúc phát hiện nên rất nhanh mới có thể tìm thấy tiểu cữu gia. Nhưng cũng từ sau lần đó, gia liền nhốt tiểu cữu gia trong Sướng Tâm Viên, chưa từng thấy tiểu cữu gia bước ra khỏi Sướng Tâm Viên lần nào.”

Ngưng Sương nghe xong, kinh ngạc lấy tay che miệng.

“Tuy là ta có thể thông cảm tâm tình của tướng công, nhưng chàng làm như thế, có vẻ như hơi quá mức rồi..?” Ngưng Sương đau lòng đệ đệ mình, mặc dù tâm đều đặt lên Bạch Thanh Ẩn, nhưng khi nghe việc này, nàng cũng cảm giác được cách làm của trưởng phu quá mức cực đoan.

“Phu nhân nói rất đúng.” nghe được ý trách cứ trong lời nói của Ngưng Sương, Ngôn tổng quản lại nói tiếp “Gia tuy rằng nhốt tiểu cữu gia lại, nhưng vẫn là đối với hắn chiếu cố rất cẩn thận, cái gì đều đặt hắn lên hàng đầu. Thậm chí vì mang đến một vài ngoạn ý cho tiểu cữu gia chơi đùa, gia không tiếc mà chậm trễ bao nhiêu sinh ý, một trong số đó có thể gây nguy hiểm rất nghiêm trọng cho sinh ý của thương hào bản gia a.” đây mới chính là lý do thực sự Ngôn lão tổng quản thỉnh Ngưng Sương trở về.

“Thật như vậy sao?” Ngưng Sương vừa nghe, thoáng nhẹ tâm, nhưng lại ảm ảm cảm giác có điểm nào không đúng.

“Còn nữa, trừ bỏ vài tên phó dịch quét tước ra, gia không cho phép bất cứ ai tiến vào Sướng Tâm Viên... Lão nô thực sự không rõ gia đang nghĩ cái gì nữa. Thỉnh phu nhân trở về, cũng là vì muốn phu nhân khuyên nhủ gia, khuyên gia đừng tiếp tục như vậy nữa.

Vốn đã cảm thấy có chút kỳ quái, nghe đến những lời này, Ngưng Sương lại không khỏi nhíu mày.

Cảm giác kỳ quái ngày càng mãnh liệt, nhưng nàng lại không thể lý giải rõ, rốt cuộc cảm thấy bất ổn chỗ nào.

“Tướng công cùng Trường Tiểu hiện tại đã nghỉ ngơi chưa?”

Ngưng Sương suy nghĩ một lát, mới hỏi tiếp.

“Gia cùng tiểu cữu gia dạo gần đây vẫn ngụ trong Sướng Tâm Viên, buổi tối bởi vì không thể tiến vào, lão nô cũng không rõ hiện tại bọn họ đã nghỉ ngơi hay chưa.”

“Cả hai đều ngụ trong Sướng Tâm Viên?” Ngưng Sương không khỏi ngạc nhiên.

Từ lúc nàng cùng Bạch Thanh Ẩn thành thân rồi, dẫn cho Sướng Tâm Viên có khá nhiều phòng gian, nhưng Bạch Thanh Ẩn chưa từng bao giờ lưu lại qua đêm ở Sướng Tâm Viên... vậy mà giờ phút này, hắn lại ngụ ở đó.

“Phải, phu nhân.”

“Bọn họ đã biết chuyện ta trở về chưa?”

“Vẫn chưa, phu nhân. Gia từng nói qua, không được phép quấy rầy gia, bởi vậy vẫn chưa đi thông báo với ngài ấy, không thì, bây giờ lão nô phải người qua...”

“Không cần.”

Ngưng Sương theo bản năng cự tuyệt, suy nghĩ hồi lâu, nàng mới nói “Bây giờ ta đi đến Sướng Tâm Viên nhìn thử xem.”

“Vậy để lão nô cùng ngài đi.”

“Không, để ta tự đi là được rồi.”

Khéo léo từ chối lòng tốt của lão tổng quản xong, Ngưng Sương vội vàng tìm đường đến Sướng Tâm Viên.

Trong lòng có thứ gì đó không thể giải thích được cứ mãi vây khốn tâm của nàng, khiến nàng cứ cảm thấy hết thấy mọi thứ đều ẩn chứa trong Sướng Tâm Viên... chỉ cần nàng tự mình đi nhìn, liền sẽ minh bạch.

Đi vào Sướng Tâm Viên, ngay lúc nàng bước đến giữa sân, liền nhìn thấy ánh nến nơi gian phòng từng là tân phòng của nàng, liền nghĩ thầm Bạch Thanh Ân nhất định chưa ngủ, lập tức bước nhanh cước bộ đi qua.

Bước đến cửa, vốn dĩ đưa tay đẩy thử xem cửa có khóa hay không, lại không nghĩ tới cửa liền “chi nha” một tiếng mở ra, nàng bước vào trong phòng.

“Ai?”

Thanh âm khàn khàn đầy phòng bị của trưởng phu truyền ra từ phía chiếc giường giữa phòng, Ngưng Sương nghe thấy, bất giác khẽ cười, bước nhanh hơn, miệng đáp “Tướng công, là thiếp, Ngưng Sương.”

20. Chương 20

Lúc trở lại phòng, Trường Tiểu vẫn là dờ dẫm ngồi ở trên giường, tựa như kẻ mất hồn, khiến cho người khác cảm giác như y không hề có sinh khí.

Tuy là đau lòng, nhưng Bạch Thanh Ân lại không thể làm gì được... nếu như lúc trước, hẳn có thể buông kẻ đã đoạt đi mất tâm hồn và thân xác của hắn thì, hiện tại giờ phút này đây, cục diện cũng sẽ không biến chuyển trở nên như vậy.

Việc đã đến nước này, cách duy nhất hiện tại, chỉ là đến nước nào thì tính bước ấy thôi.

Bạch Thanh Ân ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Trường Tiểu, kéo y tựa vào ngực mình.

“Không có việc gì đâu, Trường Tiểu, bất kể là có chuyện gì xảy ra đi nữa, ta cũng sẽ bảo vệ đệ.”

Khẽ nâng lên gương mặt tái nhợt của Trường Tiểu, Bạch Thanh Ân cảm giác một trận vô lực, nhịn không được ôn nhu trấn an y.

Trường Tiểu nghe vậy, giãy khỏi ***g ngực hắn ngồi thẳng lại, bi ai mà lắc đầu “Kẻ có gì không phải là ta, là Sương tử! Trời ơi, ta đã làm cái gì thế này, lại làm tổn thương một nữ tử thiện lương như thế ——lỗi đều là do ta, lỗi đều là do ta!”

Y giống như muốn tự hành hạ chính mình, cố sức lắc đầu, làm Bạch Thanh Ân trong thấy, lại là một trận đau lòng không thôi, hắn kéo y lại ôm lấy “Không, không phải lỗi của đệ, Trường Tiểu, đệ không cần tự trách... Mọi việc đều là do ta...”

“Không, kẻ sai chính là ta, đều là nghiệt do ta một tay tạo thành!” Trường Tiểu lệ tuôn lớn tiếng nói “Tất cả những sự này, đều là trừng phạt dành cho ta, bởi vì ta đã yêu người ta không nên yêu!”

“Trường Tiểu...” Bạch Thanh Ân đau xót nhìn y, không biết nên nói cái gì.

“Người nói cho ta biết đi, Sương tử nàng hiện tại như thế nào?”

“Nàng đã tỉnh lại, đệ không cần lo lắng.”

Trường Tiểu rũ mi mắt, lệ cũng lặng lẽ tuôn dài theo gò má y bởi vì hai tay bị trói, y chỉ có thể dùng bả vai lau đi lệ trên mặt.

Bạch Thanh Ân vốn định giúp y, lại bị y từ chối.

“Để cho ta gặp Sương tử.” Trường Tiểu mở to đôi mắt nhoe lệ, tựa như đã hạ quyết định, nhìn thẳng vào Bạch Thanh Ân.

“Không được.” Bạch Thanh Ân không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức cự tuyệt.

“Ta sẽ không trốn chạy nữa, ta chỉ muốn nói rõ hết thấy cùng nàng...” thấy hấn cự tuyệt mình, ánh mắt Trường Tiểu lại càng bị thương.

“Ta đã nói hết thấy mọi chuyện cho nàng nghe...Hơn nữa, hiện tại nếu như để hai người gặp nhau, khó mà đoán trước được sẽ phát sinh chuyện gì...” đây là một nguyên nhân khác khiến Bạch Thanh Ẩn cự tuyệt.

Hấn nhìn ra được, Ngưng Sương hiện tại đang lâm vào hỗn loạn, nàng của giờ phút này khiến cho người ta khó có thể bảo đảm sẽ không làm ra chuyện gì cực đoan.

“Ta muốn nói với nàng không phải chuyện này...” Trường Tiểu cắn môi, nước mắt thật vất vả mới nhịn xuống được lại tràn mi mà tuôn “Coi như ta van cầu người, để cho ta gặp nàng.”

Nhìn thấy y khổ sở như vậy, Bạch Thanh Ẩn cũng không chịu được, nhưng... hiện tại không phải là lúc thích hợp để tỷ đệ bọn họ gặp mặt nhau.

“không được.” Bạch Thanh Ẩn kiên định lắc đầu “Ta sẽ xử lý tốt hết thấy, đệ cứ an tâm mà ở đây, không cần nghĩ gì cả.”

“Không... ta nhất định phải gặp nàng, ta muốn nói rõ cùng nàng hết thấy!”

Trường Tiểu dùng hai bàn tay bị trói chặt lại túm lấy vạt áo Bạch Thanh Ẩn, cả thần tình đều là nước mắt, một bộ giống như nếu hấn không đáp ứng mình, nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Bạch Thanh Ẩn đau xót mà nhìn y, cuối cùng vẫn là lắc đầu “Không được.”

Thấy hấn thủy chung không chịu đáp ứng, Trường Tiểu thoát lực ngã xuống giường, một lúc sau, y cắn môi ra vẻ hạ quyết tâm, một lần nữa mở miệng nói “Nếu như người không đáp ứng, ta sẽ cắn lưỡi tự sát ngay trước mặt người!”

“Trường Tiểu!?” Bạch Thanh Ẩn ngăn ra, vội vàng ôm lấy y, xác nhận một lượt y có tự hại bản thân hay không...

“Ta nói thật.” Trường Tiểu cố áp lệ xuống, tuyệt đối không lùi bước mà nhìn hấn.

“Trường Tiểu...” Bạch Thanh Ẩn cầm lấy đôi tay run rẩy của y.

“Người có thể che miệng ta lại để ta không cắn lưỡi... Nhưng người không thể làm như vậy cả đời được...” nhìn mắt của y, không có chút gì do dự, có chăng chỉ là quyết tâm tuyệt đối sẽ làm được đến cùng.

Bạch Thanh Ẩn dùng sức nhắm chặt hai mắt, càng dùng sức giữ chặt lấy Trường Tiểu, thật lâu không lên tiếng.

Cuối cùng, hấn thả lỏng tay ra.

Bạch Thanh Ẩn mang theo Trường Tiểu đã được giải thoát hai chân bước vào ngoại phòng nơi Ngưng Sương ngụ, giúp y mở cửa ra. Vốn hấn muốn cùng theo vào, nhưng Trường Tiểu lại nói “Có thể để ta và Sương tỷ một mình không?”

Bạch Thanh Ẩn thoáng chút do dự, nhưng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trường Tiểu thì, hấn chỉ đành bất đắc dĩ mà lui bước ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì, nhất định phải gọi ta.”

Trước lúc Trường Tiểu bước vào phòng, Bạch Thanh Ẩn bất an mà dặn dò y.

Động tác đóng cửa phòng của Trường Tiểu thoáng dừng lại, y đưa mắt nhìn hấn thật sâu, nói “Không có việc gì.”

Đại môn bị đóng lại, Bạch Thanh Ẩn chỉ có thể bất an ở ngoại phòng, lo âu chờ đợi.

Trường Tiểu trong chốc lát liền tìm thấy Ngưng Sương, nàng đang nằm trên giường an tĩnh. Ngưng Sương đưa lưng về phía y, Trường Tiểu cước bộ có chút khựng lại, tiếp theo y cất bước đi qua, cuối cùng dừng lại bên giường.

Lặng yên một hồi lâu, Trường Tiểu mới lẳng lẳng mở miệng “Sương tử, tử đã ngủ chưa?”

Người nằm nghiêng nghiêng trên giường, vẫn không hề nhúc nhích, tựa hồ đã ngủ say.

Trường Tiểu cắn môi, tuy rằng không nghe được tiếng trả lời, nhưng y biết rõ, người trên giường vẫn chưa ngủ, nàng chỉ là không để ý đến y.

Đây là lần đầu tiên, Trường Tiểu bị Ngưng Sương, người luôn yêu thương y, phớt lờ, y biết mình đã hoàn toàn triệt để tổn thương tâm nàng, nhưng loại cảm giác bị người thân thiết nhất đối đãi lạnh lùng này, thực sự không hề dễ chịu.

Trường Tiểu bỗng đứng quỳ xuống cạnh giường, nước mắt từng giọt từng giọt lưu trên mặt đất.

“Sương tử, Trường Tiểu biết mình có lỗi với tử, tử có thể quay đầu lại nhìn Trường Tiểu không? Sương tử, Trường Tiểu có một chuyện một nói với tử, một chuyện mà, Trường Tiểu đã chôn dưới đáy lòng hơn một ngàn năm.”

Không biết là lời nào đã động đến Ngưng Sương, thân ảnh vẫn bất động trên giường khẽ cương một chút.

Trường Tiểu đưa tay lau lệ, khóc nức nở vài tiếng, mới tiếp tục nói “Sương tử, tử còn nhớ rõ chuyện trước lúc Trường Tiểu bảy tuổi hay không? Trước bảy tuổi, Trường Tiểu không khóc không nháo, cũng không cười không nói, phụ mẫu đều nghĩ rằng Trường Tiểu mắc bệnh, bèn thỉnh vô số danh y vì Trường Tiểu chữa bệnh, nhưng đều không có chút hiệu quả. Mãi cho đến một ngày kia, một vị vu y trong lúc dạo chơi tứ hải đang môn nói có thể trị hết bệnh của Trường Tiểu. Phương thuốc của vị vu y kia là để cho Trường Tiểu một ngày uống máu tươi của phụ thân ba lần...”

Nói đến đây thì, Trường Tiểu khóc không thành tiếng, nhịn một lúc lâu, y mới có thể tiếp tục nói.

“Trường Tiểu đương nhiên không chấp nhận uống, Trường Tiểu làm sao có thể uống huyết người trong lòng mình chứ!”

Ngưng Sương nghe thấy, hoảng hốt bật dậy từ trên giường, mở to mắt mê mang mà nhìn Trường Tiểu đang quỳ dưới mặt đất.

“Sương tử, Trường Tiểu kể lại từ đầu cho tử nghe.”

Trường Tiểu lau đi lệ nơi khóe mắt, ngược mắt nhìn Ngưng Sương, đem hết thấy mọi chuyện chậm rãi mà giảng.

21. Chương 21

“Từ hơn ngàn năm trước, có một cây nến tinh nhỏ bé được thần làm phép biến thành tinh để có thể tu đạo trở thành tiên, lưu lại bên cạnh thần bầu bạn, vẫn mãi luôn tu luyện.

Nhưng, có một ngày nọ, nến tinh này đến nơi thâm sơn một mình tu luyện thì, y gặp gỡ yêu mị chiếm cứ nơi núi non ấy, pháp lực y không bì được so với yêu mị kia, mắt thấy sẽ táng thân nơi đây, lại tình cờ gặp được một vị thợ săn đúng lúc đi ngang qua cứu sống nến tinh, lại dẫn y chạy ra khỏi nơi nguy hiểm. Sau cùng hết thấy, thợ săn cùng nến tinh chia tay nhau, nhưng là... nến tinh này lại đem lòng yêu thương thợ săn kia, yêu đến sâu đậm, để rồi sau đó cả ngày ngóng trong phương hướng nơi thợ săn đã rời đi, không còn lòng dạ nào mà tu luyện nữa.”

“Một ngày, hai ngày... rồi một năm, mười năm... nến tinh kia vẫn cứ canh giữ vẫn cứ ngóng chờ, nước mắt của y rơi xuống nuôi biến thành một dòng thanh tuyến, chân của y vùi thật sâu vào đất bùn núi non hòa lại làm một, để rồi cuối cùng, y hóa thành một thạch đầu...”

“Thần thổ dài, hỏi y phải làm sao để y có thể buông tha cho, nên tỉnh đáp lại, gặp mặt người nọ một lần. Thần thấy y cứ khẳng khẳng một mực như thế, cuối cùng chỉ đành ban cho y tam sinh, để y gặp lại người nọ.”

“Nhất thế, uống vào nước Vong Xuyên nấu thành Mạnh Bà Trà, tiểu nên tỉnh cùng thợ săn đã chuyển thể đầu thai kia, chỉ là hai kẻ xa lạ một thoáng lướt qua nhau, nhưng mà, nên tỉnh dù cho đã không còn trí nhớ kiếp trước, lại không tự chủ được tình yêu trong lòng mà vô số lần ngoái đầu nhìn lại, nhưng người nọ chưa một lần phát giận.”

“Nhị sinh, thợ săn lại chuyển thể thành một vị Đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã, còn nên tỉnh uống vào Mạnh Bà Trà chuyển thể đầu thai rồi, lại trở thành một tên tướng lĩnh dưới trướng của tướng quân, cam tâm tình nguyện vì y xuất sinh nhập tử. Nhưng, mãi cho đến lúc chết trận nơi sa trường, y cũng không thể đem tâm ý của mình nói cho người nọ biết...”

“Đến lúc nên tỉnh lần thứ hai đứng ở bên cạnh Nê Hà Kiều cầm bát Mạnh Bà Trà, tự hỏi mình lần cuối cùng luân hồi này sẽ như thế nào thì, y làm cách nào cũng không thể uống được chén trà vô sắc vô vị trong tay mình. Vì có thể ở nhất thế cuối cùng cầu một kết quả, nên tỉnh đã thừa dịp Mạnh Bà không chú ý, trút sạch chén trà kia vào giữa Vong Xuyên Hà...”

Lệ mãi mới ngưng rơi, nhưng khi nói đến đây thì, Trường Tiểu lại không thể chịu đựng được nữa mà nhắm lại hai mắt, một giọt lệ lặng lẽ chảy dài xuống gò má y.

Thanh âm Trường Tiểu vẫn đang run rẩy “Nên tỉnh một lần chuyển thể cuối cùng, lúc y vừa mới mở mắt giáng sinh tại nhân gian thì, đã nhìn thấy cảnh tượng khiến cho y hoàn toàn tuyệt vọng. Người mà y trông ngóng ngăm năm kia, ở nhất thế cuối cùng của y, lại trở thành thân sinh phụ của y.”

Ngưng Sương nghe đến đây, cơ hồ là không nhận được mà che miệng thốt lên thành tiếng, khó có thể tin nhìn chằm chằm vào Trường Tiểu.

“Nguyên tưởng rằng, trút đổ đi Mạnh Bà Trà có thể cho mình một kết quả, nhưng lại không hề nghĩ đến, nghênh đón mình lại chính là chuyện bi thảm tuyệt vọng như vậy. Trong lòng ẩn sâu tình yêu đọng lại ngàn năm, đối mặt với người mà mình đã chờ đợi ngàn năm, vậy mà cái gì cũng không thể nói. Nên tỉnh nhất thế này gọi là Trường Tiểu, nhưng Trường Tiểu căn bản là không thể nào cười nổi. Thế nhưng, đến khi y nhìn thấy người khiến y khắc cốt铭心 tâm bởi vì y mà nhận đau cắt tay tích huyết thì, y lại thống khổ, thế là bắt đầu miễn cưỡng chính mình cười vui, vờ như bản thân là một hài tử hiểu chuyện. Vốn dĩ đã tính toán trong lòng rất tốt rồi, bất luận thế nào cũng được, chỉ cần có thể ở bên cạnh người nọ cả đời, hẳn là y đã có thể thỏa mãn...”

“Người mà đệ nói, là phụ thân sao?” Ngưng Sương run rẩy buông hai tay, ánh mắt vì khóc mà sưng đỏ lên nhìn Trường Tiểu với vẻ khó có thể tin được.

Trường Tiểu lác lác, nghe được câu hỏi của Ngưng Sương, y nặng nề mà gật đầu, nước mắt tích lạc nơi khóe mắt cũng vì động tác của y mà rơi xuống, hòa cùng lệ đọng dưới đất thành một mảnh ướt nhòa.

Ngưng Sương vô lực ngã xuống giường, khiếp sợ nhìn Trường Tiểu, nàng vừa lắc đầu vừa nói “Ta không tin, việc hoang đường như thế, đệ cho dù muốn gạt ta... cũng nên gạt chuyện có thể tin tưởng a.”

“Sương tỷ, Trường Tiểu không gạt tỷ. Những lời này là lời thật lòng của Trường Tiểu, Sương Tỷ, tỷ nghe Trường Tiểu nói cho hết lời.”

“Nên tỉnh kia ở nhị thế, từng vì phụ mẫu chi mệnh mà thú một nàng thê tử, nàng ấy, là người mà ở nhị thế, nên tỉnh có lỗi nhiều nhất, thiếu nhiều nhất... Nên tỉnh không thể cho nàng được thứ gì, mà nàng lại đem hết thân giao cho kẻ trượng phu vô tình đã yêu người khác này. Mãi cho đến cuối cùng, chỉ có thể vì sầu muộn mà chết, nhưng nàng lại chưa bao giờ trách móc kẻ đã thương tổn nàng, nàng viết cho y một phong di thư, nàng nói, nếu như có kiếp sau, nàng sẽ làm một hảo nam nhi, tiếp tục yêu thương kẻ trượng phu cho tới bây giờ vẫn chưa từng thừa nhận nàng, chưa từng hảo hảo nhìn nàng một cái...”

“Nàng... nàng là một nữ nhân đáng thương, là kẻ mà nên tỉnh không thể nào bỏ rơi được, là người mà nên tỉnh cảm thấy áy náy nhất... Nên tỉnh nọ cầu nguyện, nếu như có kiếp sau, hi vọng nàng có thể yêu một người yêu nàng, đừng cho nàng phải nhận lấy loại thống khổ của nỗi trông mong tuyệt vọng này nữa... Thế

nhưng, thế gian này, đã thiếu tất phải hoàn trả lại, tình trái mà kiếp trước nên tình thiếu nàng, kiếp này nhất định không thể nào trốn tránh. Ngày ấy, ở trên sông Tô Châu, nên tình lần thứ ba chuyển thể gặp được vị nam tử vốn là thê tử của y đã chuyển thể kiếp này...”

Ngưng Sương từ trên giường ngẩng mặt lên, run rẩy giọng kinh nghi bất định hỏi “Đệ nói, chẳng lẽ lại là...”

Trường Tiểu hàm lệ nhìn nàng, cuối cùng mới cực kỳ bi ai mà gật đầu, khiến cho Ngưng Sương kinh đến mức suýt nữa lại ngã xuống giường.

“Ta không rõ, nếu như đã chuyển thể làm nam tử, tướng mạo làm sao lại giống nhau được?” Ngưng Sương đang chấn kinh, đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền tức khắc nhìn y hỏi.

“Không giống nhau, tướng mạo mỗi người khi chuyển sang kiếp khác đều hoàn toàn thay đổi.”

“Như vậy...”

“Là bớt... là vết bớt hình hồ điệp trên vai hấn. Trường Tiểu có một lần ngẫu nhiên nhìn thấy, mới hiểu được mọi việc.”

Ngưng Sương mờ mịt lắc đầu, nước mắt không thể khống chế, từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Như vậy, phụ thân? Không phải đệ nói liếc mắt một cái liền nhận ra sao?”

Trường Tiểu nhắm lại hai mắt, đưa bàn tay đặt lên ngực, từng câu từng chữ như khóc mà nói “Là tâm, chỉ cần một ánh mắt thoáng nhìn sẽ yêu người đó đến khắc cốt minh tâm!”

Không cần phải xác nhận diện mạo, bất luận người nọ là xấu hay đẹp, chỉ cần nhìn thấy, ánh mắt cũng sẽ không thể dời ra, sau đó tâm sẽ dừng lại trên người ấy.

Ngưng Sương vô lực nhìn y, cuối cùng che lại hai tay, không ngừng lắc đầu.

“Ta không tin, chuyện hoang đường như thế, không thể tưởng tượng như thế... Ta không tin...”

Trường Tiểu mở to mắt, y quỳ mà đi về phía trước, đến cạnh giường giữ chặt xiêm y của nàng, hướng nàng nói “Sương tử, tỷ còn nhớ rõ mặc kệ là ở bất cứ nơi nào, Trường Tiểu đều thích theo phụ thân không? Tỷ còn nhớ Trường Tiểu từng nói qua, cả đời không thú thê, vĩnh viễn ở bên cạnh phụ thân không? Tỷ còn nhớ, trước lúc bảy tuổi Trường Tiểu từng mắc phải căn bệnh kỳ lạ ấy không, đó không phải bệnh, là Trường Tiểu bị thống dục tuyệt, khó nói thành lời a...”

Trường Tiểu mỗi một lời nói, động tác của Ngưng Sương liền chậm hơn một phần, đến cuối cùng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn vào khoảng không, nhưng nước mắt lại càng chảy nhiều hơn.

Trường Tiểu khóc nức nở nhìn nàng, nàng lại dờ dẩn nhìn về nơi nào đó, cả hai không ai nói với nhau lời nào nữa, chỉ lặng yên như thế. Buổi đêm tối thâm sâu, dưới ánh nến lay động, ngẫu nhiên vẳng lên một thanh âm trầm thấp, đấy chẳng phải tiếng khóc, là thanh âm thở dài của gió khe lướt qua ánh nến.

Sau đêm hôm đó, hết thảy mọi chuyện tựa như chưa từng xảy ra quá vậy, Bạch phủ tọa trong kinh thành vẫn là bình tĩnh như thường.

Ngưng Sương ở ốc uyển khác trong Bạch phủ, ngày thường chỉ ở trong phòng tú hoa, đàn cầm, ngâm thơ... thoáng nhìn quả thực đoán không ra nàng cùng bình thường có chỗ nào bất đồng.

Còn Trường Tiểu, vẫn ở trong Sướng Tâm Viên, vẫn là bị giam cầm, Bạch Thanh Ẩn vẫn là những lúc rảnh rỗi không có việc liền hướng về Sướng Tâm Viên mà đến.

Nhưng là, Bạch Thanh Ẩn không trói buộc Trường Tiểu nữa, hấn biết rõ đối với thân thể Trường Tiểu nếu làm như thế trong thời gian dài, sẽ chịu ảnh hưởng xấu, nhưng hấn lại tăng thêm số người canh giữ ở bên ngoài Sướng Tâm Viên, nếu không có lệnh hấn phản phó, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập.

Ngày đó, Bạch Thanh Ẩn mang thêm tâm tình kích động đến Sướng Tâm Viên, nhìn thấy Trường Tiểu ngồi giữa đình đọc thư, liền ngay lập tức bước qua ngồi cạnh y.

Trường Tiểu ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, ánh mắt dừng lại nơi bầu rượu hấn đặt xuống thạch bàn.

“Đây là Quế Hoa Nhưỡng.” thấy y nhìn bầu rượu, Bạch Thanh Ẩn liền mỉm cười nhìn y giải thích “Là ta bảo người riêng từ Hàng Châu mang đến. Tuy rằng xưng là nhưỡng, nhưng cũng là một loại rượu, chẳng qua không liệt như bạch tửu mà thôi. Đệ vẫn luôn bảo muốn uống một chút để giải sầu, ta sợ đệ uống nhiều quá không tốt, nên đặc biệt tìm loạn rượu hoa không gắt nhưng hương vị lại rất ngọt này đến cho đệ.”

Bạch Thanh Ẩn vừa nói, vừa tháo ra nút tắc nơi miệng bầu rượu. Trong nháy mắt, hương thơm tinh khiết bắt đầu lan tràn, ngập giữa không trung. Trường Tiểu bị hấp dẫn, chú ý toàn bộ đều đặt ở bầu rượu, tay cũng không kèm lòng được mà cầm lấy.

“Từ từ, để ta đi lấy bôi đến.”

Biết y muốn uống, Bạch Thanh Ẩn lập tức đứng dậy đi tìm bôi rượu.

Trường Tiểu nhìn hẩn đi rồi, cầm lấy bầu rượu đưa miệng bầu lên môi, cứ như thế mà ừng ực ừng ực uống một hơi.

Quả thực không gắt, lại nhuận khẩu, uống nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng sẽ không thể say.

Uống được vài hớp, Trường Tiểu mới buông bầu rượu, tùy ý dùng y tụ lau lướt qua miệng, quả thực bộ dáng rất giống một vị nam nhi dũng cảm.

Kỳ thực, một đời trước, Trường Tiểu là một tửu quỷ, cơ hồ chưa có loại rượu nào mà y chưa từng uống qua. Lúc đầu, uống rượu chỉ là để thư giải tình cảm trong lòng khó có thể nói ra, mãi đến về sau, uống quen rồi lại cảm thấy không thể bỏ được nữa.

Đợi đến lúc Bạch Thanh Ẩn trở về, Trường Tiểu đã uống cạn bầu rượu kia.

Bạch Thanh Ẩn nhìn bầu rượu không còn sót lại bao nhiêu, lại nhìn về phía Trường Tiểu, đôi mắt thâm thúy lộ ra một tia phức tạp.

Biết hẩn suy nghĩ cái gì, Trường Tiểu nhàn nhạt nói “Rượu hảo uống nhưng không gắt, sẽ không say. Lại lấy thêm mấy bầu đến đây, một chút như thế thực sự không đủ.”

“Trường Tiểu...” Bạch Thanh Ẩn ngồi vào bên cạnh y, vẻ mặt lo lắng, y cầm lấy tay Trường Tiểu đặt trên bàn, nhưng Trường Tiểu lại nhanh chóng rút tay lại.

“Cái gì?”

Bị cự tuyệt, cơ hồ đã là chuyện bình thường, tâm đau nhói cũng chỉ là thoáng qua, Bạch Thanh Ẩn bày ra bộ dáng không đồng ý, lại nsoi “Nếu đệ buồn, mỗi ngày ta sẽ cùng đệ, nơi nào cũng không đi.”

“Không cần.” Trường Tiểu nhẹ nhàng lắc đầu “Chỉ là muốn uống rượu. Đúng rồi, người cả ngày ở nơi này, mặc kệ sinh ý sao?”

Không nghĩ đến Trường Tiểu lại hỏi như thế, Bạch Thanh Ẩn nghĩ một lúc, mới đáp “Chuyện sinh ý đệ không cần phải lo lắng...”

“Làm sao có thể không lo?”

“Đệ là đang lo lắng cho ta sao?” Bạch Thanh Ẩn thiết tha nhìn Trường Tiểu, tựa như đang chờ mong câu trả lời...

Trường Tiểu nhìn hẩn, khẽ nhếch môi gượng một nụ cười như có như không “Ta cũng không muốn vì ta mà cản trở hảo tiền đồ của một thanh niên. Ta nhớ, phụ thân từng nói qua người là một nhân tài kinh thương trăm năm khó gặp, nếu không ngừng cố gắng nỗ lực, tương lai tất có một phen thành tựu.”

Bạch Thanh Ẩn nhàn mảy “Là bởi vị phụ thân, đệ mới quan tâm ta sao?”

“Không, ta là vì tỷ tỷ của ta, đừng quên người vẫn còn là trượng phu của nàng. Ta hy vọng trượng phu của tỷ tỷ, là kẻ mà nàng có thể dựa vào.”

“Trường Tiểu, người biết rõ...”

“Ta chỉ biết là các người đã báỉ đường thành thân, trở thành phu thê.”

“Trường Tiểu...”

“Xin người, hảo hảo đối đỏi với tỷ tỷ ta, nếu người thật sự có thời gian, bồi nàng nhiều hơn một chút, trò chuyện với nàng, có lẽ hai người hiểu biết nhau sâu hơn, sẽ đối với nhau sinh ra hảo cảm.

“Chuyện đó không có khả năng.” thấy y vẫn một mực khẳng định nói như thế, Bạch Thanh Ân giận dữ đứng phất dậy.

Trường Tiểu si ngốc nhìn hấn, ánh mắt lộ ra bi thương.

“Vì cả ba người chúng ta, người thử làm như thế có được không?”

Bạch Thanh Ân nhìn thẳng vào y, muốn nói cái gì, nhưng lại cái gì cũng chưa nói... cuối cùng, hấn hậm hực phất tay áo rời đi.

Trường Tiểu vẫn ngồi như thế, ánh mắt đông đờ đầy thương nhớ vẫn một mực nhìn thân ảnh hấn rời đi ...

22. Chương 22

Bạch Thanh Ân đang chuẩn bị xuất phủ thì gặp Ngưng Sương.

Từ sau đêm hôm đó, hơn mười ngày rồi, Ngưng Sương cùng hấn vẫn chưa nói chuyện với nhau lần nào. Giờ phút này lại vô tình chạm mặt, thực sự cũng không biết nên nói điều gì cho phải, nên cả hai đều tỏ ra hơi xấu hổ.

Cuối cùng, vẫn là Ngưng Sương mở lời trước “Tướng công định đi đâu?”

“Có một chuyến vận hàng hóa đã đến nơi, ta muốn đi nghiệm thu.” nghe thấy ngữ khí của Ngưng Sương không khác gì lúc trước, Bạch Thanh Ân cũng thả lỏng tâm một chút.

“Nghe nói, tướng công gần đây không chú tâm vào việc quản lý sinh ý cho lắm. Ngưng Sương là thê, theo lý nên khuyên nhủ tướng công đôi lời, mặc kệ là tướng công muốn làm cái gì, đừng quên một điều, Bạch phủ trên dưới hơn trăm người, còn có các thương hào của Bạch gia đều cần tướng công ra sức chèo chống. Nếu là tướng công cứ như thế bỏ mặc sinh ý không lo, khiến cho nhập bất phu xuất, đến khi đó bọn họ sẽ ra sao a.”

Bạch Thanh Ân nhìn thẳng vào Ngưng Sương, bắt gặp ánh mắt chân thành của nàng thì, trong lòng dâng lên một tia chua xót.

Nàng đích thật là một hảo thê tử, không nũng nịu cũng không hoang phí, biết vì người khác mà lo nghĩ, tuy chỉ mới vào Bạch phủ không bao lâu, liền được mọi người yêu thích.

Nếu như không có sai lầm kia, nàng gả cho kẻ khác nhất định sẽ sống phi thường hạnh phúc.

Mà hiện tại, hấn lại làm lỡ cuộc đời của một cô nương tốt như nàng.

Lặng yên một lát, Bạch Thanh Ân gật đầu “Ta đã biết.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngưng Sương nhìn hấn, âm thầm cười.

“Nàng... đi đâu?” trong tay nàng xách theo một chiếc làn, nha hoàn bên người nàng cũng đồng dạng mang theo một chiếc làn, rất giống như muốn ra chợ mua thức ăn.

Ngưng Sương cầm chiếc làn trên tay, cười soi “Ngưng Sương muốn đến miếu dân hương.”

“Cầu phúc sao?”

“Ân.”

“Cần ta đưa nàng sao?”

“Không cần, tướng công cứ đi đi. Ngưng Swong sẽ ngồi mã xa.” Ngưng Sương dừng lại một chút, sau đó lại nhẹ nhàng hỏi “Tướng công, Trường Tiểu gần đây tốt chứ?”

Bạch Thanh Ân nhìn nàng, gật đầu “Ân.”

Ngưng Sương có vẻ như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thốt lời nào.

Thấy nàng muốn nói lại thôi, Bạch Thanh Ân lại không nhin được hỏi điều vốn vẫn khiến hấn buồn bực trong lòng “Ngưng Sương, đêm đó nàng cùng Trường Tiểu nói những gì?”

Đêm hôm đó, khi hấn chờ đến lúc không thể nhin được nữa, liền đẩy cửa mà bước vào thì, Trường Tiểu mới đi ra, tuy rằng trên mặt vô lệ, nhưng ánh mắt lại sưng đỏ chứng tỏ đã từng khóc qua.

Hấn đau lòng, muốn hỏi y đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trường Tiểu chỉ là khẳng khẳng không nói, lại một bộ dáng mệt mỏi vô cùng, lúc hấn tiến lên đỡ lấy thân thể loạng choạng của y, Trường Tiểu liền gần như ngay lập tức tựa vào lòng y ngủ say.

Biết Trường Tiểu không muốn mình hỏi, Bạch Thanh Ân vẫn nhin xuống không hỏi ra lời, hôm nay nhin thấy Ngưng Sương, hấn cuối cùng vẫn không thể kềm chế được muốn biết Trường Tiểu khi ấy nói những gì cùng Ngưng Sương, lại khiến cho Ngưng Sương bình tĩnh lại, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì...

Thấy hấn hỏi, trong ánh mắt Ngưng Sương thoáng qua một mặt buồn thê lương, chậm rãi cúi đầu nhin xuống đất. Bạch Thanh Ân vừa thấy, lại nghĩ vì mình mà khơi dậy thương tâm của nàng, liền vội vàng nói “Nếu nàng không muốn nói cũng không sao, ta cũng chỉ thuận tiện hỏi ra.”

“Không có gì.” Ngưng Sương yếu ớt ngẩng đầu nhin, biểu tình trên mặt thoát như bình tĩnh, nhưng thanh âm lại tràn ngập chua xót “Trường Tiểu ngày đó nói với thiếp, cục diện phát sinh như ngày hôm nay vậy, có phải hay không là do trời cao an bài? Tướng công, chàng nói xem, người tại sao lại vô duyên vô cớ mà đi yêu thương người khác chứ?”

Bạch Thanh Ân dần trở nên trầm mặc “Phải a, tại sao chứ...”

“Người ta bảo đó là nhân duyên.” tầm mắt Ngưng Sương chuyển đi nơi khác, vài phần mê mang, vài phần đau thương “Do kiếp trước kết hạ nên mới tạo nên duyên kiếp này, nếu thực là như thế thì, người nào đúng mà kẻ nào sai chứ, chỉ có những ai thiếu tình ai, kiếp này phải hoàn lại mà thôi.”

“Ngưng Sương?” Bạch Thanh Ân nhìn nàng khó hiểu, hoang mang tại sao nàng lại đột nhiên nói ra lời này.

Ngưng Sương hồi thần lại, nhìn Bạch Thanh Ân cười cười, nói tiêu “Tướng công, thời gian không còn sớm, Ngưng Sương phải đi miếu dâng hương cầu phúc, tạm thời đi trước.”

“Hảo.”

Ngưng Sương nghiêng người rời đi, Bạch Thanh Ân nhìn nàng đi rồi, mới có chút đắm chiêu mà xuất phủ.

Ngưng Sương dâng hương xong rồi, bèn xin một quả sâm, cầm đến miếu chúc1 giải sâm, miếu chúc vuốt râu một lúc lâu, vẫn không nói gì.

“Đại sư, quả sâm này là như thế nào?” nhin thấy thế, Ngưng Sương bất an hỏi.

Miếu chúc liếc mắt nhin nàng một cái, mới nói “Vị nữ thí chủ này, thí chủ muốn cầu cái gì?”

Ngưng Sương cẩn thận đáp “Nhân duyên.”

Miếu chúc không nói, chỉ nhin quả sâm trong tay lắc đầu thở dài.

Trong lòng Ngưng Sương nhất thời trầm đến đáy.

“Đại sư...”

“Nữ thí chủ, nên nghe lão phu nói một lời.” Miếu chúc trầm thanh ngắt lời Ngưng Sương.

“Vâng...”

“Thế gian này, có nhân mới có duyên, mọi sự không thể cưỡng cầu. Quê sâ của thí chủ là sâ hạ, cũng tức là hung, cuộc đời này đã định là vô duyên, nhưng lại khó tránh khỏi ách nan, càng lún sâu, sẽ gia hỷ nhân vong.”

Ngưng Sương nghe vậy, thân thể lão đảo, cũng may bên cạnh có nha hoàn đỡ lấy nàng, mới không té xuống đất.

“Đại sư, xin hỏi ngày có cách giải quyết sao?” Ngưng Sương hỏi thần lại, lo lắng dò hỏi miếu chúc.

Miếu chúc nhìn quẻ sâ trong tay, lại lần nữa thở dài.

“Thí chủ, tựa như lời nói lúc nãy của lão phu, mọi sự không thể cưỡng cầu. Thí chủ nhớ lấy khoan dung kẻ khác, làm nhiều việc thiện, tránh đi đừng để lòng tham sinh tâm, mới có thể bảo bình an.”

Ngưng Sương ngồi trên ghế, nhìn mãi một phía, thật lâu không nói gì.

1 Miếu chúc :mấy ông ngồi giải sâ hay thấy trong fin cổ HK hay TQ ý

23. Chương 23

Buổi tối ba ngày sau đó, Bạch phủ vốn lẽ ra vẫn trầm tĩnh, không biết vì lý do gì mà lại náo động ầm ĩ, Ngưng Sương bị đánh thức, phi y mở cửa gọi nha hoàn đến để hỏi đã xảy ra chuyện gì, nha hoàn sau khi trở về liền báo với nàng, đệ đệ của nàng, Trường Tiểu bị bệnh.

Ngưng Sương nháy mắt tiêu tan cơn buồn ngủ, mặc xiêm y cẩn thận liền vội vàng chạy đến Sương Tâm Viên, có thể là do Trường Tiểu sinh bệnh nên nha hoàn cùng bọn hạ nhân đã bị sai đi chuẩn bị vật dụng, cho nên giờ phút này Sương Tâm Viên cũng không còn ai canh gác, nàng mới có thể thuận lợi tiến vào.

Mãi đến khi nàng bước đến ngoài phòng, vừa lúc bắt gặp đại phu rời đi, nàng vội vàng ngăn đại phu lại hỏi thăm bệnh tình Trường Tiểu.

“Phu nhân không cần lo lắng, vì khí trời lúc này khi nóng khi lạnh, chỉ cần không chút để tâm rất dễ sinh bệnh, tiểu thiếu gia vốn sinh trưởng ở phía Nam, cộng thêm thân thể suy yếu, không thể thích ứng được với khí hậu nơi kinh thành cho nên mới bị nhiễm phong hàn. Lão phu đã kê được phương, chỉ cần đều đặn cho tiểu thiếu gia uống, bệnh tình sẽ dần khỏi hẳn.”

Ngưng Sương nói lời đa tạ đại phu, gọi người đưa lão rời phủ rồi, mới bước vào phòng.

Lúc nàng vừa vào phòng, liền nhìn thấy Bạch Thanh Ân vẻ mặt tiêu tụy đang si ngốc ngồi cạnh giường, còn sắc mặt Trường Tiểu ửng đỏ cả lên, hô hấp có chút không thoải mái, nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Ngưng Sương bước đến bên cạnh Bạch Thanh Ân, nhìn thấy hắn chỉ khoác một kiện trường sam đơn bạc, liền tìm đến một kiện ngoại y có vẻ dày một chút, nhẹ nhàng khoác lên người hắn.

Thẳng cho đến lúc này, ánh mắt của Bạch Thanh Ân vốn vẫn đang chuyên chú nhìn người trên giường mới chú ý đến Ngưng Sương đã đến. Nhìn thấy nàng, trong mắt Bạch Thanh Ân thoáng hiện ảo não, hắn tự trách mà nói “Điều tại ta trở về quá muộn, mới có thể để Trường Tiểu ngủ ở phòng ngoài, khiến đệ ấy nhiễm lạnh mà sinh bệnh.”

Nghe lời hắn nói như thế, Ngưng Sương nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, sờ gương mặt nóng lên của đệ đệ, mới nói lời an ủi “Tướng công không cần tự trách, Trường Tiểu tính tình chính là như vậy, vì không thích mãi ở trong phòng nên mới ra ngoài để hóng gió, lúc còn ở phía Nam khí trời lúc nào cũng ẩm áp mà đệ ấy vẫn có thể vì hóng gió đến sinh bệnh được. Vì chuyện này, phụ thân từng mắng đệ ấy biết bao lần.”

“Nhưng là, ta...”

“Tướng công, nếu chàng bởi vì chuyện này mà tự trách mình, Trường Tiểu sẽ càng lo lắng.”

“Đệ ấy... sẽ sao?” nhìn gương mặt Trường Tiểu, Bạch Thanh Ẩn có chút tự giấu cười cười.

Thấy hần như vậy, trong lòng Ngưng Sương tựa như có thứ gì đó tắc nghẽn, cứ ở lưng chừng không lên cũng chẳng xuống, phiền muộn khó chịu.

Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tình luyến lạc hoa...

Đến tột cùng, ai mới là lưu thủy vô tình, ai mới là lạc hoa hữu ý đây?

“Sẽ, tướng công, mặc dù ngoài miệng Trường Tiểu sẽ không nói, nhưng phàm là bất luận ai quan tâm lo lắng cho đệ ấy, đệ ấy đều sẽ nhớ trong lòng.”

Bạch Thanh Ẩn nhìn gương mặt ngủ say của Trường Tiểu, si ngốc mà nhìn.

Ngưng Sương nhìn bộ dáng tiêu tụy của hần, cảm thấy đau lòng “Tướng công, chàng thoát nhìn cũng mệt mỏi rồi, chàng đi ngủ đi, để thiếp chiếu cố Trường Tiểu.”

“Không.” hần cương quyết lắc đầu “Ta muốn tự mình ở bên cạnh lo cho đệ ấy.”

“Nhưng mà, chàng như vậy, thân thể sẽ không chịu đựng nổi.”

“Ta không thể rời đi. Ta sẽ lo lắng cho đệ ấy đến không biết phải làm thế nào, ta sợ đệ ấy sẽ xảy ra chuyện gì, ta sợ đệ ấy sẽ biến mất...”

Thanh âm Bạch Thanh Ẩn đột nhiên trở nên trầm xuống, hần cầm lấy tay Trường Tiểu, nắm thật chặt, ánh mắt ảm ảm quang mang đau thương cùng cực.

“Ngưng Sương, nàng biết không? Kỳ thực ta rất sợ, ta cũng không biết ta đang sợ cái gì... Đêm nay vừa trở về, nhìn thấy đệ ấy ngủ ở phòng ngoài im lặng như vậy, thật giống như, giống như đệ ấy sắp sửa biến mất vậy... Ta lúc ấy, cả người đều mê mẩn, trong đầu bỗng chốc xuất hiện rất nhiều ý niệm khiến bản thân ta tuyệt vọng, ôm lấy thân thể đệ ấy lạnh lẽo vì nhiễm phong, ta thực sự nghi ngờ bản thân có phải, có phải là sắp đi mất hay không...”

“...tại sao ta lại yêu đệ ấy đến mức như vậy chứ? Yêu đến tâm đầu đau đớn. Biết rất rõ ràng cả hai đều là nam tử, lại vô luận như thế nào cũng không thể buông tay được, mặc dù tâm đệ ấy không có ta, nhưng chỉ mong muốn đệ ấy ở lại cạnh ta... ta liền, liền không cần bất cứ gì khác nữa...”

Ngưng Sương không nói lời nào, nhìn ánh mắt của Bạch Thanh Ẩn vẫn gắt gao nhìn Trường Tiểu, nàng cố gắng ngăn nước mắt mình, không để nó trào ra.

Nàng thật sự cảm thấy đau lòng, đối mặt với nam nhân mà mình thầm yêu lại đi yêu người khác, nàng nên làm thế nào cho phải đây?

Thần a, đây rốt cuộc là như thế nào? Đến tột cùng, là ai đã sai lầm chứ?

Còn phân tình cảm yêu đến khó có thể kèm chế, nên làm như thế nào đây?

Hai ngày sau, bệnh của Trường Tiểu khỏi hẳn, tâm tình vẫn luôn nặng nề của Bạch Thanh Ẩn cũng nhẹ nhõm lại.

Bởi vì hai ngày bị bệnh không thể tắm rửa, cho nên Trường Tiểu vừa khỏe lại một chút liền yêu cầu tắm một chút, bởi vì cả người ra toàn là hần, dính bẩn đến khó chịu.

“Nước ấm vừa rồi chứ?”

“Ấn.”

“Ta giúp đệ chà lưng.”

“Không cần, ta tự mình làm là được rồi.”

“Vậy ta đi chuẩn bị xiêm y sạch sẽ cho đệ.”

Bạch Thanh Ân nói xong liền xoay người vào phòng tìm quần áo, Trường Tiểu ngâm toàn bộ thân thể mình trằm vào nước, chỉ để lộ mặt bên ngoài, nước nóng tràn ngập mùi dược thảo nhàn nhạt, ngửi vào liền cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều.

Trường Tiểu suy nghĩ về chuyện mà Ngưng Sương tỷ tỷ nói với y ngày thứ hai y sinh bệnh.

Lúc ấy, Bạch Thanh Ân vì có việc gấp, bắt đắ dĩ phải rời đi một lát. Ngưng Sương nhân cơ hội này hỏi y, giờ phút này, y muốn làm việc gì nhất?

Y nằm ở trên giường, bởi vì bệnh nên đầu óc có chút mơ màng, khi Ngưng Sương hỏi như thế thì, thân ảnh của một người lại hiện ra rõ ràng trong đầu óc y.

“Muốn gặp hần...”

Giọng y trầm ách, mang theo vô hạn lưu luyến mà trả lời.

“Trường Tiểu, đệ biết rõ không thể nào...” thanh âm Ngưng Sương nhất thời nghẹn ngào.

“Đệ biết.” khước mắt y lặng lẽ một giọt lệ khế rơi xuống chằm đầu “Thế nên, đệ chỉ là muốn nhìn thấy... Đệ không muốn bất cứ gì khác, chỉ cần có thể được ở cạnh người nọ, vậy là tốt rồi...”

“Thiên a, tại sao tất cả mọi người đều ngốc như vậy...”

Ngưng Sương úp mặt xuống cạnh giường, không ngừng nức nở, y nhìn thân thể nhỏ bé yếu ớt khế run lên của nàng, nước mắt lại lã lã tuôn dài.

“Trường Tiểu, đã tắm xong rồi sao?”

Không biết từ lúc nào, Bạch Thanh Ân đã trở lại, cất tiếng gọi đánh thức y đang trằm tư.

Trường Tiểu hồi thần, nhìn hần, khế gật đầu “Ân.”

Bạch Thanh Ân cầm khăn dài sát người mở ra, ý bảo Trường Tiểu đứng lên, rồi mới dùng khăn bao lấy thân thể xích lửa ẩm thấp của y, sao đó ôm y đứng lên, đặt y ngồi vào y tử đã được trải nhung thảm thật dày đặt ở bên cạnh.

Chà lau thân mình ướt đẫm của Trường Tiểu sạch sẽ xong, Bạch Thanh Ân lập tức cầm lấy y phục, cẩn thận giúp y mặc vào từng kiện từng kiện, cuối cùng thắt y đai bên ngoài xiêm y xong, hần mới chú ý đến ánh mắt Trường Tiểu từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn mình.

“Sao lại nhìn ta như vậy?” Bạch Thanh Ân mỉm cười nói.

Đôi mắt tĩnh mịch của Trường Tiểu nhìn hần, một lúc lâu sau, mới có chút yếu ớt mà hỏi “Tại sao người, không làm việc đó với ta nữa?”

Cũng đã lâu lắm rồi đi, từ sau lần Ngưng Sương phát hiện chuyện giữa bọn họ, Bạch Thanh Ân sẽ không làm việc kia với y nữa. Y không phải chờ đợi, chỉ là tò mò. Bởi vì trước đó Bạch Thanh Ân thích ôm lấy y, bảo rằng như vậy mới có thể cảm thụ thật rõ ràng sự hiện hữu của y, mới có thể xác định y đang ở cạnh mình.

Bạch Thanh Ân chăm chú nhìn y, sau đó dùng tay nhẹ nhàng chạm vào mặt của y, dùng thanh âm rất khế, rất khế... nhẹ tựa như cảm giác lông vũ chạm vào da thịt, nói với y “Đệ không phải không thích sao. Mỗi lần ta chấp nhất bách bức đệ, đệ đều khóc, nước mắt làm cách nào cũng không ngừng được, đến nỗi làm ướt đẫm cả chằm thượng. Mỗi lần như thế ta đều cố ý xem nhẹ, nhưng tim của ta lại như bị đao cắt...”

“Cho nên không cần nữa, khiến đệ khổ sở như vậy, ta không muốn nữa...”

Bạch Thanh Ân vươn hai tay, ôm Trường Tiểu vào trong lòng mình, cảm thụ ấm áp từ y, xác định sự hiện hữu của y.

Trường Tiểu nhắm mắt lại, khế thở dài.

“Phải a, tại sao mỗi người đều ngốc như vậy chứ?”

24. Chương 24

Ngày hôm ấy, gió mát chậm chậm thổi, Trường Tiểu đang ngồi trên hành lang, vừa uống Quế Hoa Nương thơm nồng, vừa nhìn phong cảnh đã trở nên quen thuộc cách đó không xa.

Ánh mắt mông lung tựa như đang suy nghĩ điều gì đó của y bỗng nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh tiêm gầy, y có chút kinh ngạc đứng dậy, nhìn Ngưng Sương đang vội vàng bước đến phía y.

“Sương tử, sao tử lại đến đây?”

Từ sau khi bệnh của y thuyên giảm, những người từng ở đây chăm sóc y, bao gồm cả Ngưng Sương, đều bị Bạch Thanh Ẩn sai người ngăn chặn ở bên ngoài. Từ đó đến nay đã hơn nửa tháng, Ngưng Sương cũng không còn lui tới Sương Tâm Viện nữa, hiện tại nhìn thấy nàng, Trường Tiểu vừa kinh lại vừa nghi.

Ngưng Sương bước đến trước mặt y, liếc mắt nhìn y một cái thật sâu, mới kéo y bước đi về hướng ra khỏi Sương Tâm Viện.

“Sương tử?”

“Thương hào mới mở ở một toàn thành trấn phía bắc có chuyện xảy ra, tử phu đệ sáng nay đã lên đường đến đó, nghe nói qua hai ngày nữa mới có thể trở về. Nhân cơ hội này, đệ mau mau trở về Tô Châu đi.”

“Tử nói như thế là?”

Trường Tiểu kinh ngạc dừng bước lại.

Thấy y không hề bước sải, Ngưng Sương quay người lại nhìn y, đến khi nhìn thấy biểu tình khó có thể tình của y thì, nàng nói “Trường Tiểu, không phải đệ muốn trở về gặp phụ thân sao?”

“Đệ muốn, nhưng nếu cứ như vậy mà rời đi, kia...”

“Chuyện tử phu đệ, không cần lo lắng.” Ngưng Sương đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy mọi thứ, nàng bình tĩnh nhìn y nói “Tử sẽ nghĩ biện pháp ngăn chặn hẳn.”

“Sương tử...” Trường Tiểu vẫn cảm thấy bất an.

“Trường Tiểu, đệ không cần phải suy nghĩ nhiều, cứ làm chuyện đệ muốn làm là được rồi. Sự tình cũng không thể cứ tiếp tục như thế này mãi được. Huống hồ, an bài như vậy vẫn tốt hơn chứ đúng không?” ánh mắt Ngưng Sương nhìn sang nơi xa xôi nào đó ở ngoại viện, một thoáng sau, nàng lại giữ tay Trường Tiểu kéo đi “Được rồi, chúng ta mau mau rời đi thôi, phải để đệ mau chóng quay về Tô Châu. Đến Tô Châu rồi, dù cho tử phu đệ truy theo, nhưng bất kể như thế nào, hẳn cũng sẽ kính sợ thân phận của phụ thân mà không dám làm càn— nhưng mà, Trường Tiểu, đệ nhất định phải nhớ rõ, đệ là cốt nhục của phụ thân, là hài tử mà người thương yêu nhất a—”

Lời nói rõ ràng của Ngưng Sương khiến cho Trường Tiểu nhòe lệ, y gật đầu thật mạnh “Trường Tiểu sẽ không quên, Trường Tiểu nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Ngưng Sương nắm chặt tay y, kéo y rời khỏi Sương Tâm Viện.

Nơi ngoại viện, gia đình bị phái đến canh gác đã bị người ta trói chặt khóa vào sài phòng, đây là để tránh lúc Bạch Thanh Ẩn trở về, bọn họ sẽ mật báo lại.

Vài gia đình này là thân tín của Bạch Thanh Ẩn, bọn họ chẳng nghe lời nói của ai ngoại trừ Bạch Thanh Ẩn, thế là Ngưng Sương bèn thuyết phục tổng quản, gọi lão phân phó vài tên hạ nhân bày mưu trói bọn họ lại.

Ngôn tổng quản nghĩ đến Ngưng Sương bởi vì chuyện của Trường Tiểu cho nên mới cùng Bạch Thanh Ẩn giận dữ, hơn nữa chuyện Bạch Thanh Ẩn vẫn cứ giam cầm đệ đệ Trường Tiểu của Ngưng Sương khiến Ngôn tổng quản cảm thấy chủ tử mình làm việc có hơi quá phận, thế là liền không hề nghi ngờ mà nghe theo lời phân phó của Ngưng Sương, gọi hạ nhân đến trói lại những tên gia đình nọ, để Ngưng Sương mang người rời đi.

Không lâu sau, Trường Tiểu bị Ngưng Sương đẩy lên mã xa đã sớm chuẩn bị tốt, Ngưng Sương còn đem y phục để thay đổi cùng một ít ngân lượng đưa cho Trường Tiểu.

Mã xa bắt đầu chạy đi, Trường Tiểu ngoài đầu lại nhìn thân ảnh Ngưng Sương mãi không thôi.

“Sương tử...”

“Trường Tiểu, đệ phải hảo hảo bảo trọng, nhớ rõ phải thay tỷ chiếu cố phụ thân mẫu thân nhiều hơn, ân?”

“Ân!”

Trường Tiểu vẫn ngóng đầu ra khỏi mã xa nhìn Sương tử, hai mắt chất chứa lắng đọng tình cảm nhìn thân ảnh cô đơn của Ngưng Sương mỗi lúc một xa dần.

Thời khắc này biệt ly, cả hai đến khi nào mới có thể gặp lại lần nữa?

Nghĩ đến đây, Trường Tiểu liền nhịn không được lớn tiếng la lên “Sương tử—”

Ngưng Sương nghe thấy, liền vươn tay hướng y vẫy vẫy, nhưng Trường Tiểu đã không còn thấy rõ biểu tình của nàng nữa, chỉ nhớ mang mang, lúc chia tay, nàng vẫn ôn nhu mỉm cười.

Đợi đến khi thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất, Trường Tiểu mới trở lại vào mã xa, thân thể tùy theo mã xa lúc lắc mà lay động, hốc mắt dần đỏ lên, nước mắt lặng lẽ chảy dài.

Hai ngày sau, Bạch Thanh Ân đúng hạn trở lại, Ngưng Sương biết chuyện cũng không đi đâu cả, an vị ở trong phòng mình.

Nàng đang đợi, đợi Bạch Thanh Ân đến đây. Nàng biết hẳn sẽ đến.

Quả nhiên, không qua một lúc lâu, cửa phòng đóng kín bị người đẩy ra thật mạnh, ngoài cửa, là Bạch Thanh Ân sắc mặt lạnh lùng đứng đấy.

“Trường Tiểu đâu?” Bạch Thanh Ân vừa bước vào liền hỏi.

Ngưng Sương không trả lời, đặt xuống y phục đang phùng xuống bên cạnh, lại vỗ vỗ những sợi vụn rơi trên y phục.

“Ta hỏi nàng, Trường Tiểu đâu?”

Nhìn nàng như vậy, sắc mặt Bạch Thanh Ân càng lạnh hơn, đứng trước mặt nàng lặp lại lời truy vấn.

“Đã trở về.” Ngưng Sương ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Trở về?”

“Ngưng Sương để đệ ấy trở lại Tô Châu rồi.”

“Nàng...” Bạch Thanh Ân vừa nghe, tức giận đến không nói nên lời, dùng sức trừng mắt nhìn Ngưng Sương một trận, sau, liền xoay người rời đi.

“Tướng công!”

Ngưng Sương ngay tại lúc hẳn muốn rời đi, đột nhiên nhào đến ôm lấy hai chân không cho hẳn rời đi.

“Nàng buông ra!” Bạch Thanh Ân cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng.

“Ngưng Sương không buông...” Ngưng Sương bị thương lại quật cường nhìn hắc lặc đầu.

“Vậy đừng trách ta vô tình.” Bạch Thanh Ân thấy như vậy, cũng không nói nhiều, dùng sức đẩy ra hai tay của Ngưng Sương.

Thân hình yếu ớt của Ngưng Sương nào có thể địch lại hẳn? Mất thấy hai tay bị người vô tình đẩy ra, Ngưng Sương khóc thầm nói “Tướng công, chàng buông tha Trường Tiểu đi được không?”

Bạch Thanh Ân muốn đẩy cửa bước ra chợt ngừng lại động tác, liếc mắt nhìn nàng một cái thật sâu, mới trầm giọng nói “Nếu có thể buông tay được, ngay từ đầu ta đã buông.”

Một câu, khiến cho Ngưng Sương đau đớn bị thương.

Phải a, nếu có thể buông tay được, ngay từ đầu đã buông rồi...

Không riêng một Trường Tiểu lưu luyện si mê hơn một ngàn năm, hay là Bạch Thanh Ân, hay là cả nàng...

Tại sao cứ mãi năm lần bảy lượt kiên trì chứ, kia đều là bởi không thể nào kềm được lòng mình. Mỗi khi thân ảnh của hắn xuất hiện, ánh mắt liền nhịn không được mà dán chặt lên người hắn, muốn hắn nhìn mình mỉm cười, muốn ở bên cạnh cùng hắn, muốn yêu hắn, cũng muốn hắn yêu nàng...

Ngưng Sương khóc nức nở thành tiếng, đau đớn nắm chặt vạt áo Bạch Thanh Ân, nàng vẫn là không thể nào buông hắn ra a.

“Ngưng Sương, buông tay.

Không muốn ra tay tàn nhẫn đối với một nữ tử nhu nhược quá mức yêu thương chính mình, Bạch Thanh Ân tận lực dùng lời khuyên bảo.

Ngưng Sương khóc nức nở lắc đầu, tay càng nắm càng chặt hơn.

“Ngưng Sương!” Bạch Thanh Ân lạnh giọng.

“Tướng công, chàng cùng Trường Tiểu không có khả năng ở bên nhau, Ngưng Sương cầu chàng, để đệ ấy ở lại Tô Châu, đừng tìm đệ ấy nữa.”

“Không, không thể để hắn quay về Tô Châu, ta nhất định phải khiến hắn trở về, ta không thể mất đi hắn, tuyệt đối không thể... Hơn nữa...” Bạch Thanh Ân khom lưng cúi xuống, hai tay giữ chặt lấy vai Ngưng Sương “Ngưng Sương, Trường Tiểu không thể quay về Tô Châu, bởi vì hắn...”

Lời nói kế tiếp, Bạch Thanh Ân không biết có nên nói cho nàng biết hay không. Dù sao, người Trường Tiểu yêu lại chính là thân sinh phụ thân mình, chuyện tình này đối với những người khác mà nói, không thể nghi ngờ là việc tựa như sét đánh bên tai, khó mà tin được.

Nhưng là, mặc dù hắn không nói tiếp, Ngưng Sương cũng biết những lời tiếp theo hắn muốn nói là gì.

“Tướng công, Ngưng Sương biết tâm ý Trường Tiểu đối với phụ thân.”

“Nàng biết?” Bạch Thanh Ân kinh ngạc trừng to mắt “Hắn nói cho nàng biết?”

Ngưng Sương nức nở gật đầu.

“Nếu đã biết, sao lại còn để hắn trở về?” Bạch Thanh Ân nhịn không được rống lớn.

Nước mắt Ngưng Sương lại càng tuôn nhiều hơn “Trường Tiểu đã đồng ý, tuyệt đối sẽ không làm ra những việc thương tổn đến phụ thân mẫu thân.”

“Hắn không làm mới là lạ!” Bạch Thanh Ân đứng phắt dậy, hốt hển nói “Nàng có biết không... có biết hắn từng đối với phụ thân nàng làm cái gì hay không... không, ta không thể để hắn ở lại Tô Châu, ta muốn mang hắn trở về...”

Bạch Thanh Ân không hảo ngôn khuyên bảo nữa, cũng không để ý Ngưng Sương bị mình đẩy ngã xuống đất, một phen kéo vạt áo trở lại liền xoay người muốn rời đi.

“Tướng công, chàng cứ mãi nghĩ đến Trường Tiểu, chàng chẳng lẽ đã quên, Ngưng Sương mới là thê tử chàng danh môn chính thất sao?”

Ngưng Sương quỳ rạp trên mặt đất khóc thảm thốt một lời khiến cho người đã bước đến cửa dừng cước bộ lại.

“Tướng công, xin chàng không cần tiếp tục sai nữa, Trường Tiểu có nhân sinh của đấy, mặc kệ lúc này đệ ấy như thế nào, một ngày nào đó đệ ấy cũng sẽ thú thê sinh tử có chính mình gia nghiệp. Tướng công, cầu chàng quay lại nhìn Ngưng Sương, Ngưng Sương luôn luôn chờ đợi chàng a, tướng công.”

Ngưng Sương từng lời từng lời càng thêm thê lương khiến Bạch Thanh Ẩn không đành lòng nhắm lại hai mắt, không lâu sau, hắn chậm rãi xoay người.

Nhìn Ngưng Sương khóc đến hốc hác cả gương mặt, Bạch Thanh Ẩn cảm giác như có thứ gì đó chặn nơi yết hầu, một lúc lâu sau, hắn mới có thể mở miệng “Ngưng Sương, ngay từ đầu ta đã nói với nàng, chúng ta căn bản không có khả năng bên nhau...”

“Không, thế gian này không có gì là không thể... Tướng công, chàng chỉ cần cho Ngưng Sương một cơ hội... Ngưng Sương sẽ hảo hảo quý trọng...”

Trước mặt, một Ngưng Sương si tình như thế, giống hệt như chính mình si tình, bọn họ đều yêu thương một kẻ sẽ không bao giờ yêu thương chính mình. Là nên cho ai một con đường sống đây? Hắn hiểu, tại sao Ngưng Sương lại cho Trường Tiểu rời đi, nếu hắn có thể hồi đầu, chuyện này mới xem như có một kết quả viên mãn.

Hắn cùng với Trường Tiểu đều là nam nhân, có thể được thế tục này công nhận hay không là một chuyện, càng không nói đến sau này làm thế nào có thể sống dưới dư luận của những người xung quanh... Nếu như hắn có thể buông tha cho Trường Tiểu mà chấp nhận Ngưng Sương, hết thấy đều sẽ khác đi.

Nhưng mà, nếu thật có thể dễ dàng buông tay, đến tận bây giờ hắn phải thống khổ đến như vậy sao?

Bạch Thanh Ẩn đưa mắt nhìn tiễn đao mà Ngưng Sương đặt trên bàn, hắn lẳng lặng bước qua, dưới ánh nhìn chăm chú của Ngưng Sương cầm lấy tiễn đao, tháo xuống phát thúc của chính mình, rồi mới một đao tiễn xuống một đoạn đầu phát.

Trước mặt Ngưng Sương, Bạch Thanh Ẩn thả xuống đoạn đầu phát này, mặc nó rơi xuống trước mặt Ngưng Sương.

“Thực xin lỗi, Ngưng Sương, quan hệ phu thê giữa ta và nàng từ hôm nay giống như đoạn phát này, ân đoạn nghĩa tuyệt. Hưu thư, ta sẽ cho người mang đến đưa nàng.”

Nói xong rồi, hắn lui về sau một bước, không để ý đến Ngưng Sương vẫn còn đang ngây người, xoay người quyết tuyệt rời đi.

Ngưng Sương cũng đã quên khóc, ngơ ngác mà nhìn đoạn phát nằm trước mắt mình. Qua hồi lâu, nàng mới run rẩy hai tay cầm lấy nó ôm vào ngực, yên lặng rơi lệ.

Có cái gì đó mất rồi...

Khi Bạch Thanh Ẩn nắm đầu phát tiễn xuống, tuyệt tình mà nói với nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, lúc ấy, có cái gì đó đã mất rồi...

Là tâm, hay là hồn phách?

Cũng có thể là hy vọng...

Bởi vì hiện tại, nàng... ở đau triệt nội tâm khôn cùng, đã tỉnh ngộ.. Bạch Thanh Ẩn sẽ không bao giờ nhìn nhận nàng.

Ngay sau đó, nước mắt tựa như mất đi khổng chế, liên tục rơi xuống từng giọt từng giọt, đọng lại trên y phục nàng...

25. Chương 25

Đêm thật sâu, dưới ánh nến, trong góc thư phòng tĩnh lặng, phú thương Tô Châu Trịnh Kỳ Uyene vẫn đang ngồi cạnh bàn tính toán trưởng sách.

Đột nhiên, một trận gió khê luồng qua song cửa khép hờ thổi phát đến, ánh nến lung lay lập lờ tưởng như sắp tắt. Trịnh Kỳ Uyên vội vàng cầm lấy một quyển thư ngăn gió lại, đến khi ánh nến ổn định lại, mới đứng dậy đi đóng song cửa lại.

Nhưng, hắn vừa mới đóng song cửa lại, đại môn vốn vẫn đang đóng chặt, chỉ nha một tiếng mở ra.

Tưởng là gió thổi, Trịnh Kỳ Uyên không khỏi nhú mày nghĩ ngợi, tối nay vì sao gió lại to như vậy, rõ ràng mùa xuân vừa mới qua đi thôi..

Mà, khi hắn xoay người định bước đến đóng lại cửa thì, thân ảnh từ ngoài cửa bước vào khiến hắn trợn mắt há hốc mồm.

“Phụ thân!”

“Tiểu nhi!?”

Nghe thấy kêu gọi quen thuộc, Trịnh Kỳ Uyên mới tin tưởng bản thân không phải hoa mắt, nhi tử rời đi Tô Châu gần ba tháng của hắn, Trịnh Trường Tiểu, hiện đang đứng trước mắt hắn.

“Phụ thân, nhi tử rất nhớ người!”

Trường Tiểu vừa nhìn thấy hắn, liền cười nhào đến, gắt gao ôm lấy hắn.

“Người hài tử này -hài tử này -”

Trịnh Kỳ Uyên vừa thương vừa yêu mà ôm lấy hài tử phẳng phất như không bao giờ trưởng thành, hài tử luôn khiến bản thân hắn thương yêu lại không yên lòng này.

“Sao đột nhiên lại trở về, cũng không cùng phụ thân nói một tiếng.” Trịnh Kỳ Uyên vừa nói, vừa buông Trường Tiểu ra “Lại đây, để phụ thân hảo hảo nhìn.”

Cẩn thận quan sát Trường Tiểu đứng trước mặt mình trong chốc lát, Trịnh Kỳ Uyên có chút đau lòng “Sao lại gầy như vậy, không quen dùng thức ăn nơi kinh thành?”

“Ân, hài nhi vẫn là thích thức ăn Tô Châu hơn!” Trường Tiểu cười, dùng sức gật đầu.

“Có thêm phiền cho tỷ phụ của ngươi không a?” nói đến đây thì, giọng nói của Trịnh Kỳ Uyên tràn ngập uy nghi liếc y.

“Không có a, hài nhi ở kinh thành chính là rất ngoan!” Trường Tiểu bắt mồm, ngay lập tức phồng to hai má phản bác.

“Hừ hừ, kia tại sao một tháng trước, đột nhiên lại có người từ kinh thành đến đây truyền tin đón tỷ tỷ ngươi trở về a?” Trịnh Kỳ Uyên một vẻ không tin.

“Cái đó, bất quá -” Trường Tiểu cố ý kéo dài thanh âm “Là bởi vì tỷ phụ muốn gặp tỷ tỷ thôi, hắc hắc!” nói xong, y còn nghịch ngợm cười vài tiếng.

Bộ dáng bướng bỉnh của y, khiến Trịnh Kỳ Uyên dở khóc dở cười.

“Tại sao lại trở về, trước lúc trở về sao lại không báo cho phụ thân biết trước một tiếng?”

Trường Tiểu thu hồi tiểu dung, có chút thâm trầm nhìn người trước mắt.

“Là bởi vì Trường Tiểu muốn gặp phụ thân, không muốn lãng phí thời gian nữa.”

Trịnh Kỳ Uyên cảm thấy lời y có chút lạ lùng, nhưng lại cũng chẳng nghĩ ra có cái gì không đúng, chỉ có thể cho là một hài tử quá mức nhớ phụ mẫu mình mà thôi.

“Cho nên liền suốt đêm trở về như vậy?”

“Ân.”

Nghe được y nói như thế, Trịnh Kỳ Uyên một trận đau lòng, nhin không được vuốt ve gương mặt gầy đi không ít của Trường Tiểu.

“Phụ thân cứ nghĩ mãi, không biết có phải nên đón người trở về... Người ở nhà thì luôn khiến ta cùng nương người phiền lòng, lúc không ở nhà thì, luôn làm ta cùng nương người thấy thiếu cái gì... Ai, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

“Phụ thân...” Trường Tiểu rũ xuống mi mắt, trong nháy mắt ấy, ánh mắt y chợt lóe quang mang khác thường, tay y phủ lên đôi tay ấm áp của phụ thân y.

“Đúng rồi, chuyện người trở về, mẫu thân người đã biết chưa?”

“Vẫn chưa.” Trường Tiểu lắc đầu “Mẫu thân đang ngủ, Trường Tiểu không muốn quấy rầy người.”

“Cũng phải, chờ đến sớm mai rồi nói với nàng. Đúng rồi, bây giờ cũng không còn sớm, đi đường nhiều ngày như vậy nhất định là rất mệt mỏi, phụ thân lập tức gọi người chuẩn bị, trước hết tẩy rửa thân thể rồi ăn vài thứ, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trường Tiểu ngăn lời Trịnh Kỳ Uyên, giống như làm nũng mà nói “Phụ thân, không vội như vậy. hài như muốn ở bên cạnh phụ thân một lúc, đã lâu không gặp người, Trường Tiểu rất nhớ rất nhớ người.”

Trường Tiểu từ lúc bé đã yêu bám lấy mình, lúc trước Trịnh Kỳ Uyên vẫn luôn mặc kệ y như vậy, nhưng đến khi y trưởng thành một chút, hẳn liền nghiêm khắc yêu cầu Trường Tiểu phải biết độc lập, cho nên nhiều lần Trường Tiểu có những hành vi trẻ thơ như vậy, Trịnh Kỳ Uyên luôn răn dạy rất nghiêm. Nhưng đêm nay, nghĩ đến hài tử rời mình đi hơn ba tháng, Trịnh Kỳ Uyên cũng không muốn tỏ ra quá mức nghiêm khắc với hài tử mà mình yêu đến tận xương này nữa.

“Người hài tử này...” ngữ khí tuy mang theo trách cứ, nhưng Trịnh Kỳ Uyên vẫn là thu hồi cước bộ dự định bước ra ngoài, trở lại bên cạnh Trường Tiểu, nhẹ nhàng ôm lấy y.

“Phụ thân...”

Trường Tiểu ôm hẳn, úp mặt lên bả vai hẳn, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, khóe mắt cũng ánh lên quang mang trong suốt.

Tâm sự chẳng ai hay, đau lòng không ai hiểu, hỏi người từ khi nào đã lưu luyến, vương dài cả tam sinh tam thế...

“Còn nữa, phụ thân, Trường Tiểu có thứ này cho người.”

“Thứ gì?”

“Người nhắm mắt lại trước đi.”

Trường Tiểu nhoẻn miệng cười một cách thần bí.

Trịnh Kỳ Uyên ra vẻ như đúng là không còn biện pháp nào với tính cách của y, nhưng vẫn rất nghe lời mà nhắm lại hai mắt, chờ đợi... Nhưng mà, chờ mãi một thời gian ngắn, Trường Tiểu lại hoàn toàn không có động tĩnh.

“Tiểu nhi...” Trịnh Kỳ Uyên không khỏi kỳ quái hỏi.

“Chờ một chút nữa...”

Không biết có phải do bản thân đang nhắm nghiền hai mắt hay không, thanh âm Trường Tiểu so với dĩ vãng hoàn toàn bất đồng, thâm trầm, phẳng phất như một vị trưởng giả từng trải qua biết bao thăng trầm năm thời gian, cả ánh mắt dừng lại trên người hẳn, giống như là đang cố gắng trút vào những cảm xúc tình tự không đồng nhất, khiến cho kẻ khác thấy áp lực.

Trịnh Kỳ Uyên muốn mở to mắt nhìn xem biểu tình lúc này của Trường Tiểu, nhưng lại nghe y bảo chờ thêm một chút... thế là hẳn có chút do dự, cũng chính ngay tại lúc hẳn đang chần chừ thì, hai tay Trường Tiểu đã đặt lên bờ vai hẳn, đầu cho hai mắt hẳn đang nhắm nghiền, vẫn có thể cảm nhận được Trường Tiểu đang chậm rãi áp sát lại gần mình.

“Tiểu nhi?”

Trịnh Kỳ Uyên kỳ quái mở miệng, nhưng ngay tiếp theo đó, đôi môi hần như có thứ gì đó mềm mại phủ lên. Cả thân thể hần cứng đờ, đợi đến lúc hần ý thức được là thứ gì đang đặt trên môi mình thì, lập tức kinh ngạc mở toang đôi mắt, sững sờ không nói được lời nào.

Kề ngay trước mắt hần, là ánh mắt ngấn đầy nước mắt, bên trong ánh mắt ấy, là đầy ắp thâm tình, khiến cho hần ách ngôn, thậm chí là khiếp sợ...

Cảm xúc mãnh liệt, như bài sơn đảo hải hướng hần khuynh áp mà đến, tựa như lắng đọng qua vô số năm tháng, vừa sâu lại vừa thâm trầm, khiến cho người ta khó có thể phớt lờ, khó có thể quên... thậm chí là quên mất phải hô hấp...

Trường Tiểu chậm rãi buông hần ra, lệ vẫn đọng nơi hốc mắt như trên châu, từng giọt từng giọt lăn dài xuống, vài giọt lặng lẽ đọng lại trên y bãi của Trịnh Kỳ Uyên.

Trịnh Kỳ Uyên đứng ở tại chỗ, vì nụ cười thê mỹ kia trên gương mặt Trường Kiều, vì ái ý dày đặc trong ánh mắt Trường Tiểu.

Trường Tiểu si ngốc mà nhìn hần, cuối cùng mở miệng nói, từng chữ từng chữ một, rõ ràng mà nặng nề nói với hần “Đừng bao giờ quên.... đừng bao giờ... Ta yêu người...”

Cái-

Trịnh Kỳ Uyên cả kinh, suýt chút nữa vì thất thố mà ngã xuống ghế, thật vất vả lắm hần mới có thể ổn định lại thân thể, trong lòng tràn đầy sợ hãi, hần ngẩng đầu nhìn về phía phiến song cửa vẫn đang đóng, cả đại môn vẫn đang khép chặt.

Đêm càng lúc càng thâm trầm, ánh nến vẫn lẳng lặng lay động, trường sách vẫn mở ra đặt trên bàn, trong thư phòng, ngoại trừ hần ra, chẳng còn ai khác..

Trịnh Kỳ Uyên nặng nề thở dốc...

Lúc này, là mộng?

Ngày thứ mười sau khi Bạch Thanh Ân rời đi kinh thành, Ngưng Sương vẫn chờ đợi ngồi trong phòng, trên chiếc bàn cạnh nàng, đặt một phong thư, mặt ngoài phong thư đề hai đại tự “Hưu thư”

Ở cuối phong thư, đã đề sẵn danh tự của Bạch Thanh Ân, cả dấu thủ ấn, nhưng bên cạnh lại không có danh tự của Ngưng Sương.

Ngày đó, trước khi rời đi, Bạch Thanh Ân sai gia nhân đưa đến cho nàng hưu thư mà hần đã tự mình ký danh tự cũng như in thủ ấn này cho nàng, ý của hần phi thường rõ ràng... Ngưng Sương chỉ cần ký danh tự của mình rồi in thủ ấn, quan hệ phu thê của bọn họ liền dừng ở đây.

Ngưng Sương không có tiếp nhận hưu thư, cũng không viết danh tự của nàng lẫn in thủ ấn lên phong thư, nàng chỉ là như kẻ mất hồn, lẳng lặng ngồi một chỗ, ánh mắt thần thờ nhìn về nơi nào đó, trong tay nắm chặt đầu phát bị Bạch Thanh Ân cắt xuống.

Thời tiết ngày hôm nay có chút âm u thấp lãnh, không trung bị tầng tầng dày đặc mây đen bao phủ, tựa như muốn vây khốn con người, khiến cho bọn họ chỉ có thể đứng ở nơi không nhìn tới được ánh dương quang lẫn hy vọng.

Không thể vào... cũng chẳng thể nào thoát ra...

Ngưng Sương vẫn ngồi yên lặng, ngoài cửa sổ không biết vì lý do gì mà truyền đến một trận ồn ào, không lâu sau, cửa phòng khép chặt bị Ngôn tổng quản với nét mặt tái bệch từ ngoài đẩy vào.

Ngôn tổng quản vừa nhìn thấy Ngưng Sương, lập tức bước về phía nàng.

“Phu nhân! Phu nhân!”

Lão vội vàng kêu liên tục gọi, Ngưng Sương không hề đáp lại lão. Nhưng lúc này Ngôn tổng quản cũng chẳng có tâm tư nào mà đi khuyên bảo an ủi nàng, lão bối rối nói với nàng “Nguy rồi, phu nhân! Lúc này

nhận được tin báo từ nơi khác truyền đến, mã xa của tiểu cữu gia tiến vào một đoạn sơn lộ thì gặp phải núi lở—

“Người nói cái gì?”

Ngưng Sương vừa nghe đến lời này, vốn dĩ vẫn không hề có phản ứng ngẩng đầu, vẻ mặt tái nhợt nhìn Ngôn tổng quản.

Ngôn tổng quản nhìn nàng, do dự một trận, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đau lòng nói cho nàng biết “Tiểu cữu gia cùng mã xa và những người theo cùng đều bị chôn vùi, mãi cho đến lúc bọn họ đào ra... người đã muốn... đã muốn...”

Ngưng Sương vẫn chưa nghe hết lời của lão, hai mắt nhắm chặt, cả thân mình lung lay ngã xuống.

“Phu nhân! Phu nhân——”

26. Chương 26

Quý Yên Nhã, thê tử Trịnh Kỳ Uyên ngồi trong phòng nhìn trượng phu đang có vẻ đứng ngồi không yên của mình, khẽ mím môi mỉm cười, đứng dậy bước đến cạnh hắn, ôn nhu nói “Tướng công, sáng sớm chàng ở đây hoảng cái gì a?”

Trịnh Kỳ Uyên nghe thấy, đảo mắt nhìn về thê tử, mi đầu càng nhăn chặt hơn, mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi.

Quý Yên Nhã mỉm cười lắc đầu, minh bạch mà nói “Có phải hay không lại nhớ đến Trường Tiểu?”

Trịnh Kỳ Uyên dừng bước lại, liếc mắt nhìn thê tử một lúc, cuối cùng mới ngồi xuống y tử, cúi đầu suy nghĩ một trận, lúc này mới trầm giọng nói “Phu nhân, chúng ta có phải nên đón hài tử của mình trở về không?”

Quý Yên Nhã vừa nghe như thế, lại cười đến bất đắc dĩ, nàng nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng vỗ bả vai trượng phu.

“Chàng đấy, lúc nhi tử ở nhà thì, cứ mãi bảo nó phải độc lập. Bây giờ nhi tử rời đi rồi, chàng lại nhớ nó đến trà phạn bất tự, không sợ nhi tử trở về nhìn thấy chàng như vậy, sẽ cười nhạo chàng sao/”

Bị thê tử giễu cợt như vậy, Trịnh Kỳ Uyên liếc nhìn nàng một cái, nhưng lại chẳng thể phản bác được, bởi vì sự thật là như vậy.

“Ta không tin phu nhân không nhớ nhi tử.”

“Thiếp nhớ nha.” Quý Yên Nhã ngồi xuống cạnh hắn, cười nói “Nhưng thiếp không nói ra a.”

Ý tứ chính là, người nào nói ra trước, kẻ đó nhớ Trường Tiểu hơn.

Trịnh Kỳ Uyên khẽ nhăn mặt, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng một bộ bất cứ giá nào nói “Mặc kệ, nhớ nhi tử thì nhớ nhi tử, ta hiện tại sai hạ nhân đến kinh thành đón Tiểu nhi trở về.”

Trịnh Kỳ Uyên nói xong liền đứng dậy, Quý Yên Nhã cũng đứng lên cùng hắn, hỏi “Tướng công, dạo trước nhìn chàng không ừ không hử lời nào, còn tưởng chàng không nhớ đến nhi tử chứ, hôm nay sao lại đột nhiên quyết định đón Trường Tiểu trở về?”

Trịnh Kỳ Uyên dừng cước bộ, trong chốc lát mới xoay người đối mặt nhi tử, hắn không mở lời ngay, ngược lại do dự một trận, mới có chút chần chờ lựa lời “Tối hôm qua... Tối hôm qua ta mộng Tiểu nhi... Hắn nói... Khụ, không có gì, chỉ là ta mộng gặp hài tử thôi.”

Quý Yên Nhã có chút giật mình “Khó trách hôm nay chàng lại quyết định đón Tiểu nhi trở về.”

Ban ngày nghĩ đến, ban đêm nằm mộng, chẳng phải sao?

Bất quá, cũng đã đến lúc đón hài tử trở về, từ nhỏ đến lớn chưa từng rời nhà quá lần nào, vừa rời đi liền đi một mạch lâu như thế, trách sao không khiến người khác tưởng niệm chứ.

Ngay lúc Trịnh Kỳ Uyên chuẩn bị đi ra thính ngoại gọi hạ nhân thì, quản gia Trịnh phủ một bộ vội vã bước vào phòng, vừa nhìn thấy hai vị chủ tử, lập tức cúi đầu nói “Lão gia, phu nhân, cô gia đến đây.”

“Thanh Ân!?”

Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã bắt gặp nhìn nhau.

“Thiếu gia có phải cũng theo trở lại hay không? Trịnh Kỳ Uyên nhanh chóng hỏi lại quản gia, không ngờ quản gia lại lắc đầu “Không có lão gia, chỉ có một mình cô gia. Thoạt nhìn phong trần một mối, như là chạy đi rất vội vàng.”

“Nga.”

Đang nói, Bạch Thanh Ân thoạt nhìn cực kỳ mệt mỏi cũng theo vào phòng, thấy Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã đang đứng ở thềm đường rồi, hắn chẳng nói lời nào, mà chỉ yên lặng đứng đấy.

“Thanh Ân, tại sao lại đột nhiên chạy đến Tô Châu?”

Trịnh Kỳ Uyên cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn lên tiếng hỏi.

Tầm mắt Bạch Thanh Ân đảo quanh một vòng sảnh đường, tựa như đang tìm kiếm thứ gì, sau đó mới hỏi lại Trịnh Kỳ Uyên “Trường Tiểu không nói với ngài?”

“Trường Tiểu?” Trịnh Kỳ Uyên lại hoang mang nhìn về phía thê tử, sau mới nhíu mày hỏi “Trường Tiểu nói cái gì? Không phải nó vẫn còn đang ở kinh thành sao?”

Lời nói của Trịnh Kỳ Uyên khiến cho ánh mắt Bạch Thanh Ân chợt lóe kinh ngạc.

“Không lẽ là do ta đuổi qua nhanh nên vượt qua? Có lẽ bọn họ còn ở trên đường—”

Bạch Thanh Ân cúi đầu lẩm bẫm một trận, rồi lại đột nhiên ngẩng đầu, ôm quyền nói tiếng thất lễ xong, liền định xoay người rời đi.

“Thanh Ân.”

Trịnh Kỳ Uyên nhanh tay ngăn y lại.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, người nói cho ta biết!”

Bạch Thanh Ân nghiêng người thẳng tắp nhìn vào Trịnh Kỳ Uyên, ánh mắt y mang theo cảm xúc phức tạp khiến cho người khác nhìn vào không thể đoán ra được là gì.

“Trịnh lão gia...” Bạch Thanh Ân vừa mở miệng thì, ngữ khí lạnh lùng khiến tất cả những người có mặt khiếp sợ “Trường Tiểu đã rời khỏi kinh thành, phỏng chừng lúc này vẫn đang trên đường hồi Tô Châu. Văn bối vì đuổi theo hắn nên ra roi thúc ngựa chạy đến Tô Châu. Không ngờ lại vượt quá hắn, cho nên quyết định theo đường cũ trở lại tìm hắn.”

“Thanh Ân...” Trịnh Kỳ Uyên trợn mắt, kinh ngạc nhìn hắn “Lúc này người gọi ta cái gì?”

Y là nữ tử của hắn, lúc trước vẫn luôn gọi hắn là nhạc phụ, giờ phút này lại một tiếng Trịnh lão gia, hoàn toàn giống như là kêu gọi một kẻ xa lạ không quen không biết, làm sao không khiến hắn kinh ngạc được?

Bạch Thanh Ân cúi thấp đầu, sau đó ngẩng lên nhìn thẳng vào Trịnh Kỳ Uyên, đáy mắt hiện lên tia tiếc nuối cùng có lỗi.

“Trịnh lão gia, văn bối cùng Ngưng Sương đã không còn là phu thê.”

Một lời này của y, khiến cho Quý Yên Nhã khiếp sợ hít một hơi, khiến Trịnh Kỳ Uyên khó có thể tin tưởng to mắt.

“Sao lại như vậy, rốt cuộc tại sao lại như vậy?” Trịnh Kỳ Uyên cực lực buộc bản thân bình tĩnh, nhưng thanh âm của hắn lại càng lúc càng nghiêm lệ “Có phải là Sương nhi làm sai điều gì hay không?”

“Không phải.” Bạch Thanh Ân thành khẩn lắc đầu “Sai tất cả là do văn bối, là văn bối không xứng với Ngưng Sương.”

“Vậy ý của Ngưng Sương...”

Mặc dù có hơi ích kỷ, nhưng lúc này Trịnh Kỳ Uyên chỉ nghĩ đến chsinh ý kiến của nữ nhi mình đối với chuyện này, nàng có phải cũng đồng ý chuyện này hay không... Nếu như cả hai người cùng đồng ý, hơn nữa lý do thuyết phục, có lẽ hẳn không còn lời nào để nói, Trịnh gia bọn họ cũng không phải nuôi không nổi một người, cùng lắm là cho nữ nhi trở về nhà thôi. Nhưng nếu như không phải...

Bạch Thanh Ân rũ mi mắt, thật lâu mới trầm giọng nói “Văn bối đã giao hưu thư cho Ngưng Sương, thiết nghĩ, nàng hẳn là đã ký danh tự lên rồi.”

“Hẳn là?” Quý Yên Nhã nãy giờ im lặng đột nhiên bước đến, chất vấn Bạch Thanh Ân “Nói vậy tức là, Ngưng Sương cũng không đồng ý chuyện này?”

Bạch Thanh Ân cúi đầu không nói gì, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, thái độ của y đã nói lên hết thảy.

“Chuyện này rốt cuộc là tại sao, Bạch Thanh Ân, người rốt cuộc có bất mãn gì với nữ nhi của ta? Lại đến mức khiến người phải viết hưu thư?” Quý Yên Nhã nghĩ đến nữ nhi của mình bị kẻ khác bỏ rơi, nghĩ đến về sau này nàng phải đối mặt như thế nào với lời đàm tiếu của những người xung quanh, liền cảm thấy tức giận nam tử trước mắt không thôi.

“Phu nhân...”

Bạch Thanh Ân nhìn nàng bi thương, trong giọng nói lại tràn ngập tự trách “Ngưng Sương không hề sai, sai là văn bối, Ngưng Sương rất tốt, tốt đến mức làm cho văn bối nghĩ nàng không nên vì kẻ như văn bối mà cô phụ cả đời nàng, cho nên văn bối chỉ có thể làm như vậy.”

“Nhưng là nữ nhi của ta yêu người a!” Quý Yên Nhã dần dần đỏ ửng hốc mắt, nàng vẫn còn nhớ rõ, lần trước Ngưng Sương hỏi gia thì, thái độ của Ngưng Sương đối với Bạch Thanh Ân nàng nhìn nhất thanh nhị sở, biết rõ nữ nhi Ngưng Sương của mình đã yêu thương nam tử này, nàng còn từng vì Ngưng Sương có thể đạt được hảo lương duyên như vậy mà vui mừng, tại sao bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy?

“Nhưng mà văn bối lại không thể yêu nàng, tâm của Thanh Ân đã thuộc về người khác!”

“Nếu đã như vậy, tại sao lúc trước người lại còn thú nàng!?”

Trịnh Kỳ Uyên đứng trước mặt y, ngón tay chỉ vào mặt Bạch Thanh Ân sắc bén chất vấn.

Bạch Thanh Ân nhìn hai vị trưởng bối trước mắt, vô tận bi thương mà nói “Văn bối muốn thú là nữ nhi thủ phủ Tô Châu Trịnh Kỳ Uyên, nhưng không phải là Ngưng Sương nàng.”

“Gia môn chúng ta chỉ có độc nhất Ngưng Sương là nữ nhi, không nàng thì là ai?” Quý Yên Nhã đỏ bừng hai mắt, vẻ mặt khó hiểu.

Bạch Thanh Ân không biết làm thế nào trả lời, nhắm chặt hai mắt.

“Người nói đi! Lúc trước trở về Trịnh phủ, hai người các người không phải vẫn là rất hảo sao? Tại sao vừa trở lại kinh thành lại thay đổi hết thảy như vậy?”

Trịnh Kỳ Uyên không nói lời nào, hẳn nghe thấy thê tử hỏi như vậy, liền dùng ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn Bạch Thanh Ân, nhất quyết buộc y phải cho bọn họ một cái công đạo.

Bạch Thanh Ân chậm rãi mở ra hai mắt, trầm giọng đau thương “Hết thảy đều là giả dối, văn bối cùng Ngưng Sương chỉ là cùng nhau giả vờ để lừa gạt hai vị. Kỳ thật, ta chưa từng đồng sàng cộng chẩm cùng Ngưng Sương, Ngưng Sương vẫn là xử tử chi thân...”

Quý Yên Nhã nghe vậy, khó mà tin được lùi về sau vài bước, cuối cùng ngã xuống ghế.

“Rầm-”

Trịnh Kỳ Uyên vỗ mạnh lên bàn một cái, sau đó lạnh lùng chỉ trích Bạch Thanh Ân “Bạch Thanh Ân, hôm nay ngươi nhất định phải nói rõ ràng cho ta!”

Bạch Thanh Ân nhìn hắn, thật lâu không nói gì, đến cuối cùng vẫn là mở miệng, ngữ khí vẫn là cực kỳ bi ai “Vốn dĩ người mà văn bối muốn thành thân, là kẻ nam phần nữ trang, khiến cho văn bối nghĩ đây là nữ tử nên mới không tự chủ được mà yêu thương, là Trịnh Trường Tiểu.”

Lời của y tựa như trời quang mây tạnh, ngay cả bình tĩnh như Trịnh Kỳ Uyên cũng cả kinh, không thể tin mà lùi về sau vài bước, trừng to mắt nhìn về phía nam tử vẻ mặt thống khổ đứng đó.

“Thiên a...”

Quý Yên Nhã vắt vẻo lăm mới hồi thần lại, lúc này che miệng, vừa rơi lệ vừa kinh hô...

“Thiên a...”

“Thật sự xin lỗi, Trịnh lão gia, Trịnh phu nhân, văn bối xin hai vị phái người đón Ngưng Sương hồi Tô Châu, ngày sau văn bối mới đăng môn giải thích, hiện tại văn bối phải đi trước đuổi theo Trường Tiểu.”

Bạch Thanh Ân dứt lời, thật sâu cảm thấy có lỗi với hai người mà thở dài, lại xoay người rời đi.

Quý Yên Nhã đứng trong sảnh đường nhìn thấy y rời đi rồi, không biết phải làm sao, bước lại gần trợ giúp phu minh, liên tục hỏi “Tướng công, tướng công, hắn đuổi theo Trường Tiểu làm cái gì a? Trường Tiểu ở kinh thành đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Trường Tiểu lên rồi khỏi kinh thành cho nên hắn không biết?”

Lời thê tử khiến Trịnh Kỳ Uyên nghĩ ra điều gì, hắn vỗ án quát to

“Không tốt!”

Trịnh Kỳ Uyên cũng không quan tâm lời thê tử hỏi, lập tức gọi đến quản gia vừa mới rời đi, nhanh chóng phân phó lão “Người mau phái người lên đường đi tìm thiếu gia, phỏng chừng thiếu gia đang trên đường hồi phủ, mau lên, phái càng nhiều người càng tốt! Đúng rồi, còn nữa, phái thêm một số người khác đến kinh thành đi, lập tức đón tiểu thư Ngưng Sương hồi phủ, lập tức đi làm, không được chậm trễ!”

Quản gia tuân lệnh, tức khắc chạy đi làm, Trịnh Kỳ Uyên đứng tại ngoại thính, bóng dáng thoát nhìn vô cùng thê lương. Quý Yên Nhã tiến đến, đứng cạnh hắn khóc nỉ non.

“Tướng công...”

“Phu nhân, trước đừng quá khổ sở, đợi hài tử đều về rồi, chúng ta mới hảo hảo hỏi lại nguyên do.”

“Ân.”

Quý Yên Nhã gật đầu, im lặng trong chốc lát, lại hỏi “Tướng công, Bạch Thanh Ân vì có gì lại đuổi theo Trường Tiểu?”

Trịnh Kỳ Uyên đỡ lấy thất lưng thê tử, dùng sức thán một hơi, rồi mới đáp lại “Nếu như vi phu đoán không lầm, giữa Trường Tiểu cùng Bạch Thanh Ân có lẽ đã xảy ra một đoạn gút mắt lúc ở kinh thành. Bởi vì Ngưng Sương trở lại kinh thành, Trường Tiểu cảm thấy có lỗi với tỷ tỷ nên mới quyết định quay trở về Tô Châu đột ngột như vậy, Bạch Thanh Ân không biết chuyện nên lập tức đuổi theo.”

“Ý của chàng là...”

Quý Yên Nhã khiếp sợ trừng mắt nhìn trợ giúp phu.

Trịnh Kỳ Uyên lại thở dài.

“Phu nhân, chúng ta phải hảo hảo chuẩn bị hết thảy mọi thứ.

Quý Yên Nhã nghe được lời này, gục vào vai trợ giúp phu, nhịn không được khóc thành tiếng.

27. Chương 27

Tam sinh tam thể, nguyên lai chỉ là một hồi mộng cảnh, cái gì gọi là chân thực, cái gì lại là hư ảo?

Lúc y lại bước trên Hoàng Tuyền Lộ, quá Nại Hà Kiều, dọc theo bờ Vong Xuyên Hà, liếc mắt nhìn Tam Sinh Thạch, tam sinh tam thể như từng khắc từng thì, cũng tựa như một khắc phù vân thoáng qua.

Thực sự là đã trải qua sao?

Lại đứng trên Vọng Hương Thai, nhìn lão phụ nhân bán Mạnh Bà Trà trước mắt mãi mãi không hề thay đổi, trong lúc nhất thời lại chẳng biết nói gì.

“Người lại đến.”

Thanh âm không có tình cảm của lão phụ nhân chậm rãi vang lên, giống như đối với người quen mà cất lời tiếp đón y.

Lão phụ nhân không đợi y trả lời, múc một chén Mạnh Bà Trà vô sắc, dùng hai bàn tay phủ kín nếp nhăn già nua đưa đến trước mặt y, ánh mắt ám trầm tựa như lòng sông Vong Xuyên Hà thâm u soi rõ hết thảy nhìn thẳng vào y.

“Lần này, người sẽ uống hết này chứ.”

Lời nói rõ ràng hết thảy, khiến cho bàn tay tiếp nhận Mạnh Bà Trà của y dừng lại—

Quả nhiên, nhất cử nhất động của y, đều bị nàng nhìn trong đáy mắt...

“Tại sao...” thanh âm của y run rẩy, có chút mê mang hỏi lại “...khi đó ta không uống hết bát trà ngài vẫn để ta chuyển thế?”

“Đây là kiếp của người.” đôi mắt không chút ánh sáng của lão phụ nhân nhìn thẳng vào y “Thần Minh cho người tam sinh tam thể nói rằng, chung quy người sẽ lựa chọn làm như vậy. Còn nhớ lão Vu Y đến nhà người năm người bảy tuổi sao? Người kia, chính là lão phụ.”

Y lẳng lặng nhìn nàng, nước mắt cũng lặng lẽ chảy dài.

“Tại sao ngài phải làm như thế?”

“Là bởi vì, nếu người tiếp tục bởi vì ký ức của tiền thế vậy hăm, sẽ ảnh hưởng đến nhân sinh của Trịnh thụ phụ phụ, vì để không làm cho số mệnh của bọn họ lệch hướng khỏi quỹ đạo ban đầu, lão phụ mới phải phần thành Vu Y, cho bọn họ cách giải quyết.”

“Nguyên lai là như thế..” Y cúi đầu, nước mắt rơi trên mặt đất, lại tức khắc biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Lỗ mãng cùng ích kỷ của y, suýt chút nữa đã gây ra sai lầm lớn, mặc dù đã được văn hồi đúng lúc, y vẫn là cảm thấy áy náy vạn phần.

Tiếp nhận bát trà trong tay lão phụ nhân, y nhìn vào chén nước trong suốt thấy đáy, bỗng nhiên nhớ ra được hương vị của trà này— không, nên nói là, hoàn toàn vô vị, uống vào miệng rồi cũng chẳng có cảm giác gì, tựa như là uống vào không khí...

Đó mới là Mạnh Bà Trà, tựa như lưu thủy, lại vô sắc vô vị.

“Ta đã không còn thể tiếp theo nữa...” y đối với nước trà thì thảo tự nói “Sau khi uống xong rồi, ta sẽ quên hết thảy... cả tình cảm đối với người kia...”

Lão phụ nhân bình tĩnh nhìn y, ngay lúc y đưa tay chuẩn bị uống vào bát trà thì, lại đưa tay ngăn y.

“Đừng vội.” Lão phụ nhân chậm rãi nói “Trước khi uống trà, người có muốn biết một đời này sau khi người chết, gia nhân người thế nào không?”

Y mở to mắt, có chút ngoài ý muốn lại khiếp sợ.

“Có thể sao?” y không xác định lắm, hỏi lại.

Lão phụ nhân gật gật đầu, hơi hơi mỉm cười “Kỳ thật, một thể này của người thọ mệnh ước chừng có hơn sáu mươi năm, vốn dĩ mạng vẫn chưa tuyệt, sở dĩ kéo hồn phách của người đến đây, cũng là do Thần Minh an bài. Người gặp người lâm vào khổ cảnh, niệm tình người cũng từng thành tâm tu luyện, nên đặc biệt cho người một lần cơ hội hoàn hồn.”

“Thật sao?” y khó có thể tin mà nhìn lão phụ nhân, hai tay cầm lấy bát trà run rẩy lợi hại.

“Thiên chân vạn xác.” Lão phụ nhân thông thả thậm trọng gật đầu.

Y một trận kích động, nhưng không quá bao lâu, lại dần khôi phục bình tĩnh, tiếp theo lại lộ ra biểu tình bi thương...

“Nhưng nếu như ta còn sống, lại phải đối mặt với mọi người như thế nào? Ngưng Sương si tình với Thanh Ân, Trình Kỳ Uyên lại đã có Quý Yên Nhã, ta bất quá, chỉ là kẻ dư thừa...”

“Người lời ấy là sai rồi, mỗi người đều có lý do tồn tại trên thế gian này, nhất sinh hoàn nhất thế, sự sự tương khấu. Đến đây, trước hết người xem những cảnh tượng này, rồi mới quyết định có hoàn hồn hồi dương hay không.”

Lão phụ nhân nói dứt lời, vung tay lướt qua nôi chữ trà, trên mặt nước nhất thời xuất hiện một mặt hình ảnh mờ ảo, chỉ chớp lát sau, y liền nhìn thấy được những nơi quen thuộc, những người mà y thân quen.

Y nhìn thấy, một gã phó dịch Trịnh phủ giục ngựa chạy như bay thẳng đến trước đại môn Trịnh phủ, vừa xuống ngựa liền chạy vọt vào trong phủ, kẻ này đến trước mặt Trình Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã, vừa cất lời liền nói một hồi dài, sau đó chỉ thấy, Quý Yên Nhã hai mắt nhắm lại, té xỉu trên mặt đất, còn Trình Kỳ Uyên thì thất hồn lạc phách ngã người lên ghế, thật lâu sau vẫn chưa hồi thần trở lại.

“Đây chính là phản ứng của phụ mẫu nhất thế này của người khi tin tức người chết báo về Trịnh phủ. Người chết khiến cho mẫu thân người sầu muộn khôn nguôi, cuối cùng hai năm sau vì bệnh cũng tạ thế, mà phụ thân người thì một đêm đầu bạc, sau đó cũng chẳng còn lòng dạ nào chăm sóc gia nghiệp, khiến cho gia đạo sa sút, nửa đời sau của hắn chìm trong rượu, nghèo khó chán chường, cuối cùng trong một đêm đông ở tuổi bảy mươi, sau khi say rượu bị rét mà chết ở nơi nhai đầu...”

Nghe đến đây, thân thể y lão đảo, suýt nữa không thể đứng vững.

“Một mặt khác, chính là tỷ tỷ người Ngưng Sương, khi biết được tin tức người chết thì không lâu sau nàng xuất gia thành ni, bởi vì do nàng giúp người rời khỏi kinh thành, cho rằng là nàng hại chết người, cả đời mang áy náy trên lưng, cuối cùng cũng là thảm thương mà chết đi.”

Nghe đến đây, y lệ tuôn như suối trào, yên lặng đứng im một lúc, chung quy vẫn là không nhìn được mở miệng hỏi “Còn một người nữa...”

Lão phụ nhân liếc mắt nhìn y một cái thật sâu “Người nói, là Bạch Thanh Ân?”

Y rơi lệ không nói lời nào, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Lão phụ nhân thở dài “Bảo là đối với hắn vô tình, chung quy người vẫn không thể bỏ hắn xuống được a.”

“Tiền sinh thử thế, đều là ta mắc nợ hắn, làm sao có thể nói quên là quên?” tam sinh tam thế, nếu như có người nào khác ngoại trừ người kia khiến y không yên lòng, chẳng ai khác ngoài con người đáng thương đã truy hắn lương sinh kia...

Lão phụ nhân lại phát tay, trên mặt nước rất nhanh liền xuất hiện hình ảnh của Bạch Thanh Ân.

Y hai mắt đầy lệ nhìn người nọ hiện ra trước mắt mình, lẳng lặng nghe thanh âm phát ra từ tận đáy lòng lão phụ nhân, khàn khàn mà nặng nề.

“Hắn là người biết được tin người chết trễ nhất. Hắn luôn luôn chạy ngược xui từ Tô Châu đến kinh thành tìm kiếm người, đến lúc hắn biết được tin tức thì, di thể của người đã được hạ táng...”

Y nhìn thấy, hình ảnh trước mắt, là một Bạch Thanh Ân với nét mặt phong trần mệt mỏi, thần sắc không thể tin được mà đứng trước mộ phần của y... lúc này trời đã khuya, bốn phía không người, hắn đứng đó, một thân thanh y tựa như u hồn, thê lương mà thống khổ.

Rồi thì, hần vừa liên tục lặp lại ba chữ không thể nào, vừa dùng tay đào bới phần mộ của y...

Hần đào đến hai tay đều bị hủy hoại, đầu ngón tay không ngừng chảy máu, nhưng hần lại tuyệt không hề cố kỵ dừng lại, tựa như kẻ điên cuồng mà đào sâu vào bùn đất nơi mộ phần...

Không biết qua bao lâu, quan tài bị chôn sâu trong lòng đất chợt lộ ra, bởi vì bốn phía quan tài đã được đóng đinh, hần lại phải mất rất nhiều khí lực mới có thể mở nắp quan ra.

Nương theo ánh trăng, đến khi hần tận mắt xác nhận người nằm bên trong quan tài thực sự là Trịnh Trường Tiểu thì, hần vô lực ngã quỵ xuống mặt đất, qua hồi lâu mới dùng sức ôm di thể của Trịnh Trường Tiểu ra khỏi quan tài.

Hần cứ như vậy mà ngồi, dựa lưng vào cạnh quan tài, ôm lấy di thể của Trịnh Trường Tiểu vào lòng, giống như người đã mất đi hồn phách, lẳng lặng ngồi đó, không hề lên tiếng dù là một lời... nếu không phải nơi khỏa mắt hần, lệ vẫn không ngừng tuôn chảy dọc theo gò má hần lướt xuống, thật khiến cho kẻ khác nghĩ hần có lẽ chỉ là con rối gỗ không biết động đậy...

Đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Bạch Thanh Ẩn khóc, vô thanh vô tức, lại khiến cho lòng y đau như cắt, cuối cùng y nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn, cũng không có can đảm để tiếp tục nhìn.

Tại sao người này... lại yêu mình đến như vậy chứ?

Một đời trước, lại một đời này, đều si tình đến mức khiến cho y không muốn nhìn thấy hần bị bất cứ thương tổn gì.

“Không lâu sau đó...” thanh âm lão phụ nhân lại vang lên “Hần ôm thi thể của người bước đến bờ sông, dùng dây thừng cột thật chặt thân xác của hần cùng người lại với nhau, rồi mới cùng nhau trầm vào giữa lòng sông.”

Y mở mắt ra, muốn nói gì đó, rồi lại vì quá mức bi thống mà không thể thốt nên lời.

“Đã biết hết thấy, người quyết định như thế nào?”

Thống khổ tác nghẹn yết hầu, y chỉ có thể nặng nề mà gật đầu khẳng định.

Dùng sức cố gắng nuốt cơn chua xót đau khổ nơi yết hầu vào trong lòng, y khóc nức nở, hỏi lại “Nhưng là... ta cần phải làm gì để hoàn dương, ta hoàn dương rồi có thể thay đổi được cái gì?”

Lão phụ nhân nói “Người không cần lo lắng, lúc này người nhìn thấy, bất quá chỉ là những chuyện chưa từng phát sinh, thậm chí ngay cả phụ mẫu người cũng vẫn chưa biết tin người đã chết. Còn về chuyện làm sao hoàn dương cùng chuyện sẽ phát sinh sau khi người hoàn dương, người trở về rồi thì sẽ biết... Tóm lại, sau khi người trở về rồi, hết thấy sẽ phát triển tốt hơn nhiều so với lúc này người nhìn thấy.”

“Ta đã biết.” y lại gật đầu.

Lão phụ nhân lúc này chợt chuyển sang lời khác, cẩn trọng nhắc nhở y “Bất quá, người muốn hoàn dương nhất định phải uống hết Mạnh Bà Trà trong tay. Bởi vì tình trái tiền nhất thể người thiếu Bạch Thanh Ẩn, cho nên trước khi chấm dứt thể này để trở lại trước phật đàn, người phải quên đi tình cảm đối với Trịnh Kỳ Uyên, dùng một đời này hoàn trả lại tình nghĩa cho Bạch Thanh Ẩn.”

“Quên mất... quên mất đi si luyến ngàn năm sao?” y dờ dẫm cúi đầu, nhìn bát nước trà trong tay.

“Người cảm thấy mình có thể làm được sao? Nếu không thể, liền trút đổ bát nước trà trong tay người đi, lập tức trở về làm lại nên tình...”

“Không. Ta còn bốn mươi lăm năm thọ mệnh, ta muốn dùng nó hoàn trả lại tình cho Bạch Thanh Ẩn, kia đoạn cảm tình cố chấp si vọng ngàn năm—— tạm quên một lần cũng thể. Thỉnh cầu ấy vốn dĩ không thuộc về tam sinh tam thế của ta, đến được kết quả, bất quá chỉ là một hồi sai lầm.”

Y chảy lệ cầm bát trà đưa đến trước mặt, trước khi uống hết bát trà, một giọt lệ từ gò má y lăn xuống lẳng vào bát trà, khiến lúc y ngửa đầu uống cạn bát trà, chợt nếm được hương vị của Mạnh Bà Trà.

Vừa mặn lại vừa chát... là hương vị của nước mắt.

28. Chương 28

Ngàn năm trước, từng vì một đoạn ký ức tốt đẹp kia mà khiến cho lâm vào xiềng xích trói buộc, mãi day dứt trong đầu, chỉ toàn là giọng nói của người kia, nụ cười của người kia, cứ mỗi khi nghĩ đến, lệ sẽ chảy dài.

Là bởi vì hư không, là bởi vì tưởng niệm, là bởi vì rất muốn gặp được người kia...

Si ngốc mỗi mòn ngàn năm, thần cũng là vì cố chấp của y đánh bại, chỉ đành thở dài một tiếng, ban cho y tam sinh tam thế.

Nhưng tam sinh tam thế này, chung quy cũng chỉ là mỗi mòn, là trông mong, là chẳng thể cưỡng cầu. Là bởi vì tam sinh này, khiến cho y hoàn toàn hiểu được, thứ không thuộc về bản thân, vĩnh viễn cũng không thể cưỡng cầu.

Hốt nhiên, y nhớ lại, lúc trước y khóc cầu thần minh, chẳng qua chỉ là để cho mình có thể gặp lại người nợ một lần, thần cho phép y... nhưng, đến khi y nhìn thấy người nợ, lại bắt đầu nảy sinh lòng tham mà quên mất đi lời mình đã từng nói, vì cho mình một cái kết quả mà đánh đổ Mạnh Bà thang... Đệ tam sinh, người nợ trở thành thân phụ của y, tựa như là trừng phạt của thần dành cho y, như một lời nói rõ ràng, bảo với y rằng, không thể yêu chung quy vẫn là không thể yêu...

Y vẫn luôn mãi trông mong chờ đợi tình yêu mà vĩnh viễn chẳng thể nào chiếm được, lại phụ tình cảm của người nợ, vẫn luôn trông mong chờ đợi mình.

Vì cái gì, lại lựa chọn uống Mạnh Bà trà để quên đi hết thấy?

Có lẽ, là bởi vì phải hoàn lại cảm tình của người nợ, cũng có lẽ là bởi vì bọn họ gặp được cảnh ngộ như nhau... Chính mình không thể chiếm được, vậy thì ít nhất cũng đừng để người nợ cũng đeo trên lưng gông xiềng nặng nề mà thống khổ như thế, ít nhất... cũng nên để cho người nợ tròn vẹn một giấc mộng.

Cuối cùng nhất sinh, y hiểu được... cái gì gọi là tuyệt vọng, hiểu được cái gì gọi là nên buông tay, cũng hiểu được, cho người khác một hi vọng, cũng là cho mình một đường lui.

Tam sinh tam thế, nếu như y cứ như vậy mà trở lại trước Phật đàn, chỉ sợ sẽ lưu lại vô tận tiếc nuối, vĩnh viễn cũng không thể nào thành tiên. Người hiểu y nhất, đó là vị thần minh từng độ y hoá thành tinh, cho nên, y tự cho mình một cơ hội, dùng thọ mệnh còn lại của mình, để hoàn lại hết thấy những ai y đã từng thiếu nợ...

Ngay từ lúc bắt đầu, cái gì cũng đều không có, là bởi vì y không an phận mà gây nên hết thấy kiếp nạn này, nếu không để mọi thứ chấm dứt, y làm sao có thể chặt đứt trần duyên, thành tâm hướng Phật?

Một đời cuối cùng này, cũng tựa như giết chết đi tình cảm chôn sâu trong đáy lòng ngàn năm qua, không phải cứ đạt được mới là viên mãn, mà là lĩnh ngộ mới xem như là kết cục.

Trịnh Trường Tiểu tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên, đó là Bạch Thanh Ân.

Bất đồng với Bạch Thanh Ân đang mừng rỡ khi thấy y tỉnh, ánh mắt Trường Tiểu phủ đầy một màn sương mờ, ngay lúc Bạch Thanh Ân muốn ôm lấy thì, y hoang mang hỏi “Người là ai?”

“Trường Tiểu?” Bạch Thanh Ân dừng lại động tác, cẩn thận mà nhìn y.

“Người là ai?” Nghe thấy tên mình từ trong miệng kẻ mà mình chưa từng gặp quá, Trường Tiểu lại càng hoang mang... Vì sao người nợ nhận thức chính mình, mà mình lại hoàn toàn không nhớ nổi hẳn?

Từ ánh mắt trong suốt của Trường Tiểu, hoàn toàn không bắt gặp một chút gì giả vờ, Bạch Thanh Ân nâng tay nhẹ nhàng khẽ vuốt gương mặt có chút tái nhợt của Trường Tiểu, lúc bắt đầu chỉ là im lặng, đến cuối cùng lại chậm rãi cong lên, lộ ra nụ cười vừa thương cảm lại mang theo vui mừng.

“Quên rồi sao? Quên đi cũng tốt a, để chúng ta lại bắt đầu một lần nữa đi. Lần này, Trường Tiểu, đệ hãy nghe cho kỹ lời ta nói, ta, là Bạch Thanh Ân, ta yêu đệ, yêu Trịnh Trường Tiểu, chỉ Trịnh Trường Tiểu.”

Trường Tiểu trờng to cặp mắt đen láy, quên đi nói chuyện, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào hần, trong ánh mắt của y, phản xạ lại một Bạch Thanh Ẩn mỗi một tiểu tụy, cảm đầy hồ tra, cả gương mặt thậm chí có thể nói là chặt vật vô cùng.

Y là lần đầu tiên gặp người này, nhưng chẳng biết tại sao, y tự như đã nhìn hần thật lâu thật lâu vậy, cảm thấy được khắc sâu đến thế...

Bạch Thanh Ẩn cứu Trịnh Trường Tiểu, lúc trên đường từ Tô Châu trở lại thì, vô tình bắt gặp hạ nhân phủ đệ đang trên đường trở về Tô Châu để thông báo tin Trường Tiểu đã chết.

Đợi đến lúc Bạch Thanh Ẩn bị tin tức kia đã kích thật lớn đuổi đến nơi xảy ra sự cố thì, Bạch Thanh Ẩn mang theo tâm tình bất an, ước sự hướng dẫn của người nơi đó đi nhận thi thi, mới phát hiện, người chết không phải Trường Tiểu, mà là xa phu đánh xe.

Những người nọ sở dĩ nhận lầm người chết là Trường Tiểu, cũng bởi do lúc bọn họ lồi mã xa từ trong đồng đổ nát ra, vô tình tìm được trường mệnh khóa khắc tên Trường Tiểu, sau đó bọn họ mới dựa theo những dòng chữ kinh thành Bạch phủ khắc trên mã xa, chiếu theo đó mà thông tri chuyện này đến Bạch phủ, sau đó Bạch phủ mới phái người đi Tô Châu thông tri việc này, kết quả giữa đường bị Bạch Thanh Ẩn gặp phải.

Ngay lúc Bạch Thanh Ẩn nhìn thấy người chết thực không phải Trường Tiểu thì, vừa vui lại vừa sợ, sợ chính là mã xa thực sự là của Bạch phủ, trường mệnh khóa cũng thực là Trường Tiểu tùy thân mang theo, tại sao mã xa ở, trường mệnh khóa ở, duy độc không thấy Trường Tiểu?

Bạch Thanh Ẩn suy đi nghĩ lại, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, thế là hần trở lại nơi xảy ra sự cố, quan sát một chút địa hình, sau đó lại tìm đến vài người đi cùng hần từng chút từng chút một khắp chân núi tìm người.

Hóa ra, lúc mã xa gặp sự cố là ở giữa lưng chừng sườn dốc, khi đỉnh núi xảy ra lở núi thì, bùn đất lưu lại được những người ở nơi đó dời khỏi đạo lộ, mã xa là bị chôn tại nơi này. Nhưng là, bên cạnh đạo lộ vẫn là một sườn dốc núi, hơn nữa sâu không thấy đáy. Bạch Thanh Ẩn đoán không sai, lúc trước Trường Tiểu có thể là ngay lúc núi đá sụp xuống bao phủ mã xa thì bị lực đập khiến cho văng khỏi mã xa, rơi xuống chân núi.

Suy đoán này khiến lòng Bạch Thanh Ẩn trở nên lạnh lẽo.

Chân núi vốn sâu không lường được, khoảng cách từ lúc phát hiện sự cố cho đến hiện tại đã qua hơn mười ngày, Trường Tiểu nếu thực sự là rơi xuống chân núi, khả năng còn sống thực sự là rất thấp.

Nhưng Trường Tiểu, tựa như là mệnh vẫn chưa tuyệt, hoặc như là có thần tiên tương trợ, đám người Bạch Thanh Ẩn cuối cùng cũng tìm được cách sơn đạo khoản một trăm mét, nơi đó cây cối sum suê dày đặc, Trường Tiểu vốn là vướng ở trên tàng thụ, xung quanh vươn tay ra là có thể hái được vô số quả chính tươi moiws. Mười ngày thời gian này, tựa hồ là nhờ ăn mấy thứ này, Trường Tiểu mới có thể duy trì sinh mệnh.

Lúc Bạch Thanh Ẩn phát hiện được, y cơ hồ đã gần như hấp hối, sau đại phu đến chẩn trị cho y, cũng sợ hãi mà than rằng, nếu là chậm hai ba ngày nữa phát hiện, Trường Tiểu rất có thể sẽ vì thể lực chống đỡ không nổi mà chết đi, đến lúc đó cho dù là thần tiên cũng khó mà cứu được.

Vô số người kinh thán, chuyện này tựa như là kỳ tích vậy.

Nhưng, Bạch Thanh Ẩn lại không cho rằng như thế, hần cảm thấy nếu như lúc trước mình không gấp rút mà đến Tô Châu, có lẽ sẽ sớm phát hiện Trường Tiểu, sẽ không để y phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Hần vĩnh viễn không thể quên được bộ dáng gầy trơ xương lúc hần phát hiện Trường Tiểu, lúc ấy tim của hần thật sự tựa như bị từng đao từng đao cắt xéo, ôm lấy thân thể cơ hồ như không còn chút sức nặng của Trường Tiểu, nước mắt của hần không thể nhịn được mà chảy dài.

Nhưng là... may mắn, may mắn hần vẫn đúng lúc phát hiện Trường Tiểu.

Cho dù sau khi Trường Tiểu tỉnh lại, quên đi hết thấy mọi chuyện về hần...

Bởi vì thân thể Trường Tiểu vẫn còn rất suy yếu, Bạch Thanh Ẩn bèn thuê một gian dân trạch ở ngay tại phụ cận tiểu trấn để tạm thời ngụ lại, cũng là vì Trường Tiểu có nơi tương đối thoải mái dưỡng bệnh.

Ở nơi này khoảng bảy tám ngày, một sớm nọ, Bạch Thanh Ẩn giống như mọi khi, mang tảo thiện nóng hổi đi vào gian phòng Trường Tiểu ở. Nhưng hắn vừa đi vào không được bao lâu, liền phát hiện Trường Tiểu vốn là nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Buông tảo thiện xuống, Bạch Thanh Ẩn gấp rút chạy ra ngoài, sau đó rất nhanh liền phát hiện Trường Tiểu nơi hậu viện tràn ngập cây cối, y đang hứng thú dạt dào mà quan sát mấy con tiểu kim ngư nuôi trong thủy hang.

“Trường Tiểu, sao đệ lại chạy ra đây?” Tuy rằng trông thấy y chơi rất vui vẻ, nhưng nhớ đến thân thể suy nhược của Trường Tiểu rất dễ dàng cảm nhiễm phong hàn, Bạch Thanh Ẩn không khỏi nhíu mày, bước đến cạnh Trường Tiểu, mở lời tựa như trách cứ.

Trường Tiểu nghe thấy, ngẩng đầu nhìn người đến là hắn, thản nhiên cười “Cà ngày đều ở mãi trong phòng rất buồn chán, cho nên đệ ra đây đi dạo một chút.”

“Nhưng là thân thể của đệ vẫn chưa hoàn toàn khỏi...”

“Đã tốt lắm rồi, còn ở trong phòng mãi nữa đệ mới là buồn đến nổi sinh bệnh đấy chứ.”

Không biết tại sao, ở chốn thương giới được xưng là năng ngôn thiện biện như Bạch Thanh Ẩn mỗi khi đối mặt với Trường Tiểu thì luôn nói không lại y, nói chưa đến hai câu đã bị Trường Tiểu ép tới gắt gao, đến nỗi cuối cùng chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

“Ta cũng chỉ là lo lắng cho đệ.” Bạch Thanh Ẩn không nói gì một lúc lâu, vẫn là không thể che dấu lo lắng mà nói “Thân thể đệ vừa mới khá được một chút, ta không muốn lại nhìn đến đệ lại bệnh nữa.”

Trường Tiểu mỉm cười “Đệ biết.”

Dứt lời, Trường Tiểu lại quan sát mấy chú tiểu kim ngư đang bơi qua bơi lại vui vẻ, Bạch Thanh Ẩn chỉ đành lắc đầu bước đến chỗ y, ngồi xuống bên cạnh, ngắm nhìn gương mặt tập trung của Trường Tiểu.

Trường Tiểu ngoại trừ không nhớ rõ hắn là ai ra thì, những chuyện khác hết thảy đều vẫn nhớ, ngay cả chuyện từ trong xe ngựa bị văng ra ngoài lăn xuống vách núi rồi mắc lại trên tảng thạch.

Trường Tiểu sau khi tỉnh lại hỏi hắn là người nào, hắn do dự một trận, nhưng cuối cùng vẫn là nói ra sự thật, nói việc mình là tỷ phu của y, bất quá, hiện tại hắn cùng tỷ tỷ của y không còn là phu thê nữa.

Khi hắn nói đến đây thì, Trường Tiểu tựa như nhớ ra điều gì, giật mình một chút.

“Đệ nhớ ra rồi, hình như đệ là đến kinh thành để thăm tỷ tỷ, rồi sau đó trên đường quay về Tô Châu gặp phải núi lở! Bất quá, nếu như huynh là tỷ phu của đệ, tại sao đệ lại không nhớ huynh nhỉ?”

Nghe được y hỏi như thế, Bạch Thanh Ẩn bất giác kinh ngạc, sau đó cho rằng Trường Tiểu bởi vì trải qua đủ mọi đau khổ thì trí nhớ có chút rối loạn nên mới như vậy.

Nhưng là, ngoại trừ hắn ra thì ai y cũng đều nhớ rõ, chuyện này trong đáy lòng của hắn, tựa như ngũ vị tạp trần...

Là bởi vì, hắn từng cho y thương tổn quá lớn, mới có thể khiến cho y lựa chọn quên đi sao?

Bất tri bất giác, Bạch Thanh Ẩn lâm vào trầm tư, hắn ngồi một bên ngăn người không nói gì khiến cho Trường Tiểu chú ý, y ngẩng đầu nhìn Bạch Thanh Ẩn đang ngẩn người, liền mím môi lộ ra nụ cười giảo hoạt, lấy tay múc một vốc nước từ trong thủy hang hắt lên mặt Bạch Thanh Ẩn.

“Trường Tiểu?”

Bị nước lạnh buốt khiến cho giật mình mà hoàn hồn lại, nhìn đến Trường Tiểu cười đến đắc ý, Bạch Thanh Ẩn chợt phát hiện, bản thân không có cách nào sinh khí với người này.

Mấy ngày nay, Trường Tiểu tuy rằng thân thể không tốt, nhưng y vẫn vui vẻ bày ra tươi cười với mình, Bạch Thanh Ân thậm chí cảm thấy được mấy ngày nay, nhìn thấy nụ cười của y, so với quãng thời gian từ lúc cả hai bắt nhận thức cho đến giờ, xuất hiện nhiều hơn, hơn nữa còn là chân thật vô cùng.

Vì cái gì chứ?

Bạch Thanh Ân vẫn không rõ.

Cũng bởi vì như thế, mấy ngày qua Bạch Thanh Ân vẫn luôn do dự, có nên nói cho Trường Tiểu chuyện kia hay không, hẳn rất sợ, sau khi Trường Tiểu biết được chuyện đó rồi, lại sẽ bày ra biểu tình tịch mịch đau thương tựa như lúc bị nhốt ở Bạch phủ, tựa như bản thân đang thừa nhận nỗi thống khổ dày vò suốt ngàn vạn năm, thê lương mà rúc vào một góc không một ai có khả năng chạm đến, dùng ánh mắt si tình đầy bi thương yên lặng trông ngóng người kia.

Nhưng là... sự tình không phải hẳn không nói là có thể trốn tránh, bởi vì rất có thể tiếp qua hai ba ngày nữa, Trường Tiểu liền sẽ biết chuyện này.

Có nên hay không... ngay bây giờ nói cho y biết rõ? Hay là nên kéo dài đến lúc nào hay lúc đó?

Bạch Thanh Ân chần chờ, không hề phát hiện bản thân lại lâm vào trầm tư, mà Trường Tiểu bên cạnh lại dùng ánh mắt đen láy sáng ngời hoang mang mà nhìn người bên cạnh vì có gì cứ luôn ngăn người như thế.

“Bạch Thanh Ân, tại sao huynh lại ngăn người nữa?”

Trường Tiểu bắt giác đẩy đẩy hẳn, kéo Bạch Thanh Ân từ suy nghĩ trở về hiện thực.

“Có phải là buổi tối ngủ không ngon không? Vậy đi ngủ bù lại đi. Mấy ngày nay huynh luôn chiều cố đệ, nhất định rất mệt đúng không... Huynh cứ yên tâm, hiện tại đệ khỏe hơn rồi, đệ sẽ tự chiều cố bản thân mình.”

Trường Tiểu có đôi lúc rất tùy hứng, nhưng thực tế cũng là một hài tử phi thường hiểu chuyện, có lẽ y sẽ nói một vài chuyện vui đùa vô hại không ảnh hưởng tới ai, có lẽ sẽ làm một vài trò tình nghịch khiến cho người ta dở khóc dở cười, nhưng chỉ cần y dùng ánh mắt trông suốt sạch sẽ của mình bình tĩnh chăm chú nhìn ai đó, nói ra một vài lời nói ầm áp thì, mặc kệ người nọ có bao nhiêu sinh khí, bao nhiêu thương tâm khổ sở, đều sẽ bị ánh mắt ấy cuốn hút, khiến cho tâm tình dần trở nên tốt đẹp hơn.

Bạch Thanh Ân chỉ từng bắt gặp một Trường Tiểu như vậy khi y ở cạnh thân nhân của mình, có lẽ là hẳn từng uy hiếp Trường Tiểu, từng dùng một vài thủ đoạn không tốt đẹp bắt buộc y làm theo ý mình, cho nên mỗi lần Trường Tiểu đối mặt với hẳn, cũng tựa như đối mặt với người xa lạ, ngoại trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, khiến cho hẳn luôn luôn bởi vì vẻ đạm mạc kia mà tổn thương.

Hiện tại, đối mặt với quan tâm của Trường Tiểu mà vĩnh viễn hẳn cũng không nghĩ sẽ nhận được, không biết vì sao, Bạch Thanh Ân vẫn là cảm thấy trong lòng đầy chua xót.

Trường Tiểu... chỉ có thể quên đi hẳn, mới có thể đối với hẳn mỉm cười sao?

A, là chính hẳn một tay tạo thành, hẳn tại sao lại có thể trách cứ Trường Tiểu chứ?

Nghĩ như vậy, Bạch Thanh Ân không muốn lại trở thành một Bạch Thanh Ân chỉ biết uy hiếp ép buộc Trường Tiểu như trước kia nữa. Đã muốn quyết định là khiến cho hết thấy mọi thứ một lần nữa bắt đầu sao? Hiện tại, mặc kệ Trường Tiểu như thế nào đối với hẳn, hẳn đều sẽ dùng chân tâm chứ không phải thủ đoạn để có được Trường Tiểu.

Nghĩ đến đây, Bạch Thanh Ân tựa như trút được gánh nặng, đối với người trước mắt nói “Trường Tiểu, ta đã phái người đi Tô Châu, tính ngày thì, có lẽ tiếp quá hai ba ngày nữa, phụ mẫu cùng tỷ tỷ đệ cũng sẽ đến đây đón đệ.”

Nguyên bản không muốn nói cho Trường Tiểu biết việc này, chính là vì sợ Trường Tiểu suy nghĩ đến phụ thân, lại sẽ khôi phục bộ dáng lãnh đạm như trước kia. Nhưng hiện tại, mặc kệ Trường Tiểu sẽ như thế nào với mình, hẳn cũng sẽ dùng chân tâm của mình, cho dù là phí hết một đời, cũng phải đảm bảo được y.

Nghe thấy lời này của Bạch Thanh Ẩn, Trường Tiểu hưng phấn mà nhảy dựng lên, sau đó túm lấy tay hắn liên tục hỏi “Thật không thật không? Phụ thân cùng mẫu thân, cả Sương tử, bọn họ đều đến đây sao?”

Nhìn bộ dạng Trường Tiểu vui vẻ nhảy nhót, Bạch Thanh Ẩn cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn là gạt đầu trả lời “Đúng vậy, ta đã báo tin tức đệ không chết thông tri cho bọn họ, ta nghĩ bọn họ chắc là rất nhanh sẽ đến đây.”

“Thật tốt quá, cuối cùng đệ cũng gặp được bọn họ!”

Trường Tiểu vui vẻ đến mức nhảy nhót khắp nơi trong viện, hoàn toàn không có chút thương cảm nào như Bạch Thanh Ẩn dự đoán, làm cho hắn luôn cảm giác, giờ phút này Trường Tiểu có chỗ nào đó không giống.

“Trường Tiểu?” Bạch Thanh Ẩn vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Trường Tiểu một lúc lâu, cuối cùng mới mở miệng gọi y.

“Chuyện gì?” gương mặt vẫn đầy ấp tươi cười vui sướng, Trường Tiểu quay đầu lại nhìn hắn.

“Phụ thân đệ sắp đến...” Bạch Thanh Ẩn thật cẩn thận mở lời.

“Phải a, phụ thân bọn họ sắp đến!” Vừa nói đến đây, Trường Tiểu lại hưng phấn nhảy nhót một chút, tựa như một chú thỏ con không thể nào im lặng.

“Trường Tiểu... phụ thân đệ... chẳng lẽ đệ...”

Một luồng linh quang chợt lóe qua trong đầu Bạch Thanh Ẩn.

“Chẳng lẽ cái gì?”

Giờ phút này, nụ cười của Trường Tiểu, không có một chút nào mờ mịt, không có một chút nào giả vờ, không có một chút nào thương cảm, hoàn toàn, thuần túy lại sáng lạn, dần dần khiến cho Bạch Thanh Ẩn ngộ ra.

Trường Tiểu quên đi, không chỉ có hắn, mà còn có cả đoạn cảm tình bội đũa đối với phụ thân kia!

29. Chương 29

Ba ngày sau, như Bạch Thanh Ẩn dự đoán, Trịnh Kỳ Uyên cùng phu nhân Quý Yên Nhã đến dân trạch nơi bọn họ đang ngụ tạm. Mặc dù là Bạch Thanh Ẩn đích thân ra cửa nghênh đón bọn họ, nhưng là Trịnh Kỳ Uyên cùng phu nhân căn bản không hề để ý đến hắn, vừa nhìn thấy nhi tử Trịnh Trường Tiểu, cả ba người liền đóng cửa mặc kệ Bạch Thanh Ẩn bên ngoài, ngồi ở trong phòng hàn huyên một trận.

Bạch Thanh Ẩn biết chuyện của bản thân mình cùng Bạch Ngưng Sương khiến cho hai vị trưởng bối phi thường khó chịu, cho nên cũng rất là thức thời ở gian ngoài kiên nhẫn chờ đợi, không có nửa câu oán hận.

Trong phòng, Trịnh Kỳ Uyên cùng phu nhân nhìn thấy Trường Tiểu vẫn bình an đứng trước mặt mình, không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đều ôm lấy nhi tử thật lâu không nói được lời nào.

“Nghe được tin tức người chết thì, thực khiến cho hai chúng ta suýt nữa bị dọa chết, cũng may Bạch—— cái tên tiểu tử họ Bạch kia lập tức phái người đến cho chúng ta biết tin tức người vẫn còn sống, bằng không phụ thân với mẫu thân người, khụ... thật không biết nên làm cái gì bây giờ a.”

Đắm chìm trong vui sướng một lúc lâu, Trịnh Kỳ Uyên mới buông Trường Tiểu ra, cảm khái mà nhìn nhi tử ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt một chút, mặt khác thoát nhìn đều không tệ lắm.

“Chuyện kia đã qua rồi đừng nhắc lại nữa, nhi tử còn sống khỏe mạnh là tốt rồi.” Quý Yên Nhã lúc ấy khổ sở mà khóc đến suýt nữa cả hai mắt đều mù, hiện tại nhìn thấy Trường Tiểu, tâm tình tựa như vừa mất đi rồi có lại, giống như vẫn sợ hãi lại không thấy được Trường Tiểu nữa, cứ mãi cầm tay Trường Tiểu không buông.

“Hảo, hảo, không đề cập, không đề cập tới nữa. Lại đây hài tử, để cho phụ thân nhìn, hảo hảo mà nhìn.”

Trường Tiểu ngoan ngoãn đứng để phụ thân tỉ mỉ nhìn mình, còn thường thường lộ ra nụ cười, chọc cho phụ mẫu cũng bắt giắc cười theo.

“Hài tử này, vẫn là tinh nghịch như vậy.”

Quý Yên Nhã cười, nhin không được điểm điểm trán Trường Tiểu.

Trường Tiểu nhe răng cười, tiếp đó lại hỏi vấn đề mà nãy giờ y vẫn thắc mắc.

“Phải rồi, phụ thân, mẫu thân, Sương tỷ tại sao không đến?”

Lời của y khiến chi hai vị trưởng giả nhất thời động kết tước cười, lại nhìn nhau, cuối cùng Trịnh Kỳ Uyên mới bắt đắc dĩ thở dài, nói “Ai, Sương tỷ của ngươi... đã xuất gia làm ni!”

“Cái gì?” Trường Tiểu khiếp sợ nhìn phụ mẫu “Ngưng Sương tỷ xuất gia, làm sao lại như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trịnh Kỳ Uyên lại thở dài một tiếng “Lúc trước Sương nhi để ngươi quay về Tô Châu, lại không nghĩ đến khiến ngươi gặp tai họa bất ngờ như vậy, Sương nhi đem hết thảy tội lỗi đều quy cho bản thân, nhất thời nghĩ không xong, liền quy y Phật môn, xuống tóc xuất gia.”

“Tại sao lại như vậy?” Trường Tiểu nhất thời luống cuống tay chân, nói năng cũng trở nên lộn “Chuyện này hoàn toàn không thể trách Sương tỷ a, thế sự khó liệu, ai có thể lường trước sẽ xảy ra chuyện gì đâu? Hơn nữa, nhi tử không phải đã không có chuyện gì hay sao? Có nói cho Sương tỷ chưa? Để nàng trở lại a!”

“Thật ra, chúng ta khi vừa nhận được tin tức liền lập tức phái người thông tri Sương nhi, chỉ là...” Quý Yên Nhã nói đến đây, liền bất giác rơi nước mắt “Chỉ là Sương nhi vẫn không chịu trở về, còn phái người giao cho chúng ta ba phong thư, một phong là cho chúng ta, một phong đưa cho ngươi, phong còn lại, là cho Bạch Thanh Ân.”

Trịnh Kỳ Uyên nhân lúc thê tử nói, từ y tú rút ra ba phong thư, cầm lấy phong thư viết tên Trường Tiểu giao cho y.

“Phong thư viết cho chúng ta... Sương nhi bảo rằng cô phụ chúng ta dưỡng dục chi ân là bất hiếu của nàng, nàng nguyện ý kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp chúng ta...” Trịnh Kỳ Uyên nói đến đây thì, thê tử bên cạnh yên lặng lau lệ, nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Trường Tiểu, lại tiếp tục nói “Sương nhi bảo, rồi đi trần thế đi vào Phật môn rồi, nàng hiểu ra được rất nhiều, cũng cảm thấy cuộc sống như vậy mới hợp với chính mình, bảo chúng ta không cần lo lắng, nàng sẽ mỗi ngày kiên thành vì chúng ta cầu phúc, nguyện chúng ta đều hạnh phúc an khang.”

Trường Tiểu vẫn đợi phụ thân nói cho hết lời, mới vội vã mở ra phong thư trên tay, nội dung thư rất ngắn, chỉ có mấy hàng tự.

Thư viết :

Trường Tiểu, không cần mãi câu nệ chuyện đã qua, tỷ tử hi vọng đệ có thể buông xuống hết thảy để chú ý đến người bên cạnh mình. Đệ không cần lo lắng cho tỷ, hiện tại tỷ sống rất khá.. Mỗi ngày tỷ đều sẽ vì đệ cầu khẩn Phật tổ, để đệ có thể thực sự luôn mãi cười.

Tỷ tử Ngưng Sương lưu.

Trường Tiểu xem xong thư, yên lặng xuống y tử bên cạnh.

Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã cũng song song ngồi xuống, Trịnh Kỳ Uyên nhìn nhi tử mình, trước thử đoán tâm tình của nhi tử mình một phen, rồi mới hỏi “Hài tử, trong thư tỷ tử nói với ngươi cái gì?”

Trường Tiểu không nói gì, chỉ lẳng lẳng đưa phong thư trong tay giao cho phụ thân. Khi Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã xem xong nội dung trong thư rồi, cả hai lại nhìn nhau, trong ánh mắt tràn ngập thần tình khiến cho người khác cảm thấy khó hiểu.

“Trường Tiểu, ngươi cùng Bạch Thanh Ân...”

Trịnh Kỳ Uyên do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là không nhin được, cẩn thận mở lời hỏi Trường Tiểu.

“Hài nhi cùng Bạch đại ca, làm sao?” Trường Tiểu mê mang nhìn phụ mẫu đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình.

“Người hội hân Bạch đại ca/” Quý Yên Nhã nhíu mày liễu.

“Phải a, huynh ấy bảo hài nhi gọi như vậy, có chuyện gì sao?”

Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã đồng thời lâm vào trầm mặc, cuối cùng vẫn là Trịnh Kỳ Uyên mở lời trước “Trường Tiểu, người rốt cuộc với Bạch Thanh Ẩn là dạng gì tâm tình. Thành thật nói cho phụ thân cùng mẫu thân biết, chúng ta không trách người.”

“Tâm tình như thế nào?” Trường Tiểu khó hiểu nghiêng nghiêng đầu “Phụ thân, mẫu thân, tại sao hai người lại hỏi như thế?”

“Khụ...” Trịnh Kỳ Uyên ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi “Cái kia, hài tử, người trả lời phụ thân, người cùng Bạch Thanh Ẩn khi còn ở kinh thành đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?” Trường Tiểu đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó thành thật lắc đầu “Hài nhi không nhớ rõ.”

“Cái gì?” Hai vị trưởng giả đều bất giác kinh hô “Người không nhớ rõ?”

“Phải a.” Trường Tiểu gật gật đầu “Sau khi tỉnh lại, hài nhi không nhớ rõ Bạch đại ca cùng với những chuyện đã phát sinh khi còn ở kinh thành, những thứ khác vẫn còn nhớ rõ ràng. Làm sao vậy, phụ thân, mẫu thân?”

Trường Tiểu mở to hai mắt, hoang mang nhìn phụ mẫu, Trịnh Kỳ Uyên cùng Quý Yên Nhã nhìn nhau, không nói gì.

Từ ánh mắt trong suốt của Trường Tiểu, bọn họ có thể nhìn một cái liền nhận ra hài tử của mình không có nói dối, nhưng là Trường Tiểu quên đi lại đúng lúc chính là chuyện tình bọn họ muốn biết. Ngưng Sương đã xuất gia, bọn họ không tiện đến hỏi, nguyên vốn tưởng rằng Trường Tiểu sẽ nói ra hết thật, nhưng bây giờ Trường Tiểu lại mất trí nhớ.

“Vì cái gì lại quên đi?”

Trịnh Kỳ Uyên thì thảo tự hỏi, thanh âm không nhỏ, Trường Tiểu đều tự tự không sót lọt vào tai, y trả lời “Bạch đại ca bảo, có lẽ là bởi vì trí nhớ này rất thống khổ, cho nên hài nhi mới lựa chọn quên đi. Huynh ấy bảo quên đi cũng tốt, cho dù cái gì cũng không nhớ rõ, Trường Tiểu vẫn là Trường Tiểu.”

Lời nói của Trường Tiểu khiến cho ánh mắt Trịnh Kỳ Uyên thoáng chốc trầm xuống, tự lâm vào trầm tư, Quý Yên Nhã liếc mắt nhìn trượng phu, biết trượng phu mình trong lòng vẫn đang một mực trách cứ Bạch Thanh Ẩn dễ dàng như thế vứt bỏ nữ nhi của mình lại còn hồ loạn nói cái gì yêu thương nhi tử của bọn họ, liền đưa tay nhẹ nhàng vỗ về tay của Trường Tiểu vẫn không rõ ràng mọi chuyện, để y không cần phải để ý.

Quý Yên Nhã có ý tưởng, nàng cảm thấy nhi tử mình quên cũng tốt, nếu quả thực kia là thống khổ, sẽ chỉ để lại cho nhi tử nàng bóng ma khó quên, nói như thế nào cũng là nhi tử của mình, nàng chỉ hi vọng Trường Tiểu vinh viễn khoái hoạt. Nhưng nếu Trịnh Kỳ Uyên bất chấp tất cả cũng muốn hỏi cho ra rõ ràng thì, nàng cũng sẽ không phản đối. Bởi vì như vậy, ít nhất cũng có thể biết đoạn thời gian ở kinh thành, giữa ba người Ngưng Sương, Trường Tiểu và Bạch Thanh Ẩn rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, khiến cho một kẻ thì xuất gia, một kẻ suýt nữa gặp chuyện không may, một kẻ thoát nhìn cũng là một thân cô độc.

“Quên đi!” trầm mặc một trận, Trịnh Kỳ Uyên đột nhiên thở dài lên tiếng “Đã quên rồi thì quên đi, có một số việc quên rồi vẫn tốt hơn so với nhớ đến.”

Đúng vậy, Trường Tiểu xem ra là tự mình muốn quên đi những chuyện đã phát sinh ở kinh thành, nguyên bản vẫn còn lo lắng đắn đo không biết nhi tử mình có phải là ôm ấp cảm tình với Bạch Thanh Ẩn không, hiện tại Trường Tiểu lại không nhớ rõ, chẳng phải chính hợp ý mình sao?

Đúng vậy, quên đi so với nhớ tốt hơn nhiều, ít nhất mình không cần lo lắng nhi tử có thể sẽ cùng bỏ trốn với tên nam nhân phụ lòng nữ nhi kia!

“Phụ thân, rốt cuộc là có chuyện gì a?” Trường Tiểu thấy phụ mẫu đều là biểu tình nghiêm túc, cũng bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

“Ta cùng mẫu thân ngươi chính là vì không biết cho nên mới muốn hỏi. Nhưng hiện tại nếu như ngươi đều đã quên, thôi đi vậy, coi như nó chưa từng phát sinh quá, chúng ta cũng không cần lại nhắc đến.”

“Nga.”

Phụ thân một bộ đề tài đến đây liền chấm dứt, Trường Tiểu cũng liền không hỏi nhiều thêm nữa, liền gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Đề tài tới đây, Trịnh Kỳ Uyên bèn đứng lên, đối với bọn họ nói “Thời gian không còn sớm, chúng ta rời đi nơi này đi. Trước khi đến đây, phụ thân đã phái người ở nơi khác tiểu trấn tìm khách ***, đêm nay chúng ta đến đó ngụ một đêm, sáng mai liền lên đường về Tô Châu.”

“Phụ thân, vì sao không ở lại nơi này?”

Trường Tiểu đứng dậy, hoảng hốt nhìn phụ thân.

Trịnh Trường Tiểu hừ lạnh một tiếng “Ta không muốn cùng tên phụ lòng hán nào đó ở dưới một mái nhà.”

“Phụ lòng hán?”

“Bạch Thanh Ân hừ tỷ tỷ người!”

“Hài nhi biết a, huynh ấy từng nói với hài nhi. Huynh ấy bảo sở dĩ tỷ tỷ là bởi vì hiểu lầm, nếu như không yêu đối phương, miễn cưỡng cùng một chỗ không thể nào có hạnh phúc.”

“Người không cần vì kẻ như thế nói thay!”

Thấy Trường Tiểu nói như thế, Trịnh Kỳ Uyên tức giận đến một chương võ mạnh lên bàn, dọa Trường Tiểu nhảy dựng, cũng khiến cho thê tử vội vàng đứng dậy vuốt vuốt lưng trượng phu, để cho trượng phu mình nguôi cơn tức giận.

“Trượng công, đừng phát hỏa lớn như vậy. Sương nhi cũng không trách hần, hơn nữa hần lại cứu Trường Tiểu, nói như thế nào cũng là ân nhân có ơn với Trịnh gia chúng ta a.”

“Phu nhân cũng nói thay cho tên kia!?” Trịnh Kỳ Uyên nhìn thê tử thối râu tròng mắt.

Quý Yên Nhã nhẹ nhàng hít một hơi, giống như có sở ngộ mà nói “Chuyện tình cảm, vốn dĩ không thể miễn cưỡng.”

Trịnh Kỳ Uyên vừa nghe, không biết nhớ tới cái gì, cơn tức cũng dần dần tiêu đi.

Vốn trước đây, Quý Yên Nhã vốn là đại tiểu thư được sủng ái nhất của một nhà đại quan, tuy rằng cùng Trịnh Kỳ Uyên yêu nhau, nhưng lão trượng nhân lại ngại Trịnh Kỳ Uyên là thương nhân, địa vị quá thấp, chính cái gọi là công – nông – binh – học – thương (1), thương nhân xếp ở cuối cùng, cho dù Trịnh Kỳ Uyên có tiền đi nữa, cũng là bị kẻ làm quan khinh thường.

Trịnh Kỳ Uyên vài lần cầu thân bị cự tuyệt, phụ thân của hần cũng từng buộc hần thú người khác, nhưng hần chết sống không thuận theo, bảo rằng phi khanh bất thú. Những lời này không biết làm sao lại rơi vào tai Quý Yên Nhã, cảm giác được sự si tình của hần, cũng đáp lại ái mộ không thôi, Quý Yên Nhã cuối cùng lấy tuyệt thực bức bách vị phụ thân ngoan cố không thể không nhận Trịnh Kỳ Uyên làm nữ tể.

Dù sao là người từng trải, nhớ tới đoạn chuyện cũ này, Trịnh Kỳ Uyên rốt cuộc cũng không nói thêm lời nào nữa, lắc đầu thở dài, sau đó hướng về phía cửa bước đi, bỏ lại lời nghiêm khắc đối với Trường Tiểu vẫn đứng đó bất động “Mau đi theo, mặc kệ như thế nào, hôm nay nhất định phải đi cùng phụ thân.”

Trường Tiểu bĩu mũi, bất mãn dậm chân, vốn muốn kháng nghị, nhưng vì ánh mắt cầu khẩn của mẫu thân, liền không còn cách nào khác, chỉ đành cúi đầu sụp vai, kéo cước bộ đến gần phụ thân, ba người cùng nhau đi ra gian ngoài.

Bước ngang đại đường thì, bắt gặp Bạch Thanh Ẩn. Hắn nhìn thấy cả ba người bọn họ, lập tức tiến lên chào đón, hỏi bọn họ muốn đi nơi nào. Trường Tiểu muốn trả lời, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm khắc của phụ thân ngăn lại.

Trường Tiểu bắt đắc dĩ, chỉ có thể bĩu môi lui ra sau.

“Phụ nhân, mang Trường Tiểu ra ngoài trước, ta có lời muốn nói với tiểu tử này.” liếc mắt nhìn thê tử một cái, Trịnh Kỳ Uyên dặn dò.

“Tướng công...” nghe thấy thế, trên mặt Quý Yên Nhân hiện lên một tia bất an.

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, tự có chừng mực.” Trịnh Kỳ Uyên phát tay, ý bảo bọn họ lập tức đi.

Quý Yên Nhân liếc mắt một cái nhìn Bạch Thanh Ẩn vẫn luôn đặt tầm mắt dõi theo Trường Tiểu, sau đó cứng rắn lôi kéo hài tử rời đi, chỉ là trong lúc rời đi, Trường Tiểu vẫn quay đầu lại nhìn mãi Bạch Thanh Ẩn, bắt gặp phụ thân không trông thấy mình, liền đối với Bạch Thanh Ẩn làm mặt quỷ.

Không khí vốn dĩ nghiêm túc, Bạch Thanh Ẩn cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý mà nghe nghiêm khắc trách phạt, nhưng liếc mắt một cái bắt gặp bộ dáng làm mặt quỷ của Trịnh Trường Tiểu, liền không muốn cười cũng không được, suýt chút nữa liền không để ý mà phá lên cười

Nhìn thấy Trường Tiểu như vậy, trong lòng hắn an tâm không ít, có lẽ sự tình không nghiêm trọng đến mức như hắn tưởng.

Đợi đến khi Trường Tiểu cùng mẫu thân hoàn toàn rời khỏi, Trịnh Kỳ Uyên mới rút phong thư mà Ngưng Sương muốn giao cho Bạch Thanh Ẩn từ trong y tú ra. Vốn dĩ vứt bỏ cũng không muốn đưa cho hắn, nhưng lại nghĩ đến Ngưng Sương đã xuất gia, nàng lưu lại thư, có lẽ là có cái gì trọng yếu muốn nói, Trịnh Kỳ Uyên cũng không nhẫn tâm phá hủy mong đợi của nữ nhi, đem phong thư giao cho Bạch Thanh Ẩn.

“Đây là thư Sương nhi đưa cho người. Không biết người đã nghe nói hay chưa, Sương nhi đã muốn xuống tóc xuất gia.”

“Cái gì, Ngưng Sương nàng?” Bạch Thanh Ẩn cả kinh, vội vàng tiếp nhận thư.

“Lời ta muốn nói không nhiều lắm, nếu Ngưng Sương không trách người, hơn nữa người lại cứu Trường Tiểu, cứ coi như chuyện người cùng Ngưng Sương vẫn chưa từng phát sinh qua. Nhưng là, từ nay trở về sau, người không được phép xuất hiện trước mặt chúng ta cùng Trường Tiểu. Bằng không, đừng trách ta vô tình vô nghĩa!”

Trịnh Kỳ Uyên nói xong lời này, phát tay áo rời đi.

Bạch Thanh Ẩn ánh mắt tối sầm nhìn Trịnh Kỳ Uyên rời đi rồi, mới mở ra phong thư trong tay, đập vào mắt hắn trước hết, là phong hưu thư mà hắn từng phái người giao cho Ngưng Sương.

Trên hưu thư đã viết tên của Ngưng Sương, còn có thủ ấn... Nhìn những thứ mà hắn trước đây đã từng mong muốn biết bao nhiêu, vậy mà giờ phút này trong lòng lại hoàn toàn không chút vui sướng nào, có chăng chỉ là chua xót cùng áy náy tràn ngập.

Nhìn nội dung thì, thư viết :

Nếu chàng thật lòng yêu Trường Tiểu, vậy hãy toàn tâm toàn ý mà bảo hộ đệ ấy. Nhưng là, không cần lại làm ra những chuyện thương tổn đệ ấy. Dù sao, lúc đệ ấy bị thương tổn thì, người đau khổ nhất không phải chàng sao?

Thiếp từng yêu chàng, đúng vậy, là từng... ngay một khắc kia chàng cắt tóc, cũng cắt đi tình của thiếp dành cho chàng... Hiện tại ngẫm lại, không phải cảm giác là chàng nhẫn tâm, mà là cảm giác chàng làm rất đúng. Khoái đao trầm loạn ma (2), chàng chặt đứt hết thấy trông mong của thiếp với chàng, khiến thiếp cuối cùng chết tâm. Có một lần thiếp đi cầu sâm, quả sâm bảo đời này thiếp nhất định với chàng vô duyên, nếu là cưỡng cầu tất sẽ gặp tai họa. Chuyện của Trường Tiểu khiến cho thiếp hiểu được, quả sâm kia nói không sai chút nào. Xuất gia là vì thiếp cho rằng đó là lựa chọn thích hợp với mình nhất, chàng không cần áy náy, hãy hảo hảo mà sống, hảo hảo mà đối đãi với những người bên cạnh chàng, vậy là được rồi.

Chấp bút.

Ngưng Sương.

Xem xong thư, Bạch Thanh Ẩn tay vẫn luôn run rẩy, cuối cùng hắn tựa vào tường, nhắm lại hai mắt không dám nhớ lại nữa.

Vô luận như thế nào, hắn đều phụ một cô nương vừa đáng kính trọng lại vừa đáng thương, bất luận như thế nào, Ngưng Sương, đều là tiếc nuối lớn nhất đời này của hắn.

(1) Ngày xưa, dưới xã hội phong kiến thì người ta xếp địa vị của thương nhân rất thấp, hầu như luôn luôn là ở tầng chót, cho nên đa phần các nhà quyền quý thích gả nữ cho các tầng lớp cao hơn, miễn không phải là thương. Công (giai cấp công nhân, thợ thuyền, lao động) Nông (nông dân) Binh (binh lính) Học (học trò, tóm lại là tầng lớp nho sĩ) Thương (thương nhân)

(2) Khoái đao trăm loạn ma : một đao đứt khoát chặt đứt hết thảy mọi thứ

30. Chương 30

Đêm dần sâu, cùng phụ mẫu ngụ tại một gia khách *** nhưng Trường Tiểu lại hoàn toàn không cảm thấy muốn ngủ. Y cầm thanh trúc ký, úp người nằm trên bàn, chán đến muốn chết mà *** đầm những giọt sấp chảy dài trên thân nền.

Ngày mai y phải cùng phụ mẫu trở về Tô Châu rồi, tuy rằng đã cùng phụ thân thương lượng quá, làm nũng quá, thậm chí là nổi giận quá, nhưng y lại không thể khiến phụ thân đồng ý cho mình lưu lại.

Mặc kệ thế nào, ngày mai người muốn trở về cũng phải trở về, không muốn trở về cũng phải trở về! Tóm lại, ta tuyệt đối sẽ không để người cùng tên hỗn tiểu tử họ Bạch kia ở cùng nhau!

Từ trong lời nói của phụ thân, y có thể cảm nhận được phần hận của phụ thân đối với Bạch Thanh Ẩn. Tuy rằng biết phụ thân là vì Bạch Thanh Ẩn hư tỷ tỷ mình mới phần nộ như thế, nhưng từ phong thư mà Ngưng Sương tỷ gửi lại, hoàn toàn có thể thấy rõ tỷ tỷ căn bản không hề hận Bạch Thanh Ẩn. Hơn nữa không biết vì cái gì, nghe được chuyện Bạch Thanh Ẩn cô phụ tỷ tỷ của mình thì, y cũng không thấy có gì buồn bực, tổng cảm giác, cả hai người họ không ở cùng nhau có lẽ đều là tốt đối với cả hai.

Sở dĩ y muốn ở lại bên cạnh Bạch Thanh Ẩn, là bởi vì y vẫn chưa rõ ràng lý giải được cảm giác của mình đối với Bạch Thanh Ẩn là cái gì đi...

Lúc tỉnh lại, người đầu tiên mà y trông thấy là Bạch Thanh Ẩn, rõ ràng không nhớ rõ huynh ấy là ai, lại sinh ra cảm giác quen thuộc phi thường mãnh liệt đối với huynh ấy, cho nên y mới không sinh ra cảm giác sợ hãi đối với một người vốn dĩ hoàn toàn xa lạ, ở bên cạnh Bạch Thanh Ẩn, làm cho y thực an tâm.

Cảm giác đó, thực sự rất kỳ diệu....

Ở bên cạnh Bạch Thanh Ẩn thì, có một dạng thỏa mãn rất lạ, tựa như có cái gì đó bổ khuyết thân thể hư không từ rất lâu của mình, để rồi sau đó, khi không thể không tách ra thì, lại vì thế mà cứ cảm giác thiếu mất một thứ gì đó, khiến cho tâm tình không thể nào yên ổn được.

Vì cái gì nhỉ?

Vì cái gì nhỉ...

“Chi nha!”

Cửa sổ bị mở ra, Trường Tiểu vốn đang nằm gục trên bàn bồng giạt mình, tiếp đó liền đứng dậy, lại trông thấy từ bên ngoài cửa sổ có một bóng đen xông vào.

“Ai!?”

“Suýt!”

Thanh âm cảnh giới của Trường Tiểu lập tức đưa đến một tiếng khê suýt của người nọ, Trường Tiểu tập trung nhìn lại, thấy được trước mắt, là Bạch Thanh Ân mặc y phục dạ hành.

“Bạch đại ca!”

Trường Tiểu hai mắt sáng ngời, nhin không được hưng phấn xông đến.

Trường Tiểu đột ngột nhiệt tình như thế làm cho Bạch Thanh Ân thụ sủng nhược kinh, vững vàng tiếp được Trường Tiểu, lại đồng thời bởi vì nhớ đến lý do đến đây mà nhanh chóng đẩy ra thân thể của Trường Tiểu vừa mới tiếp cận mình.

“Bạch đại ca?”

Trường Tiểu vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn Bạch Thanh Ân, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy vẻ mặt Bạch Thanh Ân nghiêm túc như thế.

Bạch Thanh Ân cẩn thận nhìn gương mặt đắm chìm trong ánh nền nhàn nhạt của Trường Tiểu, thật lâu thật lâu sau, mới dùng thanh âm thuần hậu thấp giọng nói “Trường Tiểu, nghe Bạch đại ca nói một chuyện.”

“Ân.” bởi vì vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Thanh Ân, Trường Tiểu bất giác liền nghe theo mà gật đầu.

“Có thể đệ đã quên nguyên nhân khiến cho đệ cùng tỷ tỷ tách ra. Nhưng là đệ hãy nhớ kỹ, trong chuyện này đệ không có sai, sai tất cả đều là do ta, là bởi vì không cần được mình mà yêu đệ, lại bị tỷ tỷ đệ biết được chuyện này.”

Trường Tiểu kinh ngạc trừng to hai mắt, dưới ánh nền nhợt nhạt chiếu rọi, y nhìn thấy từ ánh mắt trong ánh mắt của Bạch Thanh Ân, dần dần xuất hiện nhu tình...

“Bạch đại ca...”

“Trường Tiểu, ta biết chuyện này khiến đệ rất khiếp sợ, nhưng ta không muốn gạt đệ.” Trường Tiểu bởi vì khiếp sợ quá đỗi mà bị vây trong trạng thái ngẩn ra, Bạch Thanh Ân thấy như thế, lại nghĩ đến Trường Tiểu sẽ giống như lúc trước vậy cự tuyệt chính mình, trên mặt chợt ẩn ẩn một tầng đau xót “Lần này ta đến, chủ yếu là muốn nói cho đệ biết, ta yêu đệ, ta không thể ở cùng với người mà ta không yêu được, cho dù người kia có là tỷ tỷ của đệ đi nữa, nhưng mà ta cũng sẽ không vì như vậy mà buông ra người mà ta vốn dĩ yêu, mặc kệ đệ ở nơi nào đi nữa, Trường Tiểu, ta đều sẽ nghĩ tán biện pháp để được ở cạnh đệ.”

“Trường Tiểu...”

Bạch Thanh Ân không tự chủ được, vươn tay ôm lấy gương mặt Trường Tiểu, một lần lại một lần nhìn thật kỹ, tựa như muốn đem diện mạo của y khắc sâu vào đầu mình.

“Đệ yên tâm, ta sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn đệ nữa, cũng sẽ không miễn cưỡng đệ chấp nhận ta. Ta cái gì cũng đều không làm, chỉ đứng tại một chỗ có thể trông thấy được đệ, chúc phúc cho đệ, bảo hộ đệ, tiếp tục yêu đệ, cho dù ngày sau đệ thú thê sinh tử, ta cũng sẽ yên lặng mà nhìn đệ.”

Bạch Thanh Ân trong mắt hàm chứa lệ quang, sau đó, hẩn lưu luyến không tha mà buông hai tay ra.

“Lời ta muốn nói với đệ chỉ có bấy nhiêu, ta không cần đệ đáp lại, chỉ cần đệ biết ta yêu đệ...”

Chỉ cần đệ biết...

Không biết vì cái gì, những lời này tựa như kinh đào hải lãng bốc lên từ đáy lòng Trường Tiểu, một câu kia, tựa như mở mịt lại thực thống khổ, giống như là y đã từng trải qua, như thế chân thật cùng khắc cốt铭心 tâm.

Bạch Thanh Ân buông ra Trường Tiểu, từng bước lui về phía sau.

“Trường Tiểu, ta đi đây, đệ bảo trọng.”

Nói xong, Bạch Thanh Ân xoay người, muốn theo cửa sổ nhảy ra rồi đi. Trường Tiểu bình tĩnh lại, chợt hô to một tiếng dừng rồi, mạnh xông về phía trước ôm chặt lấy hắn.

“Trường Tiểu?”

Bạch Thanh Ân kinh ngạc nhìn hai tay đang gắt gao ôm chặt lấy mình.

“Bạch đại ca, huynh không cần đi...”

Trường Tiểu chôn mặt trên lưng Bạch Thanh Ân, thanh âm như khóc nặng nề phát ra.

“Trường Tiểu...” nghe lời cầu xin phát ra từ nội tâm của người mình yêu, tâm có làm bằng sắt cũng sẽ hóa xuân thủy, Bạch Thanh Ân ngực quặn đau, cầm lấy hai tay Trường Tiểu, xoay mặt lại đối mặt với y.

“Trường Tiểu, đệ thật sự đồng ý cho ta lưu lại sao?”

Bạch Thanh Ân thật cẩn thận nâng gương mặt Trường Tiểu lên, thấy được đôi mắt hàm chứa lệ của y, không khỏi một trận đau lòng.

Trường Tiểu rừ mi mắt, một giọt lệ lặng lẽ từ khóe mắt tràn ra “Tuy là đệ vẫn chưa hiểu rõ cảm giác đối với huynh... Nhưng là, đệ không muốn huynh rời đi như vậy...”

“Nếu như đệ nghĩ như vậy...” Bạch Thanh Ân thở dài một tiếng, dùng sức ôm lấy hắn “Ta đây sẽ không rời đi nữa...”

“Bạch Thanh Ân, người mơ tưởng!”

Đại môn cũng tùy theo giọng nói nọ mà bật ra, Trịnh Kỳ Uyên không biết từ bao giờ đứng ở ngoài cửa, nghe thấy những lời này, vẻ mặt hết sức phần nộ.

“Ta đã cảnh cáo ngươi, không cho phép ngươi xuất hiện trước mặt Trường Tiểu bất cứ lần nào nữa, ngươi nếu không nghe, thì đừng trách lão phu không lưu tình!” Trịnh Kỳ Uyên lớn tiếng nói, dứt lời liền huy kiếm trong tay hướng Bạch Thanh Ân chém đến.

Bạch Thanh Ân đẩy Trường Tiểu hộ ở sau lưng, đã muốn làm tốt chuẩn bị phải chịu một kiếm này, nhưng ở một khắc kiếm của Trịnh Kỳ Uyên chuẩn bị chém đến, Trường Tiểu lại bật lên chắn trước mặt hắn.

“Tiểu Nhi!”

“Trường Tiểu!”

Bạch Thanh Ân cùng Trịnh Kỳ Uyên cùng lúc hô to, Trịnh Kỳ Uyên vội vàng thu kiếm trong tay lại, mới không làm Trường Tiểu bị thương.

Trường Tiểu vẻ mặt nghiêm nghị không sợ hãi nhìn phụ thân, hai tay chắn ngang che trước người Bạch Thanh Ân.

“Trịnh Trường Tiểu, ngươi làm cái gì vậy!?”

Trịnh Kỳ Uyên vươn tay chỉ, bởi vì giận dữ công tâm khiến cho tay hắn run rẩy, hắn nghiêm khắc chất vấn Trường Tiểu.

“Phụ thân!”

Ánh mắt Trường Tiểu rất nhanh liền động lệ, hai mắt ướt đẫm nhìn phụ thân mình, đối với phụ thân nói “Nếu người muốn đả thương Bạch đại ca, vậy người giết hài nhi trước đi!”

Trịnh Kỳ Uyên vừa nghe, thân thể lại kịch liệt run lên vài cái, hắn trừng mắt khó có thể tin nhìn nhi tử.

“Ngươi đáng nói cái gì...” Trịnh Kỳ Uyên thanh âm run rẩy “Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Hài nhi biết, phụ thân, hài nhi đã mười lăm tuổi, người nói mười lăm tuổi đã là đại nhân có thể tự mình quyết định sự tình, không phải sao?”

Trịnh Kỳ Uyên nhìn Trường Tiểu, lại dời ánh mắt gắt gao nhìn Bạch Thanh Ẩn tựa như người nợ là kẻ thù bất cộng đái thiên, cuối cùng cắn răng xuất lời nói ngoan độc “Bạch Thanh Ẩn, ta cho ngươi một cơ hội, lập tức biến mất cho ta, lần sau ngươi còn dám xuất hiện, ta trực tiếp chặt đầu ngươi!”

“Trịnh——”

Nhìn Trịnh Kỳ Uyên lúc trước từng xem mình như tri kỷ, nay bởi vì chuyện tình của Ngưng Sương cùng Trường Tiểu mà cừu thị chính mình, Bạch Thanh Ẩn trong lòng cũng không chịu nổi, vốn dĩ muốn mở miệng giải thích cái gì, lại bị Trịnh Kỳ Uyên ngay lập tức đánh gãy.

“Ta không muốn nghe ngươi nói chuyện, ngươi mai đi cho ta, hơn nữa từ nay về sau cũng không được phép xuất hiện trước mặt Trường Tiểu một lần nào nữa——”

“Phụ thân!”

“Thực xin lỗi, ta làm không được!”

Trường Tiểu vội vàng kêu lên cùng lời của Bạch Thanh Ẩn cơ hồ đồng thời vang lên, Trịnh Kỳ Uyên không để ý đến nhi tử, chỉ giận dữ cầm kiếm trong tay chỉ về phía Bạch Thanh Ẩn.

“Ngươi nói cái gì?”

“Thực xin lỗi, Trịnh lão gia, ta không thể rời đi Trường Tiểu được. Trừ phi chính Trường Tiểu bảo ta rời đi, nếu không cho dù chết ta cũng sẽ không rời đi. Trịnh lão gia, ở trước mặt Trường Tiểu, ta trình trọng nói cho ngài nghe một lần nữa, ta yêu Trường Tiểu.”

“Bạch Thanh Ẩn!”

Trịnh Kỳ Uyên nghe vậy, không thể nào nhẫn nhịn được nữa, lần thứ hai huy kiếm trong tay thề giết chết nam nhân phụ lòng nữ nhi của hắn, hơn nữa lại còn nói yêu nhi tử của hắn.

Bạch Thanh Ẩn không trốn cũng không tránh, Trường Tiểu khóc chấn trước mặt hắn.

“Phụ thân!”

“Ngươi tránh ra!”

“Không phụ thân, hài nhi không tránh... Phụ thân, người buông tha Bạch đại ca đi!”

Trường Tiểu giữ chặt lấy tay cầm kiếm của phụ thân, khóc quỳ xuống.

“Trường Tiểu!?”

Bạch Thanh Ẩn kinh ngạc nhìn Trường Tiểu vì mình mà quỳ xuống.

Hắn không hề nghĩ đến, Trường Tiểu lại có thể vì hắn mà làm đến như vậy.

Trịnh Kỳ Uyên liên tục lui về phía sau vài bước, hắn cũng không nghĩ tới, không nghĩ tới Trường Tiểu sẽ vì Bạch Thanh Ẩn mà quỳ xuống cầu xin, dẫu cho trong mắt hắn, Trường Tiểu vẫn chỉ còn là một hài tử không hơn kém, nhưng giờ phút này, trên mặt Trường Tiểu lại mang theo loại cảm tình mà hắn hoàn toàn xa lạ...

Trịnh Kỳ Uyên chậm rãi buông kiếm trong tay, hắn chậm rãi cúi đầu, tựa như lập tức già đi vài tuổi, hắn trầm giọng đối với Bạch Thanh Ẩn nói “Ngươi đi... trước khi ta giết ngươi, đi mau.”

Bạch Thanh Ẩn không rời đi, thậm chí còn không nhấc chân dù chỉ một chút, hắn nhìn Trường Tiểu quỳ dưới đất, cũng chậm rãi quỳ xuống.

Hắn nói “Trịnh lão gia, ta biết ngài hận ta, ta đến giờ phút này vẫn không có cách nào bù lại sai lầm cho các người. Ta không dám cầu xin ngài tha thứ cho ta, nhưng ta vẫn muốn nói, lúc này đây ta là thật tâm với Trường Tiểu, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không bỏ đệ ấy.”

“Bạch đại ca?”

Trường Tiểu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn biểu tình kiên nghị trên mặt Bạch Thanh Ẩn.

Bạch Thanh Ẩn nhìn y, âm thầm cười “Ta sẽ không rời bỏ đệ, Trường Tiểu. Dẫu cho có chết dưới kiếm phụ thân đệ, nhưng có thể chết trước mặt đệ, ta cũng không hối tiếc.”

“Bạch đại ca...” nước mắt Trường Tiểu từng giọt từng giọt lăn dài, sau đó kèm lòng không được gục đầu lên vai hắn.

“Các người...” Nhìn thấy cả hai người bọn họ dựa vào nhau, trong mắt Trịnh Kỳ Uyên chợt hiện lửa giận, hần xồng lên một phen đẩy ra hai người.

“Tiểu Nhi, ngươi có biết người đang làm cái gì sao? Giả như ta có thể tha thứ chuyện tên tiểu tử Bạch Thanh Ẩn này phụ tình Sương nhi, nhưng ta cũng không thể chấp nhận nhi tử của ta yêu một tên nam nhân!”

Trịnh Kỳ Uyên đối mặt Bạch Thanh Ẩn, một lần nữa huy kiếm trong tay.

“Cha——”

Dưới tiếng thét dài tê tâm liệt phế của Trường Tiểu, kiếm trong tay Trịnh Kỳ Uyên mau lại ngoan hạ xuống, nhưng cuối cùng, lại đâm vào một khối mộc bản bên cạnh thân sườn Bạch Thanh Ẩn.

Trường Tiểu kinh hồn chưa định, lệ đã lăn chảy rơi, Trịnh Kỳ Uyên gắt gao nhìn Bạch Thanh Ẩn, mà Bạch Thanh Ẩn dù cho suýt nữa mệnh tang dưới kiếm, trong ánh mắt vẫn không hiện chút sợ hãi.

“Người vì cái gì không trốn?”

Thật lâu sau, Trịnh Kỳ Uyên thấp giọng chất vấn.

“Ta nói rồi, sẽ không rời bỏ Trường Tiểu.” Bạch Thanh Ẩn nhìn thẳng vào sâu trong ánh mắt Trịnh Kỳ Uyên.

Trịnh Kỳ Uyên dùng sức rút thanh kiếm bị đâm thật sâu vào mộc bản ra, Trường Tiểu sợ hãi hần thật sự sẽ làm bị thương Bạch Thanh Ẩn, vội vàng dùng thân mình xông lên chắn trước mặt Bạch Thanh Ẩn, trong ánh mắt Trịnh Kỳ Uyên, phản xạ hình ảnh gương mặt bị lệ làm ướt đầm của y.

Trịnh Kỳ Uyên nhìn chằm chằm cả hai người, nhìn một lúc, mới bất đắc dĩ thở dài một tiếng “Các người rốt cuộc muốn ta làm thế nào?”

Nhìn thấy nhi tử mặc kệ là chuyện gì cũng đều dính lấy bên cạnh mình giờ phút này lại như thế che chở cho người khác, tâm tình Trịnh Kỳ Uyên thực sự phi thường phức tạp, tuy rằng trong lòng ầm ầm mang theo một tia hận ý đối với Bạch Thanh Ẩn từng khiến nữ nhi Ngưng Sương bị thương tổn, nhưng càng nhiều hơn khi thấy Trường Tiểu như thế che chở hắn, nội tâm khí chịu giống như mất mát cái gì vậy.

Nhưng là, bất kể như thế nào, đối mặt với Trường Tiểu liều lĩnh phải chắn trước mặt Bạch Thanh Ẩn, cùng với Trường Tiểu bởi vì Bạch Thanh Ẩn mà không tiếc chọc giận mình, hần hiểu được, cuối cùng người phải thỏa hiệp là hắn.

Cho dù hắn có thể giết Bạch Thanh Ẩn, nhưng hắn cũng không thể gây tổn thương cho nhi tử mình dù là một cọng tóc, đây là thiên tâm cùng sủng nịch mà phụ thân dành cho nhi tử.

Nhìn thấy thái độ Trịnh Kỳ Uyên có chút dịu đi, Trịnh Trường Tiểu liếc mắt nhìn Bạch Thanh Ẩn bên cạnh một cái, nói “Phụ thân, hài nhi muốn ở bên cạnh Bạch đại ca...”

“Tuyệt đối không được!”

Trịnh Kỳ Uyên không hề nghĩ ngợi, trực tiếp kiên quyết phản đối.

“Phụ thân...” nước mắt Trường Tiểu lại nhất nhất hạ xuống, y nắm chặt tay Bạch Thanh Ẩn, nói như uy hiếp “Cho dù người không cho phép, hài nhi cũng sẽ tự mình nghĩ biện pháp được ở bên cạnh Bạch đại ca, cho dù cùng huynh ấy chết cũng không sao cả.”

“Người không sợ ta không nhận người là nhi tử!” nghe thấy lời này của y, trong lòng Trịnh Kỳ Uyên hung hăng quặn một chút, không nghĩ đến lại có một ngày phải đối mặt với nhi tử mà mình sủng nịch nhất lại vì kẻ khác mà uy hiếp mình.

Lời này của Trịnh Kỳ Uyên khiến Trường Tiểu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng, y cùng thủ lau đi nước mắt càng lúc càng nhiều trên mặt, nhẫn tâm nói “Phụ thân, hài nhi hi vọng có thể cả đời làm hài tử của người, nhưng nếu phụ thân không muốn nhận bất hiếu tử hài nhi đây, hài nhi cũng không thể nói gì hơn nữa!”

“Người, người...”

Trịnh Kỳ Uyên phát run cả người, hắc cơ hồ không đứng vững được nữa, nhìn gương mặt kiên quyết của Trường Tiểu, lại liếc sang Bạch Thanh Ẩn nhìn Trường Tiểu thì trong đáy mắt vô tận đau tiếc, kiếm trong tay bất giác lạch cạch rơi xuống mặt đất.

Không khí lúc này cương ngưng, không ai nói lời nào, thậm chí hô hấp chỉ cần lớn một chút giống như sẽ phát sinh chuyện gì, bọn họ đều đang chờ đợi, đều đang kiên trì, nhưng... trước nhất đánh vỡ giờ khắc yên lặng này, vẫn là Trịnh Kỳ Uyên.

Hắn thâm hút một hơi, làm một cái quyết định. Hắn nhìn thẳng vào hai người quỳ trước mặt, trầm giọng nói “Năm năm... ta cho các người thời gian năm năm... Trong năm năm này, các người không được phép gặp mặt, cũng không thể liên hệ bằng bất cứ cách nào. Năm năm sau, nếu các người vẫn còn muốn cùng đối phương cùng nhau—— ta không còn lời nào để nói. Nhưng là trong năm năm kỳ hạn, nếu như một bên thay lòng đổi dạ hoặc là thú kẻ khác, các người liền vĩnh viễn không thể gặp nhau nữa. Các người, có thể tuân thủ làm được sao? Đây là nhượng bộ duy nhất ta có thể chấp nhận, nếu không, dù cho là phế đi hai chân của Tiểu nhi, ta cũng sẽ không để cho Tiểu nhi theo người!”

Trịnh Kỳ Uyên nhượng bộ khiến Bạch Thanh Ẩn cùng Trường Tiểu nhìn nhau.

Bạch Thanh Ẩn cũng là thương nhân, hắn hiểu rõ vì cái gì Trịnh Kỳ Uyên làm ra hi sinh như vậy, cũng như nếu muốn đạt được thứ mong muốn nhất cùng quý giá nhất mà không hi sinh bất cứ gì là hoàn toàn không có khả năng. Hiện tại, chỉ có một cơ hội duy nhất, hắn hẳn là nên nắm chắc, cũng nên có chuẩn bị.

Bạch Thanh Ẩn đứng lên trước hết, sau đó chậm rãi kéo Trường Tiểu dậy.

“Ta hiểu được.”

Bạch Thanh Ẩn nói với Trịnh Kỳ Uyên như thế rồi, sau đó nhìn Trường Tiểu nói “Trường Tiểu, năm năm, đệ nguyện ý chờ ta sao?”

Trường Tiểu nhìn Bạch Thanh Ẩn, ngay lúc phụ thân muốn thương tổn hắn thì, y tựa hồ hiểu được bản thân đối với hắn là loại tình cảm gì, mà giả như y vẫn hoàn toàn chưa hiểu rõ được, y cũng biết một điều, y hoàn toàn không muốn cùng Bạch Thanh Ẩn tách ra, chỉ muốn, mãi mãi ở cạnh nhau.

Trường Tiểu nhin lệ, gật gật đầu nói “Bạch đại ca, đệ chờ.”

Được đến lời bảo chứng của Trường Tiểu, Bạch Thanh Ẩn mới buông tâm mà nhìn sang Trịnh Kỳ Uyên vẫn chằm chằm nhìn mình, nói “Trịnh lão gia, ta đồng ý tuân thủ ước định, hiện tại từ biệt, năm năm sau ta sẽ đến đón Trường Tiểu.”

Trịnh Kỳ Uyên không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Biết vẫn không thể nào nhận được Trịnh Kỳ Uyên tha thứ, Bạch Thanh Ẩn mím môi, chưa xót cười cười, không nói lời nào nữa.

Tuy rằng chỉ là lời nói miệng, hắn cũng không thể đảm bảo đến cuối cùng Trịnh Kỳ Uyên có thể thực sự đồng ý cùng Trường Tiểu ở bên nhau không, nhưng là, hiện tại hắn không muốn Trường Tiểu khó xử giữa việc lựa chọn phụ thân cùng mình, hắn tình nguyện lựa chọn tin tưởng.

Không phải sao? Vốn căn bản không dám hi vọng xa vời có được tình yêu của Trường Tiểu, hiện tại Trường Tiểu như thế che chở mình, cũng đã nói nguyện ý chờ mình, bản thân còn có cái gì có thể cầu xa hơn nữa chứ? Vốn dĩ đã quyết định chuẩn bị cả đời chỉ có thể yên lặng bảo hộ Trường Tiểu không phải sao? Cho dù

cuối cùng không thể được ở cạnh Trường Tiểu, cũng chỉ có thể trách bọn họ hữu duyên vô phận, nếu như ván cược thành công, cuối cùng sẽ có thể cùng Trường Tiểu song túc song phi, đồng thời cũng đạt được như hân sở nguyện...

“Trường Tiểu...”

Bạch Thanh Ân nắm chặt tay Trường Tiểu, lại một lần nữa cẩn thận ngắm nhìn gương mặt y.

Nghĩ đến một lần từ biệt đằng đằng năm năm, hắn rất muốn hôn Trường Tiểu, nhưng ngại Trịnh Kỳ Uyên ở gần, đến cuối cùng hắn vẫn kềm chế được, buông tay Trường Tiểu ra, trước ánh mắt ướt đẫm không tha của Trường Tiểu, dứt khoát rời đi.

Hắn sợ, bản thân nếu không rời đi, liền sẽ không thể nào bỏ được mà rời đi nữa.

Khi thân ảnh Bạch Thanh Ân biến mất trước mắt, Trường Tiểu một bên rơi lệ, một bên vô lực ngã người vào y tử.

Trịnh Kỳ Uyên nhìn nhi tử, không nói gì một trân, rồi mới bước đến trước mặt, thay y dùng y tụ lau lệ.

“Hài tử, đừng trách phụ thân, phụ thân hoàn toàn là vì người thôi.

“Hài nhi biết rõ.” Trường Tiểu dờ dẫm gạt đầu.

“Thời gian năm năm, người có thể kỷ lưỡng mà ngấm lại cảm tình đối với Bạch Thanh Ân, nếu như thực sự thương hắn, người sẽ không để ý năm năm này, nếu chỉ là nhất thời mê vọng, ta tin tưởng thời gian năm năm này sẽ khiến người minh bạch rõ ràng.

Trường Tiểu nghe xong, ôm lấy hai đầu gối vùi mặt vào trước ngực, thương tâm mà khóc.

Không hoàn toàn chỉ là vì phải cùng Bạch Thanh Ân tách ra, mà là đoạn tình cảm trong lòng khiến y vẫn luôn mê mang, vì sao lại lưu tâm một người đến như thế? Chẳng lẽ trước lúc mất trí nhớ, y đã từng yêu thương Bạch Thanh Ân thật sâu sao?

Trịnh Kỳ Uyên cũng không khuyên giải nhi tử, mặc y khóc, cuối cùng mới đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu y, thở dài một tiếng, nói “Đêm đã khuya, đừng nên ngủ quá trễ, ngày mai còn phải lên đường.”

Dứt lời, Trịnh Kỳ Uyên xoay người muốn rời đi, nhưng tựa như nghĩ tới cái gì mà dừng bước lại.

“Hài tử...” Trịnh Kỳ Uyên mở miệng, muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến Trường Tiểu chỉ lo vùi đầu khóc, cuối cùng đành lắc đầu, cái gì cũng chưa nói.

Quên đi, kia chung quy cũng chỉ là một giấc mộng. Hắn cũng không nên suy nghĩ nhiều quá, Trường Tiểu là hài tử của hắn, như thế nào lại có thể nói với hắn... lời như thế chứ.

Tự bảo bản thân là nằm mộng lại suy nghĩ nhiều lắm, Trịnh Kỳ Uyên tự giấu cười cười, lại thương tiếc mà liếc mắt nhìn thân ảnh nhi tử, mới cầm lấy kiếm rơi trên đất lặng yên rời đi.

Tuy rằng bảo, kia chỉ là giấc mộng không cần phải để ý, nhưng là... giấc mộng ấy, lại khiến cho Trịnh Kỳ Uyên cả đời cũng không thể quên được.

Bởi vì trong mộng, có một nhân nhi bi thương khóc, đối với hắn nói, ta yêu người...

31. Chương 31

Mùa thu năm năm sau.

Nhai thị rộn ràng náo nhiệt, dòng người cùng xa lượng tấp nập như thoi đưa, thanh âm rao hàng ồn ào khắp nơi, Tô Châu hôm nay cùng với Tô Châu náo nhiệt phồn hoa dĩ vãng vẫn giống hệt nhau, mỗi ngày đều đón chào những đoàn người bất đồng, cùng với những cảnh trí hệt nhau...

Trong đoàn người, có một nam hài với gương mặt nhỏ nhắn, thoát nhìn cảm thấy đáng yêu thập phần đang đầu đầy mồ hôi cố gắng chen chúc trong đám người nhốn nháo. Khi nam hài thật vất vả chen ra khỏi được

đoàn người rồi, lại phát hiện thân ảnh mà mình đuổi theo lại sắp sửa biến mất trong một đoàn người khác nữa thì, nhất thời bối rối mà gọi thành tiếng “Thiếu gia! Thiếu gia! Đợi Tiểu Lục a, thiếu gia!”

Một đạo thân ảnh bạch sắc chìm trong đám người nhưng lại có vẻ phá lệ rõ ràng, nghe nam hài la lên, đột nhiên dừng lại cước bộ, khi hắn xoay người lại thì, nhất thời khiến cho kẻ khác trước mắt sáng ngời, bất giác kinh hô, hảo một vị công tử ca nhi phần trang ngọc trác, linh động thoát tục.

Từ xa nhìn, người nọ tự như một góc tuyết bạch ngọc thụ bất nhiễm trần ai, đón gió nhẹ thổi đến, tựa hồ có thể tùy theo gió mà phiêu khởi, nhìn gần lại thì, chỉ thấy người nọ thiên đình sạch sẽ lại no đủ, lông mi khe khẽ giương lên, không nồng lại không đậm, vừa đủ, một đôi ánh mắt tựa như hai khóa tinh tú, uyển chuyển như thu ba, người xem tâm đều cảm thấy say, mũi cao mà lại thẳng, tiểu thần bất nhu bất diễm, lại phong nhuận doanh hề (1).

Nam tử quay đầu, tựa hồ làm ch không khí vốn dĩ ồn ào chung quanh nháy mắt đình chỉ, mọi người đều kinh thán về đẹp của y, cũng kinh thán với khí chất thoát tục không giống người thường của y.

Dẫu cho y nhú mi lại, vẻ mặt không kiên nhẫn, cũng không hao tổn một chút nào dung mạo cùng thanh hoa của y.

“Tiểu Lục, người nhanh lên được không? Nếu người cứ còn lè mề như vậy, ta sẽ không chờ người.”

Tựa như vẻ ngoài mỹ hảo của mình, thanh âm của nam tử cũng lại là dễ nghe êm tai, có chút ôn thuận đặc trưng của nam nhân nhưng lại không hề mất đi linh khí.

Tiểu nam hài vóc dáng nhỏ bé cố gắng hướng y chạy đến, vừa lúc nghe kịp lời nọ của y, lập tức cả gương mặt mếu máo chạy nhanh hơn cước bộ “Đừng a, thiếu gia, nếu tiểu nhân một mình trở về sẽ lại bị lão gia mắng!”

“Vậy người mau lên một chút!”

“Hu... dạ, thiếu gia...” chạy đến chân thiếu điều muốn ngã rồi, vất vả lắm Tiểu Lục mới có thể đuổi kịp đến bên cạnh nam tử. Nhìn người nọ cao hơn mình không chỉ một cái đầu, Tiểu Lục không khỏi đầy bụng ầm ục “Thiếu gia, lão gia không phải đã ngàn dặn vạn dò là ngài nhất định phải đứng giờ hồi phủ sao? Ngài xem, lúc này trời gần tối rồi, nếu ngài còn không quay về phủ, lão gia phỏng chừng lại phạt ngài quỳ ở Phật đường...”

“Ta mới không cần trở về.” Nam tử bất mãn hừ một tiếng, cũng liếc mắt nhìn Tiểu Lục bên người một cái “Dù sao trở về cũng chẳng qua để phụ thân mẩu thân bức bách đi gặp tiểu thư nhà nào đó mà thôi. Vài năm này phụ thân lúc nào cũng an bài cho ta thân cận, hôm nay gặp tiểu thư nhà này, ngày mai gặp tiểu thư nhà kia, bọn họ không phiền ta cũng đều phiền!”

“Lão gia cũng là vì tốt cho ngài thôi, ngài xem đi, những người cùng đi tư thực với ngài một lượt bây giờ người nào mà chẳng có ít nhất hai cái thê thiếp? Hơn nữa có người còn làm phụ thân luôn rồi kia. Còn ngài, đều hơn hai mươi tuổi rồi mà hoàn toàn không nghĩ đến chuyện thành thân, cùng tiểu thư nhà người ta gặp mặt lại khủng hoảng đến mức không chịu nổi, bảo người ta dung chi tục phần, phụ dung phong nhã, khiến các nàng cả đám ai ai cũng tức giận đến cả buổi không nói được một câu. Đừng nói lão gia sinh khí, tiểu nhân đứng bên cạnh nhìn đều cảm thấy ngài làm thật là quá đáng. Tiểu nhân biết ngài tức giận lão gia bức bách ngài đi thân cận, nhưng nam nhi nổi dõi tông đường là nhân sinh đại sự, thiếu gia dù ngài có đồng ý hay không cũng đều phải thú thê sinh tử—”

Tiểu Lục đi một bên lải nhải liên tục, nam tử nghe được càng phiền chán, cước bộ càng lúc càng nhanh, định thoát khỏi hắn, nhưng vừa mới bỏ rơi Tiểu Lục được vài bước thì, y bỗng dừng dừng bước lại, khiến cho Tiểu Lục vừa đi vừa nói miết không thôi vừa phải nhanh hơn cước bộ để đuổi theo đập cả mặt vào lưng y.

“Thiếu gia, ngài tại sao lại đột nhiên dừng lại, cái mũi của Tiểu Lục đều bị ngài đụng đau muốn chết a...” Tiểu Lục xoa xoa cái mũi, miệng không ngừng oán giận, khi hắn nhìn đến nam tử trong ánh mắt hừng hừng như bùng cháy ngọn lửa thì, trái tim bất giác thót một chút, hắn hướng về phía trước nhìn thử, khi bắt gặp một vị lão gia gia đang bải quán bị vài tên ác bá thu bảo phí khi dễ thì, trong lòng thầm kêu không ổn, theo bản năng nín người bên cạnh nhưng lại chậm vài bước.

“Thiếu gia, đừng mà a!”

Tiểu Lục khóc không ra nước mắt nhìn bạch sắc thân ảnh đã sải bước tiến đến. Ai thán thiếu gia nhà mình rõ ràng chỉ có tam cước miêu công phu nhưng lại luôn cường sinh anh hùng, có lần nào là không bị người ta truy đuổi đến phải chạy loạn đầy đường chật vật không chịu nổi chứ, nhưng cố tình người nọ tính tình không lần nào hấp thụ được giáo huấn, mặc kệ lão gia trách phạt bao nhiêu lần, đều không sửa được cái tật xấu thích quần nhân sự.

Bất quá, cho dù biết kết quả là bị truy chạy đầy đường lớn, nhưng Tiểu Lục vẫn là đuổi theo vị kia——dành chịu thôi, ai kêu người nọ là chủ tử của hắn. Cho dù có liều mạng, hắn cũng phải bảo vệ vị chủ tử tùy hứng, ham chơi, nhưng cho đến bây giờ đều xem hắn như huynh đệ này.

Bảo vệ lão gia gia bày sạp nọ, tuy rằng kết quả sẽ là chạy vất vả khó xem muốn chết.

Vì phân tán sự chú ý bang ác bá kia, Trường Tiểu cùng Tiểu Lục tách ra chạy, đám người kia cũng chia ra truy. Tuy rằng Trường Tiểu sinh trưởng ở thành Tô Châu, nhưng bị người khác truy đuổi gắt gao như vậy, bản thân cũng sẽ bất giác chạy vào nơi ngõ cụt.

Giờ phút này, Trường Tiểu lưng tựa vào tường vây cao cao nhìn một đám ác bá vẻ mặt hung thần ác sát đang hướng y tới gần từng bước từng bước.

Một tên ác bá hai bên má hơi sưng sưng phát ngoan nói với Trường Tiểu “Mẹ nó, tiểu tử này vừa mới đánh ta một quyền, lát nữa không đánh lại cho mặt mũi bầm dập ta nuốt không trôi khẩu khí này!”

Dẫu cho địch đông ta yếu, trên mặt Trường Tiểu vẫn là không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại khiêu khích nhìn bọn chúng “Hừ, chỉ đánh người một quyền coi như là tiện nghi người. Đợi lát nữa đi, ta sẽ cho một đám các người toàn bộ nằm bẹp dưới đất không đứng dậy nổi!”

Lời nói của Trường Tiểu đưa đến một trận cười nhạo của đám ác bá “Ha ha, tiểu tử, người nói ngược đi a, bằng cái thân thể yếu đuối của người cũng muốn đánh chúng ta, nằm mơ đi người!”

“Hừ hừ!” Trường Tiểu không giận mà cười, cũng nói “Ta lại chưa bảo là ta đánh a. Ha ha ha, các người nghĩ đi, vì sao ta phải cố ý chạy đến nơi hẻo lánh như nơi này, đương nhiên là vì... hừ hừ...”

Trường Tiểu cố ý cười thật âm hiểm, cười đến giải đãi, cười đến mức một đám ác bá đứng trước mặt y cũng không khỏi nhìn nhau mà mao cốt từng nhiên, ngay tại bọn chúng bắt đầu hoài nghi đoán mò thì, Trường Tiểu đột nhiên hướng về phía sau lưng bọn chúng hô to một tiếng “Đánh ngã toàn bộ bụng chúng!”

Nhất thời, ngoại trừ Trường Tiểu ra, đám ác bá đều kinh ngạc xoay người lại, nhưng lại phát hiện phía sau bọn họ đến cả quỷ ảnh cũng không có, đợi đến lúc cả đám hồ nghi quay người lại thì, phát hiện Trường Tiểu vừa cố gắng vừa chật vật leo lên tường, chuẩn bị chạy trốn.

Đám ác bá liền hiểu được hết thảy.

“Mẹ nó, tiểu tử này dám lừa gạt đùa giỡn chúng ta!”

Trong cơn giận dữ, đám ác bá nhất thời ồa lên, Trường Tiểu không cần đến bọn họ kéo xuống, tay vừa trượt đã rơi cả người xuống đất, nghĩ đến lần này đúng là đại nạn khó tránh, đang chuẩn bị liều mình đánh trả thì, đột nhiên từ phía sau lưng đám ác bá, Trường Tiểu bỗng thấy một đạo thân ảnh cao to không biết từ khi nào thì xuất hiện—

Trường Tiểu sợ ngây người ra, trợn to hai mắt, hoàn toàn ngây người, đám ác bá nghĩ đến y lại giả trò hù mình nên không để ý tới y nữa, khi tên cách Trường Tiểu gần nhất nắm chặt quyền đầu múa may chuẩn bị dừng lại trên người Trường Tiểu thì, hắn lại the the thét lên một tiếng, cả người rầm một cái văng lên tường, sau đó ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Đám ác bá choáng váng, nhưng ngay cả thời gian để bọn chúng hồi thần lại cũng chẳng có, người phía sau lưng rất nhanh liền thay đổi vài chiêu thức, dễ dàng đánh cho một đám toàn bộ úp mặt xuống đất.

Xác định một đám người bị đánh này trong khoảng thời gian ngắn không thể đứng lên được, người đến mới dùng tay phỉ phỉ bụi trên người, sau đó mỉm cười thâm tình nhìn về phía Trường Tiểu vẫn còn đang sưng sồ.

Nhìn thấy nụ cười quen thuộc, vẫn ôn nhu hết như lúc trước, ánh mắt Trường Tiểu dần thấp nóng.

“Trường Tiểu.”

Người đứng đó nhẹ nhàng gọi một tiếng, tràn đầy nhu tình mà gọi lên tên y, khiến cho tâm vốn cứ tưởng đã như mặt hồ trầm tịch, lại có từng cơn gió nhẹ khẽ thổi qua mặt hồ, từng chút từng chút một khiến cho nó nhộn nhạo gợn sóng. Nhưng, y vẫn không nói lời nào, chỉ là yên lặng nhìn ngóng.

“Trường Tiểu...”

Người nọ lại gọi, ánh mắt toát lên một chút đau lòng, một chút bất đắc dĩ. Bởi vì hoài nghi cùng bi thương trên mặt Trường Tiểu.

“Đệ cứ nghĩ huynh sẽ không đến...”

Trường Tiểu thốt lên, thanh âm bình tĩnh lại mang theo nước mắt.

Nam nhân trong mắt thoáng qua một tia không nỡ “Năm năm, chúng ta đã hẹn năm năm, không phải sao?”

“Nói năm năm liền nhất định là năm năm sao?” Nước mắt y chảy xuống, y hướng hấn hét lên.

Nam nhân mặc dù không nỡ, lại vẫn kiên định mà gật đầu “Nói năm năm, chính là năm năm. Tựa như nói yêu đệ, sẽ vĩnh viễn yêu đệ.”

Trường Tiểu rốt cuộc không thể nhịn được, xông lên ôm lấy người nọ, người mà y vẫn nghĩ đến sẽ chỉ là một quá khách trong sinh mệnh của mình.

Y bị phụ thân bức quên đi hấn, đúng vậy... thời gian năm năm, hấn dần dần phai nhạt trong y, chỉ là đôi lúc ngẫu nhiên nhớ đến thì im lặng mà khóc thôi... Nghĩ đến, chỉ cần thời gian quá một chút nữa, y sẽ quên, nhưng không ngờ khi gặp lại, tưởng niệm mới tựa như bài sơn đảo hải, phá bờ mà đến.

“Nếu đệ cùng người khác thành thân thì làm sao đây?” y vùi đầu vào ngực hấn nước mắt.

“Ta nói rồi, dẫu cho đệ cùng người khác thành thân, ta cũng sẽ yêu đệ, bảo hộ đệ, không oán không hối.” Hấn nhẹ nhàng ôm lấy y, để mặc y khóc ướt đầm y phục của mình.

“Đệ không cần! Không cần, ngoài huynh ra ai đệ cũng không cần!”

Trường Tiểu dùng hết khí lực toàn thân, gất gao ôm lấy hấn.

“Trường Tiểu...”

Lời của y khiến cho nam nhân trong lòng một trận khấn nguyện, ánh mắt nhìn y trong khoảnh khắc ngập tràn nhu tình, không muốn, cũng không cần thiết phải che giấu.

Tiểu nhân nhi trong lòng hấn a, là người mà hấn từng nghĩ vĩnh viễn cũng không có khả năng có được...

Hấn nhẹ nhàng nâng mặt y lên, ôn nhu mà lau đi lệ trên mặt y.

Trường Tiểu hai mắt ngập lệ chăm chú nhìn gương mặt ôn nhu của hấn, hé mở môi lẳng lặng nói “Thời gian năm năm, khiến cho đệ cuối cùng hiểu được một chuyện. Chính là, Bạch đại ca, đệ muốn ở bên cạnh huynh.”

“Trường Tiểu...”

Bạch Thanh Ân kích động nâng gương mặt y lên, cứ ngỡ là mộng, tay lại run rẩy, chỉ có thể một lần lại một lần xác định đây là chân thật.

“Bạch đại ca, đệ sẽ ở bên cạnh huynh, cho dù là chân trời góc biển, đệ cũng muốn đi theo huynh.”

Này không phải là ảo giác, rõ ràng là lời thật truyền vào tai, là từng câu từng lời của Trường Tiểu nói ra.

Bạch Thanh Ân không hề nói lời nào, nhưng hấn lại trả lời Trường Tiểu, dùng hành động thâm tình nhất, chân thành nhất của mình trả lời Trường Tiểu.

Một nụ hôn, hôn lên đôi môi ướt lệ của Trường Tiểu.

Nụ hôn mang theo một chút vị mặn, tựa hồ tắm thấu vào sâu bên trong linh hồn.

Cái gì là bị quên đi, cái gì là được mở ra, cái gì lại là chân thật, cái gì mới là tối khát vọng?

Có lẽ, cái gì cũng không cần phải nghĩ...

Bởi vì trước mắt, hình ảnh tối rõ ràng nhất là kia... dưới ánh chiều tà, thân ảnh hai người ôm nhau ôn nhu mà trao nhau nụ hôn, còn có chiếc bóng của cả hai bị kéo thật dài...

Phía chân trời âm vang một tiếng sấm được tai, tựa như khiến tất cả đều phải giật mình bừng tỉnh, mưa to như trút nước, hung hăng cọ rửa từng mái nhà cùng mặt đất. Cây cối ở trong mưa lay động, những nhánh cây yếu ớt bị gió thổi rời khỏi thân cây, cô độc đáng thương nằm trên mặt đất.

Trận này là trận mưa to đầu hạ, từ lúc chạng vạng chiều đến tận đêm khuya, nhiệt độ trong không khí cũng liên tục thấp dần. Cảnh nhai thị sầm uất buổi đêm dĩ vãng luôn xuất hiện, giờ phút này cũng là quạnh quẽ. Bởi vì tránh né trận mưa tầm tã này, mọi người đều tình nguyện trốn ở trong nhà, nằm trên giường, hưởng thụ yên tĩnh cùng ấm áp bất đồng với bên ngoài kia mưa to cùng lạnh rét.

Trường Tiểu cũng bởi vì tiếng sấm này làm cho bừng tỉnh, sau lại lẳng lặng nằm mà hưởng thụ, cảm giác da thịt cùng thiếp vào nhau, y có thể cảm nhận được tiếng tim đập cùng ấm áp từ cơ thể người mình ôm truyền đến.

Có lẽ là người nọ cũng bị giật mình khiến cho bừng tỉnh, hoặc là người nọ chưa từng chớp mắt, tóm lại, Trường Tiểu rất nhanh liền phát hiện, trong bóng đêm đen mịt, người nọ vẫn luôn chăm chú nhìn mình.

“Nhìn cái gì a!” Trường Tiểu vươn tay từ ổ chăn ấm áp chui ra đẩy đẩy gương mặt kề sát mình, thanh âm tuy rằng có chút giận dữ nhưng lại không che được xấu hổ.

“Nhìn đệ.” thanh âm vốn thuần hậu trong bóng tối lại trở nên trầm thấp, mang theo một chút từ tính đặc biệt, khiến người nghe có cảm giác tựa như có dòng điện thoáng qua.

“Đen mờ đen mịt, huynh thấy được sao?”

“Chu dù nhìn không thấy, cũng có thể cảm nhận được.” hơi thở nóng rực của hắn gần bên tai, như muốn nung chảy hai gò má Trường Tiểu.

“Ngu ngốc.” y thấp giọng mắng.

“Trường Tiểu, đệ còn mệt sao?” Hắn ôn nhu hỏi.

“Bình thường.” Trường Tiểu không nghe ra được giảo hoạt trong lời nói của hắn, ngốc nghếch mà thành thật trả lời.

“Ta cũng vậy. Đêm vẫn còn rất dài, không bằng chúng ta làm một ít chuyện tiêu khiển đi.” Hắn kề sát vào tai y, nhẹ nhàng hôn lấy, bàn tay ấm áp như lửa nóng thuận theo thân thể Trường Tiểu, từng chút từng chút trượt xuống.

“Uy...” sáng tỏ người nọ muốn làm cái gì, Trường Tiểu ngay cả vành tai cũng nóng lên.

Chuyện như vậy, đã làm cũng không ít lần, nhưng y vẫn cảm thấy thẹn cùng có gì đó không được tự nhiên.

Tuy rằng cái chỗ đó còn có chút đau, tuy rằng tim đập thật sự rất mau, tuy rằng cả thân thể, toàn bộ tự như bị nung chảy mà nóng bừng lên.... Nhưng là, khi hai chân bị tách ra, kẹp chặt lấy vòng eo rắn chắc của hắn thì, Trường Tiểu vẫn không kèm lòng được vòng tay ôm lấy bờ vai hắn, cùng hắn trao đổi những nụ hôn nồng nhiệt thâm tình.

Không biết qua bao lâu, không biết sau bao nhiêu lần phát tiết, cả hai đều mệt đến cơ hồ không thể động đậy, Trường Tiểu nằm trên giường, Bạch Thanh Ẩn thì lại nằm phủ trên người Trường Tiểu, phân thân đã muốn nhuỷ đi không ít lại vẫn còn chôn thật sâu trong cơ thể nóng rực của Trường Tiểu, không nỡ rút ra.

Nghỉ ngơi một lúc sau, thể lực khôi phục phần nào rồi, Bạch Thanh Ẩn lại hạ xuống từng đợt hôn nhỏ vụn trên mặt Trường Tiểu.

Trường Tiểu để mặc hân hôn, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói “Bạch đại ca, chúng ta rời đi Tô Châu cũng đã gần hai năm, đệ muốn trở về thăm phụ thân mẫu thân.”

“Hảo.” Bạch Thanh Ân không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Trường Tiểu dừng một lúc, lại nói tiếp “Lần này đệ muốn huynh cùng đi với đệ, đi gặp phụ thân mẫu thân đệ.”

Bạch Thanh Ân bất giác ngừng lại động tác “Ta sợ vẫn còn chưa đặt chân vào gia môn đệ đã bị phụ thân đệ đuổi ra ngoài—— ta dù gì cũng là tên xấu xa đã gạt thiếu gia Trịnh phủ bỏ trốn a.”

Trường Tiểu vừa nghe, liền bĩu môi ầm ức “Đó là phụ thân không đúng, rõ ràng đã nói là năm năm sau sẽ để hai chúng ta được ở bên nhau rồi, ai ngờ phụ thân cư nhiên nói mà không làm, cuối cùng không đồng ý cho đệ ở cạnh huynh.”

Bạch Thanh Ân xoa xoa tóc y, ôn nhu nói “Phụ thân đệ là vì tốt cho đệ, hai nam nhân yêu nhau không được thể tục công n hận, nếu là ở bên nhau nhất định sẽ bị người ngoài châm chọc trào phúng, cuộc sống như vậy thật sự rất gian khổ.”

“Đệ biết phụ thân là vì tốt cho chúng ta, nhưng nói mà không làm là không đúng.”

Bạch Thanh Ân mỉm cười, hân nâng thân người lên, rút phân thân ra khỏi cơ thể Trường Tiểu, sau đó nghiêng người nằm một bên, tiếp theo kéo cả người Trường Tiểu tựa vào ngực mình.

“Ta sẽ cố gắng, Trường Tiểu, ta sẽ cố gắng tranh thủ đồng ý của phụ mẫu đệ, Trường Tiểu, chỉ cần một ngày đệ vẫn còn đồng ý ở lại bên cạnh ta, ta sẽ không ngừng cố gắng.”

“Bạch đại ca...” mặc dù ở bên nhau đã muốn gần hai năm, nhưng Trường Tiểu lại không rõ, ngẫu nhiên Bạch Thanh Ân lại mất tự tin là tại sao, tựa như bản thân mình sẽ bỏ rơi hân mà đi vậy, thường thường lộ ra vẻ mặt cô đơn khiến người khác chua xót... Bất quá, cũng giống như hân kiên định bảo hộ y, y cũng sẽ vững vàng ở lại bên cạnh hân, để hân không còn miên man suy nghĩ nữa.

“Bạch đại ca, yên tâm đi, đệ sẽ ở bên cạnh huynh, cho dù có chết cũng sẽ ở bên cạnh huynh... Bạch đại ca, huynh phải tin tưởng đệ...”

Trường Tiểu ôm mình, lại không ngừng nói những lời hứa hẹn, bảo không hề cảm động đó là giả... nhưng là, một ngày nào đó Trường Tiểu sẽ đột nhiên khôi phục trí nhớ, một lần nữa nhớ rõ là y yêu phụ thân của mình, sau đó nói ra những lời tàn nhẫn rời đi chính mình, những giả sử này luôn làm cho hân bất an, không có được thì không dám hi vọng xa vời... nhưng là, khi thật vất vả đến cuối cùng đạt được rồi, muốn hân buông tha cho, chỉ nghĩ thôi cũng đủ để hân cảm thấy sợ hãi...

Nhưng mà, Trường Tiểu, cho dù một ngày nào đó huynh không thể buông tay đệ, cho dù đến thời điểm đó, tâm huynh sẽ đau đến không kiềm chế được, nhưng nếu như đệ thực sự muốn rời khỏi, huynh nhất định sẽ buông tay, nhất định...

Bạch Thanh Ân ôm chặt lấy Trường Tiểu.

Giờ phút này, hân cảm tạ bóng đêm, vì đã che giấu hân, không để Trường Tiểu nhìn ra biểu tình cực kỳ bi thương của hân...

Một người sau khi đạt được thứ mình muốn rồi, không hân là liền cảm thấy thủ mà không lo nữa, mà là sẽ bởi vì như thế mà sinh ra sợ hãi sẽ lại mất đi, khiến cho kẻ đó trầm đắm trong một loại thống khổ khác...

Cái gì, mới là chân chính có được?

Ngoài cửa sổ, mưa không biết khi nào đã muốn tạnh hân, gió lạnh thổi qua, trong bóng đêm đen mịt, ánh sao một mình chợt lóe liệu có phải là đáp án?

Tại một nơi xa xôi, một nơi phàm nhân không thể đặt chân đến được, trước Phật đài, có một tòa đã muốn bỏ trống mấy trăm năm, một đôi nền hình trạng liên hoa lại trở về trên Phật đài, ánh nến tựa như chưa

từng tắt quá, vẫn lẳng lẳng mà cháy.

Nền trước Phật từ lúc sinh ra vốn là một đôi, một tòa hóa thân thành hình người thì một tòa khác còn đang dục dục, một tòa khác đã yêu thương nhân loại mà hóa thành bàn thạch thì, một tòa khác lẳng lẳng mà canh gác, một tòa dần thân nhập vào luân hồi thì, một tòa khác quỳ khóc trước Thần.

Nhân sinh duyên, nhân khởi thiên địa sơ khai thì, duyên định tam sinh tam thế luân hồi trung.

Hữu thủy vong xuyên, ảm nhi vong khước tiền sinh chủng chủng. (1)

Cuối cùng một lần luân hồi, thứ quên đi không phải là tình ý ăn sâu vào tâm, mà là truy đuổi trong mê vọng, đợi đến lúc trở lại trước Phật đài, đoạn nhân duyên từng bị quên đi sẽ trở lại trong lòng.

Tiếp quá ngàn năm, đôi nền kia cùng nhau hóa thành tình, bộ dạng của bọn họ vẫn là diện mạo của cả hai ở một lần luân hồi cuối cùng kia ở trần thế, vẫn là Bạch Thanh Ẩn cùng Trường Tiểu, tình, cũng đã là kiên bất khả tồi (2).

Thần cười : tam sinh tam thế, đã học được những gì?

Đáp viết : tam sinh tam thế, có thể hưởng nhân gian yêu hận tình cừ, cũng biết được nhân duyên là thiên định không thể cưỡng cầu, còn có, phạm trần thế thụ đều có luân hồi.

Không sai, nhân duyên thiên định, vốn không phải là tình yêu của những kẻ phạm nhân chiếm được trong thế tục, cho dù là luân hồi cũng vô pháp đạt được tình yêu không thuộc về chính mình.

May mà có thần tương trợ, mới không khiến bọn họ đến cuối cùng bởi vì lạc đường mà đi lên đường không thể quay đầu, mới có thể thấy hết rõ ràng mà nhìn thẳng vào lẫn nhau.

Bởi vì từng trải qua như thế khắc sâu mới hiểu được, quý trọng.

Nơi phía chân trời mệnh mông xa xăm, tại nơi thánh địa không có khói lửa, đôi nền tình từng trải qua mê vọng dặt tay làm bạn qua khắp chốn, cười ngắm nhân gian, hưởng hưởng thời thời khắc khắc.

(1) bất nhu bất diễm, phong nhuận doanh hề : không mềm mại không ướt át. mà là no tròn đầy đặn (tả cặp môi đầy).

Phía trên có vài từ tả hình dáng, như phần trang ngọc trác (trắng trẻo) linh động thoát tục (khéo léo xinh đẹp thoát tục, không giống người phạm)... mấy từ này tớ không đi giải thích ha = = nghe cũng quen lỗ tai còn gì

(2) Nhân sinh duyên, nhân khởi thiên địa sơ khai thì, duyên định tam sinh tam thế luân hồi trung.

Hữu thủy vong xuyên, ảm nhi vong khước tiền sinh chủng chủng

Nhân sinh duyên, nhân từ lúc thiên địa sơ khai thì bắt đầu, còn duyên lại quyết định luân hồi tam sinh tam thế.

Có nước sông Vong Xuyên, uổng vào quên đi tất cả kiếp trước.

=> Hai câu này tóm lại là diễn tả quan hệ giữa nhân và duyên, mọi thứ vốn đã được định sẵn, đâu có chấp nhất hay cưỡng cầu cũng không thể thay đổi được. Một kiểu nói của Phật giáo, con người nên an phận những gì đã có, đừng quá tham lam sân si =v=

(3) kiên bất khả tồi : không thể chia lìa, vững bền

(^v^)/ cuối cùng cũng hoàn rồi...

Thực lòng mà nói, truyện này là truyện ngắn, không dài, nhưng mà để vượt qua cảm xúc rồi edit nó hoàn chỉnh quả thực là tiêu tốn thời gian rất dài *chấm nước mắt*

Tớ rất thích Mạc Hồi, nhưng tớ lại đọc không nổi truyện của Hồi tỷ, bởi vì nặng nề quá, nhưng mà hi vọng sau này sẽ được đọc càng nhiều tác phẩm hay của tỷ ấy nữa (^0^)/

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-thuy-vong-xuyen>